

Theo Gót Chân Tình

Trần Thị Bảo Châu

*****

Chương 1

Gia Uyên đưa tay lên ngực khi nhìn thấy hấn . Mặc cho tim đập loạn xạ, Uyên nép người sát cửa sổ, mở to mắt nhìn xuống phía bên kia con phố.

Đây là lần thứ ba cô nhìn thấy hấn, tiếc rằng khoảng cách giữa cô và hấn khá xa và hấn chỉ xuất hiện vào những buổi hoàng hôn chập choạng, nên Gia Uyên vẫn không rõ khuôn mặt của hấn thế nào.

Sự xuất hiện của hấn làm mấy đêm liền cô không sao chợp mắt ngủ một giấc ngon lành cho đến sáng được . Những cơn mộng mị chập chờn cứ lôi cô giật mình thức dậy. Dù không sao nhớ trong mơ đã thấy gì, nhưng Gia Uyên cảm nhận một cách mạnh mẽ sẽ có một chuyện gì đó sắp xảy đến trong đời cô, và chuyện đó chắc chắn có liên quan tới hấn, để tới nay cái linh cảm huyền hoặc ấy lại thôi thúc Gia Uyên tò mò cố nhận diện hấn cho bằng được.

Cũng như những lần trước khi cô nhìn xuống phố, một luồng chạy dọc theo sông lưng làm Gia Uyên rùng mình khi nhận ra hấn đứng yên lặng dưới mái hiên một ngôi nhà đóng kín cửa, hai tay cho vào túi quần, mắt hướng lên cửa sổ phòng cô.

Hấn là ai? Là người tốt hay kẻ xấu nhỉ ? Nhưng dù tốt hay xấu hấn cũng đang làm Uyên lo lắng thực sự . . . Cô có nên nói chuyện này ra cho mọi người biết không nhỉ ?

- Gia Uyên !

Một giọng vang lên thật khẽ, nhưng ngay vào lúc này làm cô giật thót cả tim :

- Di làm con hết hồn !

- Sao không bật đèn lên mà để tối om như vậy ?

Thấy di Năm bước tới chỗ đặt công tắc, Gia Uyên hốt hoảng :

- Í . . . Đừng có bật đèn.

Giọng bà Năm ngạc nhiên :

- Sao vậy ! Xưa nay con rất sợ bóng tối mà ?

Gia Uyên ấp úng :

- Nhưng bây giờ thì khác . Con lớn rồi !

Bà Năm lườm bà :

- Đó không phải là lý do Có chuyện gì phải không ?

Gia Uyên chối :

- Có gì đâu dì . . .

Bà Năm nghiêm nghị :

- Hôm trước cũng giờ này con tắt đèn tối thui, hôm nay cũng thế . Sao lại không có gì được . Này ! Đừng làm dì lo chứ !

Gia Uyên thì thào :

- Dì lo . . . cái gì ?

Bà Năm trầm giọng :

- Trong ngôi biệt thự rộng thênh thang này chỉ có hai dì cháu, bảo sao dì không lo cho được . Lỡ

có trộm đạo, chả biết phải làm sao !

Những lời của bà Năm chọt làm Gia Uyên thêm bất ổn khi liên tưởng tới hấn . . .

Cô đang thắc thỏm với ý nghĩ vừa lóe lên, thì giọng bà Năm lại vang vang :

- Minh mới dọn tới đây, hàng xóm láng giềng toàn những người xa lạ, đường đi trong ngôi biệt thự này mình vẫn chưa thuộc như ngôi nhà mình từng sống, từng hiểu rõ từ bụi cây ngọn cỏ, góc ngách trong ngoài . Ở đây tất cả đều quá mới, di không yên tâm khi ba con vắng nhà !

- Trời ơi ! Di làm con ớn thật sự rồi đó !

Vừa nói, Uyên vừa liếc mắt qua cửa sổ . Hấn đã . . . biến mất rồi !

Hành động của cô không thoát khỏi ánh mắt của bà Năm . Bà tới gần cửa sổ :

- Con nhìn gì vậy ?

Gia Uyên áp úng :

- Có người đứng bên kia đường nhìn vào phòng con.

Bà Năm giật mình :

- Thật hả ?

Quay ra nhìn xuống phố, bà run giọng :

- Nó đâu ? Chỉ cho đi coi ?

Gia Uyên nói :

- Ngay trước mái hiên của căn nhà đóng cửa . Nhưng hấn đã bỏ đi rồi !

Vội kéo màn cửa lại, bà Năm hỏi :

- Con phát hiện ra hấn từ lúc nào ?

Gia Uyên gãi đầu :

- Đạ vào tuần trước.

Bà Năm dậm chân :

- Trời ơi ! Sao con không nói cho ba con biết.

Gia Uyên chớp mắt :

- Lúc đó con chỉ nghĩ là chuyện tình cờ . Ai ngờ hôm nay hấn lại xuất hiện.

Bà Năm thở mạnh :

- Lẽ ra con nên cho mọi người hay sớm để có cách ứng phó trước những tình huống nguy hiểm bất ngờ . Hừm ! Phải chi hấn đừng bỏ đi, biết đâu di sẽ nhìn được mặt hấn.

Gia Uyên nhíu mày :

- Xa tí bên kia đường, trời lại tù mù tối, làm sao mà nhìn rõ được chứ !

Bà Năm hỏi :

- Nhưng ít ra con cũng đoán được kẻ đó già hay trẻ, mập hay gầy phải không ?

Uyên nhún vai :

- Chỉ thấy cái dáng thôi cũng chả ăn thua.

Bà Năm rầu rĩ :

- Khổ thật ! Chẳng biết bao giờ ba con mới về đây ! Đêm nay chắc di mất ngủ rồi . Thời buổi bây giờ kẻ gian đầy rẫy con à !

Gia Uyên phân vân :

- Nhưng liệu hấn có phải là kẻ gian hay không ? Lỡ không phải, mình nghi oan cho người ta cũng tội.

Bà Năm nguýt dài :

- Hứ ! Con rõ thật ngây thơ ! Nếu không có ý đồ mờ ám, sao lại đứng trong bóng tối nhìn vào nhà người ta như kẻ trộm vậy ?

Gia Uyên cãi :

- Nếu có ý đồ, sao hẳn lại lộ liễu thế !

Bà Năm làm thình, một lát sau mới nói :

- Đù thế nào đi chẳng nữa mình cũng phải cẩn thận cửa ngõ . Từ giờ trở đi con không được mở cửa sổ, không được kéo màn qua một bên.

Gia Uyên nhăn nhó :

- Trời ơi ! Vậy khac' nào ở tù !

Bà Năm lên giọng :

- Làm thế là từ bảo vệ mình.

Vừa nói bà vừa kéo chốt cửa sổ xuống . Một ánh chớp ngoằn ngoèo lóe sáng trên bầu trời vừa sụp tối kèm theo tiếng sấm vang rền làm Gia Uyên giật mình.

Cô kêu lên :

- Eo ơi ! Trời sắp mưa rồi !

Bà Năm buột miệng :

- Phải đóng hết các cửa sổ lại mới được.

Gia Uyên lo lắng :

- Đì đừng . . . nhất con đó.

Không nói tiếng nào, bà Năm đi vòng từ nhà dưới lên nhà trên, từ phòng ăn, phòng khách tới phòng ngủ, phòng làm việc để đóng và chốt kỹ các cánh cửa lại mặc cho Gia Uyên bám theo vì sợ ..

Mưa đã nặng hạt, sấm chớp vẫn liên hồi . Bà Năm dặn dò :

- Nhớ đóng cửa phòng cho kỹ . Có gì cứ . . . điện thoại cho công an, và la to lên cho dì biết.

Gia Uyên gật đầu :

- Dạ, con nhớ rồi !

Năm cuộn mình trong chăn khi gió mưa gào thét bên ngoài, Gia Uyên mới thấy sự ấm cúng của căn phòng, nỗi lo dần dần vơi bớt khi cô biết chắc tất cả cửa trong nhà đã được đóng kín.

Cầm quyền vờ trên tay, Gia Uyên không học được chữ nào . Bóng dáng gã lạ mặt kia lại lớn vờn trong tâm trí cô . Chỉ mong rằng đêm nay Gia Uyên sẽ ngủ ngon giấc . Những giấc mộng không đầu không đuôi sẽ thôi xuất hiện vì cô đã có dì Năm chia sẻ những lo lắng lâu nay rồi.

Bà Năm đẩy cánh cổng sắt nặng trĩch lại khi chiếc Mazda đã lướt nhẹ vào sân . Ông Đạt xách cặp bước ra khỏi xe với vẻ mặt hớn hờ khi thấy Gia Uyên :

- Sao ! Mấy hôm nay đã quen với nhà mới chưa con gái ?

Gia Uyên phụng phịu :

- Quen ! Nhưng ở nhà một mình hoài con buồn quá !

Ông Đạt cười xòa :

- Phải chi con còn bé, không bận học hành, đi đâu ba cũng cho đi theo.

Gia Uyên xịu mặt :

- Con có đòi theo ba đâu ! Nhưng nếu được ở nhà cũ con sẽ vui hơn, ở đây ban đêm ghê thấy mồ !

Ông Đạt nhíu mày :

- Có gì không ổn à ?

Bà Năm nhanh mồm :

- Có người rình nhà mình mấy đêm rồi ! Gia Uyên phát hiện đó !

Ông Đạt có vẻ lo lắng :

- Thật vậy hả con ?

Gia Uyên chột lúng túng . Cô chưa biết trả lời sao cho đúng thì ông Đạt đã thúc giục :

- Bộ nghiêm trọng lắm sao mà con dẫn đo vậy ?

Gia Uyên bối rối :

- Cũng chưa xảy ra chuyện gì . Nhưng hấn làm con sợ.

Ông Đạt từ tốn :

- Con muốn nói đến ai vậy ?

Uyên liêm môi :

- Một gã lạ mặt đã mấy lần xuất hiện bên kia đường và cứ dán mắt nhìn vào phòng con ban đêm.

- Hấn có thái độ hay hành động gì khác không ?

Uyên lắc đầu . Nét mặt ông Đạt cau lại :

- Lạ thật ! Con cứ kể đầu đuôi cho ba nghe xem !

Gia Uyên vừa theo ông vào nhà vừa kể lại chuyện gã lạ mặt rồi cô buông một câu :

- Ba nghĩ xem, trong nhà chỉ có con và di Năm thì có đáng sợ hay không ?

Đặt chiếc cặp lên bàn và thả mình lên salon, ông trấn an :

- Ba chưa đoán được kẻ đó là ai, rình rập con nhằm mục đích gì . Có thể hấn là một tên biến thái bệnh hoạn, cũng có thể là một tên đạo chích . Rồi ba sẽ làm rõ chuyện này mới được, con đừng sợ !

Thở hắt ra một cái, ông có vẻ ray rứt :

- Thật ra ba biết rất ít về khu vực cũng như ngôi biệt thự này . Có lẽ ba đã vội vàng khi mua và dời đến đây ở.

Gia Uyên gật gù :

- Con cũng nghĩ thế và hơi ngạc nhiên khi xưa nay tánh ba rất thận trọng.

Ông Đạt nói :

- Đơn giản là ngôi biệt thự này quá rẻ . Nếu không thích ở, mình bán lại cũng có lời mà.

Gia Uyên tiếc rẻ :

- Con vẫn thích ngôi nhà cũ hơn.

Ông Đạt lắc đầu :

- Ba ăn nên làm ra, phải có cơ ngơi bề thế mới dễ dàng giao tiếp chứ ! Không biết ba có quá tin đi đoan không, chứ từ ngày mua căn nhà này ba thấy việc làm ăn phát triển tốt.

Gia Uyên chu môi :

- Càng phát triển tốt ba càng đi nhiều . Suốt ngày ba chỉ nghĩ tới công việc, có nghĩ gì tới con đâu !

Ông Đạt cười xòa :

- Ba chỉ có một mình con sao lại không lo chứ ! Phát triển kinh doanh tức là lo cho con đấy !

Nhưng con cần một người đàn ông bản lĩnh quan tâm đến mình chứ không phải cần ba.

Gia Uyên thẳng thắn :

- Ý ba muốn nói đến anh Hoàng ?

Ông Đạt thích thú :

- Con hiểu ba rồi đó ! Hoàng . . . good chứ ?

Gia Uyên nhún vai :

- Very good nữa là khác ! Nhưng tiếc rằng con không thích mẫu người ấy !

Ông Đạt khoát tay :

- Đừng nên nói trước không hay . Trong hôn nhân người ta hay bảo : " Ghét của nào trời trao của ấy . "

- Không thích và ghét là hai cảm giác khác nhau.

Ông Đạt nhỏ nhẹ :

- Ba biết nên mới có ý hướng con đến những mẫu đàn ông cần cho con sau này . . .

Gia Uyên ngắt lời ông :

- Con nghĩ ba đã quá lo xa . . .

- Tại ba muốn tốt cho con . Ba hy vọng con biết nhận xét, biết suy nghĩ chín chắn để ba khỏi thất vọng.

Ông Đạt vừa đứng lên đi về phòng riêng thì bà Năm te tái chạy đến bên Gia Uyên :

- Sao ? Chuyện đó ba con tính thế nào ?

Đang suy tư vì những điều ông Đạt mới nói, Gia Uyên ngơ ngác :

- Chuyện nào hả dì ?

Bà Năm chất lưỡi :

- Chậc ! Thì chuyện kẻ lạ mặt đó !

Gia Uyên nói :

- À ! Ba chỉ bảo sẽ tìm hiểu xem hắn là ai.

Bà Năm thất vọng :

- Chỉ nói vậy thôi sao ? Phải nhanh chóng biết hắn là ai đi mới an tâm được . Nếu không đến lúc ông đi Đà Lạt, Vũng Tàu, nhà còn lại đi và con biết sẽ xử trí ra sao đây ?

Gia Uyên ngập ngừng :

- Ba vừa đi xa về chắc đã mệt nên chưa đề cập nhiều tới vụ này . Nhưng có ba ở nhà là mình yên tâm rồi . Nhất định tối nay con sẽ rình xem mặt mũi hắn ta ra sao.

Bà Năm trợn mắt :

- Rình hả ? Mà rình bằng cách nào để thấy được tận mặt nó ? Lỡ có chuyện gì bất ổn, dì sẽ bị rày đó !

Gia Uyên điềm tĩnh :

- Dì đừng lo, con có cách mà . Liều mạng một chút mới bắt quả tang hắn được.

Bà Năm dẫn đo :

- Nếu là phường đầu trộm đuôi cướp đang cố ý rình rập mà bị phát hiện, hắn sẽ có phản ứng ngay . Lúc đó làm sao con chống trả được ?

Gia Uyên tự tin :

- Dầu sao cũng giữa đường giữa phố, nhắm hắn dám làm gì cơ chứ !

Bà Năm cau có :

- Con nên bỏ ý định ngóc nghếch ấy đi . Cứ để cho ba con lo liệu . Ông đã hứa rồi mà !

Gia Uyên lâu bầu :

- Đợi ba con chắc tới tết Maroc trong khi con muốn biết ngay hắn là ai.

- Hừm ! Lúc nào cũng ngang cũng bướng . Dì còn muốn biết kẻ đó hơn con, nhưng cái cách nào đấy đòi hỏi phải liều mạng một chút của con đã phải là hành động tốt nhất chưa ? Con nên nghĩ cho kỹ đi . . .

Thấy Gia Uyên làm thinh, bà Năm hăm he :

- Không nghe lời, dì sẽ mách với ba đó !

Gia Uyên buột miệng :

- Thôi dẹp . . . cứ để mọi chuyện cho ba lo . Xem như này giờ con không nói gì hết nhà dì Năm !

Dứt lời cô đi một mạch về phòng của mình . Năm lăn ra giường, Uyên ôm gối ấm ức . Suốt cả tháng nay, Tuệ My, nhỏ bạn . . . chỉ cốt từ thời mẫu giáo của Uyên đã ôm giá vẽ đi thực tập tận Đà Lạt, Nha Trang, nên có nhiều điều cô chẳng biết tâm sự cùng ai cho nhẹ lòng . Nhỏ My cũng . . . thấy ghét, từ hồi đi tới giờ không thèm gọi điện thoại về cho cô lấy một lần . Gia Uyên dờn nhà,

con nhỏ cũng không biết, lần này, cô nhất định giận Tuệ My mới được . . . Nhưng nếu giận con nhỏ rồi cô sẽ . . . chơi với ai, dù ngoài My ra Uyên vẫn còn ới bạn cùng khoa, có điều với họ cô không thể trút hết nỗi niềm, thổ lộ hết tâm tư thầm kín.

Ví dụ như chuyện ba Uyên vừa đề cập, làm sao cô có thể tâm tình với ai được khi cô không hề thích Hoàng . Trong mắt Uyên, Hoàng cũng như những gã trai hay lảng xãng lít xít quanh cô . Có họ tán tỉnh, nịnh nọt đôi ba câu lấy lòng, Gia Uyên thấy vui và thấy mình như quan trọng, nhưng vắng họ cô cũng chẳng thấy buồn gì.

Có thật Uyên cần được một người đàn ông bản lĩnh quan tâm đến mình không ? Cô chả biết nữa, nhưng nếu cần, người ấy sẽ không phải là Hoàng . Với Uyên, người trong mộng vẫn chưa xuất hiện.

Chiều dần xuống, như một thói quen, Gia Uyên rón rén bước đến cửa sổ và háo hức nhìn sang dãy phố bên kia . . . hấn không xuất hiện . Cô thoáng thất vọng nhưng vẫn đứng tựa người vào khung cửa . Cả tuần nay hấn biết mất như chưa bao giờ xuất hiện . Thế là kế hoạch . . . tấn công hấn của cô phải gác lại . Uyên thoáng bâng khuâng và thấy lòng trống vắng khác thường.

Nếu đi Năm biết cô đang tựa cửa ngóng trông một kẻ bị tình nghi là đạo tặc, chắc dì ấy sẽ không tiếc lời . . . rủa xả . Bất chợt Gia Uyên nhếc môi cười một mình rồi vu vơ nhìn xuống phố.

Hấn vẫn biệt tăm . Nếu hấn không bao giờ xuất hiện nữa chắc hấn Gia Uyên sẽ rất buồn . Nhưng buồn vì đâu, thật sự cô vẫn chưa hiểu được.

Chương 2

Gia Uyên rón rén đi dọc hành lang băng ngang qua phòng ông Đạt . Cô thấy an tâm vì ông đang say sưa với quyển tạp chí trên tay.

Uyên thở phào nhẹ nhõm . Bước đầu thế là ổn . Cầm cái máy chụp hình, cô bước ra sân và lách mình khỏi cánh cổng chỉ mở hé hé . Hít vào một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh, Uyên mạnh dạn đi qua đường bước dần về phía hấn.

Hơn nửa tháng mai danh ẩn tích, hấn đã chịu xuất đầu lộ diện vào hôm qua . Tiếc rằng lúc ấy cô và ba đi vắng . Khi về nghe dì Năm nói lại, lòng Uyên bỗng rộn ràng, giấc mơ lãng đãng đêm nào chợt quay về khuấy động hồn cô . Suốt ngày hôm nay Uyên bồn chồn không yên, và bây giờ cô nhất định hành động mà không cho dì Năm và ba biết.

Đúng là hấn rồi . Tim Uyên đập mạnh khi càng lúc càng nhìn rõ hấn hơn.

Đó là một người đàn ông cao lớn, hai tay cho vào túi quần, mắt hướng về phía Gia Uyên . Cô cố kềm sự lo sợ, mím môi đưa máy ảnh lên bấm liên tục ba bốn pô.

Gã đàn ông bước vội về phía Gia Uyên, giọng lạnh tanh không chút ngạc nhiên hay khó chịu :

- Này ! Tôi đâu phải người mẫu, sao cô bé lại tốn nhiều phim thế !

Bình tĩnh bước lùi lại, Gia Uyên cố bấm thêm một pô thật gần rồi lẹ làng cho máy ảnh vào túi áo gió :

- Xin lỗi nha ! Tôi chụp góc phỏ trong buổi chiều tà chớ đâu có ý chụp ông.

Bước đến đối diện với Gia Uyên, hấn . . . hiền từ :

- Có ý hay không cô bé cũng . . . chộp dính tôi rồi . Sao lại làm thế nhỉ ?

Giọng nói ấm áp, cách nói mềm mỏng, trách cứ nhẹ nhàng của hấn làm Gia Uyên bối rối .

Gương mặt khá đẹp của hấn lộ ra dưới ánh đèn đường khiến cô bị choáng hết mấy giây.

Lấy lại bình tĩnh thật nhanh, Gia Uyên nghênh mặt :

- Tôi đã trả lời rồi còn gì . . .

Hấn nhún vai :

- Pô ảnh đầu thì có thể bỏ qua . Nhưng pô cuối cùng thì rõ ràng cô bé cố ý chụp chân dung tôi đấy !

Gia Uyên nổi máu bướng lên :

- Ai bảo ông làm tôi sợ.

Hấn bật cười ngạo nghễ :

- Tôi chẳng có gì để làm cô bé sợ hết . Cô bé sợ vichụp hình lén và bị tôi bắt gặp . Đúng không ?

Gia Uyên chưa kịp trả lời, giọng hấn lại thỗn thức :

- Cô bé cho biết lý do tại sao cố tình chụp hình tôi đi chứ !

Gia Uyên có vẻ khiêu khích :

- Nếu tôi nói tôi thích chụp ảnh những người có hành tung mờ ám, ông nghĩ sao ?

Giọng thản nhiên, hấn đáp :

- Tôi nghĩ rằng cô bé đã hiểu lầm.

Gia Uyên bĩu môi :

- Không dám lầm đâu ! Tôi để ý thấy ông hay lảng vảng ở đây và hay . . . hay . . . nhìn vào phòng tôi vào những lúc trời nhập nhoạng tối.

Hấn xác nhận :

- Cô nói đúng ! Tôi vẫn hay nhìn vào cửa sổ căn phòng đó, nhưng không phải la nhìn cô ..

Gia Uyên cứng người vì lời nói thật đầy . . . phũ phàng ấy . . . Thế hấn nhìn cái gì nhỉ ?

Hấn trầm ngâm :

- Tôi nói thật đấy . Khung cửa sổ đó với tôi có rất nhiều kỷ niệm.

Gia Uyên tò mò :

- Ngôi nhà này trước kia là của ông à ?

Hấn lắc đầu :

- Không ! Nhưng người tôi yêu từng sống trong căn phòng cô bé đang sống hiện giờ.

Gia Uyên hỏi tới :

- Vậy bây giờ cô ấy ở đâu ? Sao ông không tới chỗ cô ấy mà lại quanh quẩn nơi đây ?

Hấn im lặng . Lâu lắm Uyên mới nghe thấy tiếng thở dài và giọng nói nghèn nghẹn :

- Người ta bảo với tôi cô ấy đã mất rồi !

Gia Uyên ò lên rồi vội vàng đưa tay bịt miệng mình . Cái cảm giác ón lạnh chạy dọc sống lưng lại ập đến khiến cô liên tiếp rùng mình.

Uyên lắp bắp :

- Vì . . . vì . . . lý do gì thế ?

Hấn buồn bã :

- Tai nạn giao thông . . nhưng tôi vẫn không tin.

Gia Uyên chăm chú nhìn hắn . Cô thấy khó hiểu vì câu nói lấp lửng đó nên hỏi lại :

- Ông không tin chuyện gì ?

Ngước mắt nhìn lên căn phòng có khung cửa sổ đóng kín trên cao, hắn hạ giọng gần như thì thầm :

- Tôi không tin Huệ Linh đã chết . Nhất là mỗi khi nhìn vào khung cửa ấy . Tôi có cảm giác Huệ Linh vẫn đứng đó đợi tôi mỗi buổi chiều.

Gia Uyên bắt chợt đưa mắt nhìn theo hắn rồi la lên :

- Ông đừng làm tôi sợ nghen !

Gã đàn ông vội vàng trấn an :

- Xin lỗi ! Đó chỉ là cảm giác của riêng tôi, chớ không có thật đâu !

Gia Uyên lầm bầm :

- Cảm giác gì mà ghê vậy ?

Bỗng dưng hắn thở mạnh, giọng bút rút :

- Thật ra Huệ Linh còn sống hay đã chết như lời người ta nói, cho đến bây giờ tôi vẫn không được rõ, dù tôi và Linh cùng ngồi trong một chiếc xe khi xảy ra tai nạn.

Uyên chưa kịp hỏi gì thêm đã nghe có tiếng gọi mình đầy bức xúc . Quay lại cô ngạc nhiên khi thấy Hoàng đang đi như chạy tới . Ánh mắt anh khó chịu nhìn xoáy vào mặt gã đàn ông lạ.

Gia Uyên ngỡ ngàng :

- Ủa ! Sao anh lại ra đây ?

Hoàng nói :

- Tình cờ nhìn sang đường, anh thấy em . . . chúng ta về nhà thôi . Dây dưa với hạng người này không hay đâu !

Gã đàn ông khó chịu :

- Đừng vội đánh giá quá sớm về người khác đấy anh bạn.

Hoàng gằn giọng :

- Hừ ! Tối tối lại rình rập, nhìn trộm vào phòng đàn bà con gái thì phải gọi anh là hạng người gì mới đúng đây ?

Gia Uyên vội lên tiếng :

- Đây chỉ là một sự hiểu lầm của em . . .

Hoàng nhú mày :

- Sao em lại bênh hấn nhỉ ?

Gia Uyên ôn tồn :

- Tại em đã hiểu lý do khiến ông ta thường xuất hiện nơi này.

Hoàng có vẻ cay cú :

- Khi bị bắt quả tang, thiếu gì chuyện hấn . . . phía ra để tin em chứ !

Chống nạnh nhìn gã đàn ông lạ đầy thách thức, Hoàng nhấn mạnh từng lời :

- Uyên là vợ sắp cưới của tôi . Tôi cảnh báo anh từ giờ trở đi không được bén mảng tới đây, không được làm phiền cô ấy . Nếu để tôi bắt gặp lần nữa, thì đừng có trách đấy !

Gã đàn ông nhếch môi :

- Chẳng biết ai làm phiền ai nữa . Đúng là lố bịch ! Hết sức lố bịch !

Hấn thản nhiên bỏ đi trước sự tức tối của Hoàng . Thái độ không hề đếm xỉa tới cô của hấn khiến Gia Uyên bức bối lẫn hụt hẫng.

Cô trút cả vào Hoàng :

- Ai cho phép anh bảo tôi là vợ chưa cưới của anh chứ ?

Cười cầu tài, Hoàng nói :

- Anh nói vậy để hấn không dám tán tỉnh em nữa.

Uyên mím môi :

- Hấn không hề tán tôi !

- Bữa nay thì chưa, nếu không răn đe, hấn sẽ tiến tới mấy hồi . Anh nói thế cũng vì lo cho em.

Uyên mai mỉa :

- Anh tốt thật đó !

Hoàng cười toe :

- Còn hơn cả tốt kia !

Gia Uyên liếc một cái thật bén :

- Đúng là dễ ghét !

Vừa nói cô vừa băng băng qua đường . Hoàng bước theo sau, giọng kẻ lẻ :

- Anh có gì xấu đâu ? Nếu không luôn nghĩ tới em, vì em thì cú điện thoại của bác Đạt vừa rồi không đủ sức để anh lao tới đây đâu !

Gia Uyên kêu lên :

- Thì ra là thế !

Thì ra ba đã điện gọi Hoàng tới để canh kẻ xấu nào đã rình rập nhà ông . Hừ ! Ba định sắm cho Hoàng vai anh hùng, hiệp sĩ, và anh ta có vẻ hào hứng với vai đó . Chỉ tiếc rằng Uyên ghét nhất là sự giả tạo, sự sắp xếp trong lãnh vực tình cảm . Chính sự sắp đặt đầy chú ý của ba chiều nay đã phá vỡ cuộc chạm trán bất ngờ thú vị của Uyên và hấn.

Nếu Hoàng đừng xuất hiện một cách vô duyên vào thời điểm gây . . . ép phê nhất, có lẽ Uyên đã biết thêm về ngôi nhà cô đang ở, về cái chết của Huệ Linh nào đó và về bản thân hấn, gã đàn ông có gương mặt và một phong cách lạnh lạnh đầy ẩn tượng.

Giọng Hoàng lại vang lên khi cô bước vào tới hành lang :

- Nhất định anh sẽ xin cưới em !

Gia Uyên nghênh mặt :

- Đừng hòng có chuyện đó !

Hoàng tự tin :

- Sao lại không khi ba em rất muốn như thế ?

Uyên gần từng tiếng trước khi vô phòng khách :

- Tôi không thích bị bắt cứ ai áp đặt . Nếu muốn giữ tốt mối quan hệ của chúng ta, tôi nghĩ anh

nên dẹp cái ý tưởng ấy đi !

Giọng ông Đạt vui vẻ vọng ra :

- Sao ? Con đòi dẹp cái gì thế con gái ?

Gia Uyên phụng phịu ngồi xuống salon :

- Con sẽ dẹp cái gì con không thích.

Ông Đạt lại hiểu sai lời của Uyên :

- À ! Hai đứa đã . . . dẹp được cái gã rình rập nhà mình rồi à ?

Hoàng . . . ăn cơm hớt :

- Vâng ! Cháu đã tống cổ nó đi rồi . Đúng là hạng bụi đời thứ thiệt . Nếu cháu tới không kịp chẳng biết nó còn mồm mép để gạt Gia Uyên những gì nữa.

Gia Uyên khó chịu :

- Chẳng biết ai gạt ai . Anh mà không ra . . . người ta còn điều tra hẳn được khối việc.

Hoàng nhăn nhó :

- Xời ơi ! Hẳn phịa mà em cũng tin.

Phớt lờ lời của Hoàng, Uyên quay sang ba mình và nói bằng giọng nghiêm trọng :

- Thì ra căn phòng con đang ở đã từng có một người chết vì tai nạn.

Ông Đạt nhíu mày :

- Ai nói vậy ?

Uyên ngập ngừng :

- Gã lạ mặt đã nói thế với con . Và cô gái ấy từng là người yêu của hẳn . Chính vì chưa quen được cô ta nên thỉnh thoảng hẳn lại tới đây để đứng ngắm trông vờ . Chắc con hết dám ở trong phòng đó rồi !

Hoàng lắc đầu ra vẻ kẻ cả :

- Nó nói thế mà em cũng tin rồi sợ . Đúng là vừa ngây thơ vừa khờ dại !

Gia Uyên vênh vác :

- Kệ người ta !

Ông Đạt nói :

- Phụ nữ đều như thế ! Gã đàn ông đó đã gạt con rồi !

Gia Uyên trợn mắt :

- Hẳn gạt con để làm gì ? Lúc kể chuyện ấy, hẳn có vẻ rất chân thật !

Ông Đạt bật cười :

- Người xưa từng dạy rằng " tri nhân tri diện bất tri tâm " . Mới trò chuyện vài ba câu mà con dám bảo kẻ lạ mặt ấy là chân thật . Ba sợ con luôn ! Ba dám . . . cá rằng gã ấy đã nói dối.

Gia Uyên xoa hai tay vào nhau giọng chắc nịch :

- Nếu không phải thế để gì người ta bán rẻ ngôi biệt thự này cho ba.

Ông Đạt nhìn Hoàng và hỏi :

- Cháu có nghe đồn về chuyện ấy không ?

Lắc đầu thật nhanh, Hoàng khẳng định :

- Cháu dám bảo đảm là không có chuyện này . Chắc gã kia có ý đồ gì đó nên mới bịa với Gia Uyên như thế !

Gia Uyên lầu bầu :

- Lúc nào cũng nghĩ xấu về người ta . . .

Ông Đạt bênh Hoàng ra mặt :

- Hoàng nói đúng đó . Chắc chắn thằng đó có ý đồ . Ba cấm con không được tiếp xúc với nó nữa . Từ giờ trở đi nếu thấy nó xuất hiện cứ điện thoại báo công an . Hừ ! Nếu nó không phải kẻ gian

thì cũng đỡ hơi hay tâm thần.

Gia Uyên giận dữ :

- Con tin hẳn nên con cũng thuộc hạng mad dây nặng . Nếu thế con không ở đây để làm phiền ba nữa đâu.

Dứt lời cô dần gót bước lên lầu mặc cho Hoàng thảng thốt gọi tên mình . Lao vào phòng, Uyên đóng chốt cửa và thu người trên giường, mở to mắt nhìn xung quanh thật kỹ.

Phải nói căn phòng của Uyên vừa gọn vừa đẹp với balcon và cửa sổ hướng về phía mặt trời mọc . Dưới balcon là một giàn dạ lý hương đêm nào cũng tỏa hương ngào ngạt . Chính vì giàn hoa ấy mà Uyên đòi ở phòng này cho bằng được . Không ngờ . . . Cô chợt rợn óc khi tưởng tượng có âm hồn nào đó đang lớn vồn đâu đây.

Nên tin những lời hấn nói hay không nhỉ ? Cũng có thể vì muốn . . . hù Uyên cho bỏ ghét cái tội chụp hình lén, hẳn đã nói dối . Nhưng dối như thế chẳng khác nào . . . trừ người yêu của mình chết . Nhìn bề ngoài hẳn không phải thuộc dạng trời ơi đất hỡi đó ! . . . Phải chi lúc này Hoàng đừng xuất hiện . . .

Nghĩ tới Hoàng, Gia Uyên bực bội quá sức . Cô đoán không lầm chắc anh ta là người trung gian giới thiệu ba cô mua ngôi biệt thự đó . Điều này chứng tỏ ông rất coi trọng và tin tưởng Hoàng . Nếu đúng như vậy, Gia Uyên sẽ gặp khó khăn khi từ chối anh ta.

Lòng nặng trĩu lo âu, Uyên lăn một vòng trên giường . Nỗi lo sợ hồn ma bóng quế bỗng tan nhanh thay vào đó là nỗi lo sợ cụ thể vào một con người bằng xương bằng thịt.

Ở khía cạnh nào đó, Hoàng còn hắc ám hơn cả người chết, Gia Uyên bỗng lâm thâm vãi :

- Chị Huệ Linh ơi . . . Nếu có linh thiêng, chị hãy phù hộ cho em và giúp em không phải lấy một người chồng dễ ghét như Hoàng.

Đọc xong tập hồ sơ, Khanh lạnh lùng gấp lại và đẩy về phía Duy rồi thông thả châm cho mình một điếu thuốc.

Thái độ im lặng như bất cần của anh làm Duy sốt ruột :

- Thế nào ? Anh không có nhận xét gì hả ?

Lưng tựa vào ghế, chân gác chéo, Khanh nói mà không nhìn Duy :

- Không xem qua thì sợ mày buồn chứ thật lòng anh chẳng hứng thú chút nào.

Duy bực bội dằng lấy xấp hồ sơ :

- Đây là kế hoạch phát triển của công ty . Anh phải có trách nhiệm giúp bao mới phải, tại sao lại không hứng thú ? Trên đời này mấy ai hứng thú với trách nhiệm . Khi nói không hứng thú nghĩa là anh không nhúng tay vào, không đếm xỉa đến công việc chứ gì ?

Khanh nhếch môi :

- Chậc ! Mới một năm làm trợ lý giám đốc anh thấy mày chừng chặc hẳn ra . Mày thừa sức thay anh quán xuyến công việc, do đó đừng lôi anh vào cuộc nữa.

Duy ôn tồn :

- Anh đâu có thể nghĩ như thế được . Suốt một năm trời nằm trong bệnh viện, bây giờ đã tới lúc anh trở lại công việc . Anh phải chứng tỏ mình vẫn có khả năng như xưa chứ !

Dứt nhanh điếu thuốc khỏi môi, Khanh dụi mạnh vào gạt tàn bằng thủy tinh, giọng cộc lốc :

- Anh không thích và cũng không cần thiết.

Duy nhấn mạnh :

- Anh không thích việc làm hay không thích cái công ty đang lớn mạnh của mình ?

Khanh mệt mỏi :

- Tao thấy chán tất cả . Mày chưa bị nằm một chỗ như tao để suy ngẫm về cuộc đời nên mày hăng như một chú ngựa non háu đá . Những công sức mày bỏ ra cuối cùng kẻ hưởng lợi là ai

khác.

Duy nhíu mày :

- Anh trách ba à ?

Khanh có vẻ ngao mạn :

- Nói trách e rằng hơi nặng . Nhưng ba nhu nhược khi chỉ nghe lời bà ta.

Duy ngập ngừng :

- Đó là nhược điểm của ba, có điều em nghĩ chuyện ấy cũng chả có gì quan trọng.

Khanh cười nhạt :

- Rồi sẽ tới lúc lời nói của chúng ta không còn trọng lượng nữa . Lúc đấy mày sẽ hiểu chuyện ấy quan trọng hay không ?

Duy nói :

- Tai nạn vừa qua là một cú sốc mạnh với anh, nhưng không nên vì vậy mà đâm ra đa nghi . Nhất là đối với bà Vân Huyền . Em biết anh vẫn còn ác cảm với di ấy, nhưng phải công bằng mà nói từ ngày có di ấy ba yêu đời hơn rất nhiều.

Khanh nhún vai :

- Điều đó thì ai lại chẳng thấy . Làm con thấy cha mình vui sống, yêu đời đương nhiên là phải mừng, nhưng cần cảnh giác trước người đàn bà thủ đoạn đó, nếu không cái cơ nghiệp này sẽ rời khỏi chúng ta không sớm cũng muộn.

Duy chép miệng thở than :

- Anh lại gieo ấn tượng xấu về di Huyền cho em rồi . Thôi, chúng ta trở lại vấn đề đi.

Khanh khô khan :

- Anh đã bảo không rồi mà !

Duy nhỏ nhẹ :

- Cứ cho là anh ghét, không muốn làm . Nhưng anh thử nghĩ lại xem . Suốt 8 tháng dài nằm viện ở nước ngoài, ai bỏ tiền ra lo cho anh ? Không phải em kê, nhưng để anh đi đứng bình thường như vậy tốn kém đâu có nhỏ . . .

Ngưng lại như để quan sát phản ứng của Khanh, Duy nói tiếp :

- Em nghĩ đã tới lúc anh phải làm việc để chứng tỏ mình không là gánh nặng của ai hết.

Khanh chống tay lên trán thật lâu rồi mới lên tiếng :

- Có lẽ mày nói đúng . Nhưng anh cần có thời gian để suy nghĩ.

Giọng Duy thúc giục :

- Cần gì phải suy nghĩ nữa . Anh đã phí mất một năm rồi . Thời gian không đợi ai hết . Nên bắt tay vào công việc . Anh sẽ thấy yêu đời, ham sống hơn.

Duy ngập ngừng :

- Cái gì qua hãy cho qua luôn.

Khanh lắc đầu :

- Anh vẫn chưa quên được.

Duy gắt gỏng :

- Người ta nói cô ấy chết rồi, sao anh vẫn không chịu tin ?

- Anh thừa biết như vậy . Nhưng linh tính vẫn cho anh biết dường như Huệ Linh vẫn đang tồn tại.

Đẩy tập hồ sơ tới trước mặt Khanh, Duy vừa nài nỉ vừa ra lệnh :

- Làm ơn đọc và cho ý kiến giúp em.

Khanh nhạt gừng :

- Nếu chú mày kiên nhẫn chờ được . . .

Duy hỏi :

- Bản kế hoạch này rất quan trọng, anh còn phí thời gian vào việc gì mà bắt em chờ vậy ?

K đáp :

- Ít nhất anh cũng phải sửa sang lại căn nhà đó rồi mới bắt tay vào công việc chứ !

Duy ngập ngừng :

- Về ở chung với em không hay hơn sao ?

K nhỏ nhẹ :

- Nếu chỉ có mình em anh sẽ về, khổ là còn ba và bà Huyền nữa . Anh chưa vượt qua được bản thân, quên những chuyện xưa nên làm sao tự nhiên khi đối mặt với bà ta . Anh sợ có anh không khi gia đình sẽ ngột ngạt, ba sẽ mất vui còn em lúc nào cũng áy náy.

Duy thân tình :

- Vậy em sẽ cho người tới sửa sang nhà theo ý anh.

Khanh khoát tay :

- Nói là sửa sang lại nghe cho có vẻ trịnh trọng, chớ thật ra chỉ cần quét vôi, sơn cửa cho sạch sẽ rồi sắp xếp ngăn nắp là ổn rồi . Không cần mà phải lo !

Duy buột miệng :

- Tùy anh . Nếu cần gì, anh cứ cho em biết.

K ngần ngừ :

- Mà mưa hộ anh vài bức tranh . Được chứ !

Mặt Duy tươi hẳn lên :

- OK ! Em đang quen một nhỏ học Mỹ Thuật vẽ tranh cũng độc lắm . Thế nào cũng có tranh ấn tượng cho anh.

K mỉm cười :

- Vậy thì tốt quá ! Con bé ấy chắc dễ thương hả ?

Duy hào hứng :

- Ít ra cô bé cũng có nhiều điểm tương đồng với em hơn những cô đã quen.

K bùi ngùi :

- Nếu đã yêu thì ráng giữ gìn, một khi đã mất sẽ ân hận suốt đời đấy !

Duy trầm giọng :

- Em hiểu !

Khanh liếc vào đồng hồ rồi bảo :

- Anh về đây !

Bước ra hành lang, K gật đầu đáp lại những lời chào hỏi của các nhân viên trong công ty mà một năm trước đây anh đã là phó giám đốc.

Vừa từ Úc trở về được gần 2 tháng, anh vẫn có cảm giác mình là một người lạ trong cái công ty của chính mình . Vết thương thể xác đã hoàn toàn bình phục, nhưng vết thương trong tâm hồn như ngày một sâu hơn . K không thể nào quên Huệ Linh . Anh lang thang trên những con phố quen như để tìm nhân ảnh cũ . Đứng như một gã tâm thần trước ngôi nhà đã đổi chủ với khao khát được trông thấy một người không còn tồn tại . Rõ ràng lý trí của anh chưa ổn lắm nếu không nói là mình . . . mad nặng.

Khanh cười một mình . Anh sải chân băng qua đường rồi bước vào siêu thị . Đang loay hoay lựa đồ hộp, Khanh bỗng nghe giọng con gái tăng hăng :

- Hơ . . . Ơ . . . ưm . . . Chào ông !

Ngước lên K bắt gặp đôi mắt nghịch ngợm đang tinh quái và hình như đang rất vui nhìn mình.

Tự nhiên Khanh buột miệng :

- Chào Gia Uyên . . .

Rồi đứng yên vì không hiểu sao mình có thể nhớ tên lẫn chữ lót của cô bé chỉ gặp qua một lần này.

Có lẽ Gia Uyên cũng ngạc nhiên, nên mới nói như reo :

- Ông nhớ cả tên tôi à ? Hay thật !

Khanh chột bối rối, anh phân bua :

- Có lẽ tại Gia Uyên là người đặc biệt.

Nghiêng nghiêng đầu, Uyên cao giọng :

- Đặc biệt vì tôi ở trong căn phòng đó chứ gì ? Nè ! Sao hôm rày ông không . . . xuất hiện ?

Khanh xoay xoay lon cá hộp trên tay :

- Giấc mơ đã bị phá vỡ, tôi hết hứng thú rồi.

Gia Uyên trách móc :

- Ông thật ác khi gieo vào lòng tôi những điều huyền hoặc rồi biến mất.

Khanh nói ngay :

- Cô bé sợ à ? Huệ Linh hiền lắm, cô ấy không hại ai đâu.

Uyên cong môi :

- Chỉ tưởng tượng thôi đã đủ mất ngủ rồi, đợi tôi . . . hại ai, chắc tôi cũng về . . . bên kia theo chị ấy quá !

Ngập ngừng Uyên trối giọng tò mò :

- Tại sao ông không biết chắc chắn chuyện sống chết của người mình yêu, kỳ vậy ?

Khanh không trả lời mà hỏi lại :

- Chắc Uyên còn đang đi học ?

Gia Uyên gật đầu :

- Vâng !

- Đại học báo chí à ?

- Sao ông lại hỏi thế ?

Khanh thân nhiên đáp :

- Lần đầu gặp Uyên tôi bị . . . bầm liên tục mấy pô, lần thứ hai lại bị phỏng vắn ngay giữa chợ, nếu cô không là nhà báo cũng là điều tra viên.

Gia Uyên tỉnh queo :

- Bản chất của phụ nữ là tò mò và lắm chuyện . Tôi có thể làm nhà báo cho riêng mình mà !

- Nếu thế tôi có quyền từ chối trả lời những câu hỏi mình không thích.

Uyên nghênh mặt tuôn một hơi :

- Xí . . . Tại tôi nghĩ ông đang cần người để tâm sự cho vui buồn, nên mới tế nhị buông câu thăm dò cho ông có đà tuôn trào những nỗi niềm chất chứa trong lòng . Ông không thích thì thôi !

Khanh nhếch môi :

- Cảm ơn lòng tốt của Uyên.

Gia Uyên chuyển hệ ngay :

- Tôi vẫn chưa biết tên ông đấy !

- Bộ điều đó cần lắm sao ?

Gật đầu, Uyên nhấn mạnh :

- Cần chứ ! Nếu ông không muốn bị tôi réo . . . ê . . . ê ngoài phố lỡ khi gặp lần thứ ba.

Khanh thấy mấy gói phở ăn liền vào giỏ, giọng thân nhiên :

- Nếu chỉ vì lý do đó, cô cứ tự nhiên réo ê a gì cũng chẳng sao . Khi đi ngoài phố, tôi có thói quen không quay lại dù bị gọi đích danh.

Gia Uyên nói :

- A ! Tôi biết tại sao rồi ..

Khanh nhú mày :

- Tại sao cái gì ?

Uyên nhếch mũi lên :

- Chắc anh thiếu nợ . . . dữ dằn lắm nên lúc ra đường nghe gọi mới không dám quay lại.

Khanh bật cười :

- Cô bé giỏi tưởng tượng thật !

Uyên reo lên :

- Không ngờ ông cũng biết cười . Nếu cười thường xuyên hơn tôi nghĩ trông ông sẽ dễ coi hơn.

Khanh khó chịu :

- Xin lỗi ! Tôi đang vội ! . . .

Rồi không thèm chào dù chỉ là một cái gật nhẹ, Khanh lạnh lùng xách giỏ ra quầy tính tiền . Gia Uyên xịu mặt vì quê . Cô vùng vằng một mình bên hàng kệ đựng đủ thứ loại xà bông, dầu gội đầu, bột giặt, nước rửa chén mà không biết mình phải chọn món nào nữa.

Sau bữa rửa hình ra đến nay, hầu như ngày nào cô cũng nhìn hình của hấn ít nhất hai lần, cô đã thuộc nằm lòng những đường nét lạnh lùng trên gương mặt rất đàn ông của hấn rồi tưởng tượng ra trăm ngàn thứ về . . . nhân vật này . Cô đã tính toán, sắp xếp những câu hết sức ngọt ngào lãng mạn trong đầu để khi gặp lại sẽ nói với hấn . Không ngờ những câu đó cô đã quên tuốt, và khi gặp hấn, cô lại nói những lời đúng là vô duyên hết sức.

Cuối cùng hấn bỏ đi, đến tên tuổi là cái Uyên muốn biết nhất, cô cũng không biết được . Thật là . . . dễ quê . Chẳng lẽ cô chạy theo . . . bắt chuyện với hấn nữa ? Hạ mình như vậy thì không nên . Nhưng lòng Uyên sao buồn bã thế nhỉ ?

Đem giỏ tới quầy tính tiền, Uyên thoáng thấy dáng hấn lầm lũi bước ra cửa . Cô chột đầu nhoi nhói ở ngực khi nghĩ sẽ không còn được gặp hấn lần nữa . . .

Xách mấy bịch xà bông ra cửa, Uyên chưa kịp băng qua đường thì trời mưa . Con mưa bất chợt không báo trước đã cản chân cô . Gia Uyên lóng ngóng nép vào hiên và băng quơ đưa mắt tìm với hy vọng nhìn thấy hấn cùng trú mưa đâu đó, nhưng hấn đã biến mất tự bao giờ.

Uể oải quay trở vào siêu thị, Uyên ngồi nghỉ chân bên cái hồ nước nhỏ không hề có một con cá nào, và mua một bịch Snack . Đang ngó vắn vợ những cảnh mua sắm và đang . . . vô tư nhai bánh, Uyên không để ý tới người vừa ngồi xuống gần mình.

Đến khi nghe hấn lên tiếng, cô mới quay lại và buột miệng reo lên :

- Tôi tưởng ông về rồi chứ !

Khanh thản nhiên không chút cảm xúc :

- Nếu trời không mưa tôi đã về rồi !

Uyên ấp úng :

- Tôi cũng thế !

Chìa bịch snack ra, Uyên hơi ngập ngừng :

- Mời ông !

- Cám ơn ! Tôi không thích quà vặt . Nhưng hút thuốc chắc không phiền Gia Uyên chứ !

- Ồ không đâu ! Đàn ông hút thuốc trông hay hay !

Khanh vừa bật quẹt vừa nói :

- Tôi lại không nghĩ thế !

- Vậy sao ông lại hút ?

- Tại thói quen, tôi chưa bỏ được thuốc lá !

Gia Uyên thắc mắc :

- Nghĩa là một ngày nào đó ông sẽ bỏ được ?

Khanh làu bàu :

- Ngày nào là ngày nào ? Đây là cách nói gạt ta lừa người . Tôi không thích !

Gia Uyên nhún vai :

- Ông khó chịu quá !

Khanh im lặng phà khói, Uyên cũng chẳng nói thêm gì.

Hắn ta có vẻ khó gần gũi, không cởi mở và dường như khá tự cao . Vậy mà suốt thời gian qua Uyên lại thường xuyên nghĩ tới hắn mới kỳ . Vừa rồi cô chủ động chào hỏi hắn trước . Có lẽ thái độ vồn vã của Uyên làm hắn thấy mình có giá nên nói lời nào ra cũng khó nghe . Đã thế thì nhất định Uyên không thêm hé môi cho tới khi cô và hắn mỗi người một ngã.

Hết điều thuốc thứ nhất, Khanh ngần ngu định châm tiếp điều thứ hai trong khi Gia Uyên vẫn nhàn nhả từng . . . cọng Snack tôm thơm béo.

Cuối cùng người lên tiếng trước là Khanh . Anh thông thả hỏi :

- Uyên dời đến ngôi nhà đó bao lâu rồi ?

Cô đáp cụt ngắn :

- Gần 2 tháng.

- Cô bé có biết người chủ cũ hiện giờ ở đâu không ?

Uyên lắc đầu :

- Không ! Ba tôi mua qua trung gian nên đâu biết gì về chủ cũ . Nhưng ông mua khá rẻ . Nghe đâu vì người chủ cũ cần tiền nên đành phải bán hạ giá.

Ngập ngừng một chút, Gia Uyên nói tiếp :

- Cũng có thể tại ngôi biệt thự này có người chết trẻ vì tai nạn nên . . . nên . . .

- Nên giá không co cho gì ? Có lẽ cô đoán đúng.

Thở dài một cái, Khanh nói :

- Phải chi lúc đó còn ở Việt Nam, tôi đã mua nó rồi !

Nghe cách nói đầy luyến tiếc lẫn bình thản của Khanh, Gia Uyên đoán già đoán non . . . chả lẽ hắn giàu có đến mức bỏ tiền ra mua ngôi biệt thự này với mục đích tưởng nhớ người yêu ? Nhưng nếu giàu như thế sao lại phải tự đi chợ để mua phở ăn liền ? Nhìn hắn đâu có giống những người thích . . . nổ ?

Do không bỏ được tật tò mò, cô nhìn xung quanh rồi rào đón nhằm đi sâu hơn để khai thác hắn :

- Siêu thị này bán cũng được chứ ?

Khanh gật đầu, nhát gừng :

- Có thể nói thế !

Uyên hỏi tới :

- Ông là khách thường xuyên ở đây à ?

Khanh đáp :

- Ở Úc tôi quen đi siêu thị nên khi về Việt Nam tôi vẫn chưa quên thói quen đó . Cô thử nghĩ xem . Nếu lúc này vào chợ chúng ta làm gì có chỗ đựng mua lý tưởng như vậy ?

Gia Uyên khịt mũi :

- Chắc ở bên Úc có nhiều cái lạ lắm !

Khanh nhếch môi :

- Tôi ở Úc gần một năm nhưng chủ yếu là điều trị chính hình sau tai nạn, nên cũng chẳng đi đâu để hiểu biết nhiều về đất nước đó.

Uyên nhip nhip chân :

- Nhưng ông có thể so sánh Úc với Việt Nam chứ !

Giọng vẫn lạnh lạnh, Khanh nói :

- Mọi sự so sánh đều khập khễnh, bởi vậy so sánh để làm gì ?

Gia Uyên nhón thêm một . . . cọng Snack nữa :

- So sánh để dễ hình dung, để hiểu hơn về một điều gì đó mình chưa hiểu . Ví dụ như tôi cơ thể quan sát và so sánh ông với ai đó để suy nghĩ ra những đặc điểm của riêng ông.

Khanh khinh mạn :

- Thế à ! Hy vọng Uyên không so sánh tôi với ông chồng sắp cưới của mình.

Mặt Uyên bỗng đỏ lên :

- Anh ta không phải là chồng sắp cưới của tôi đâu . Anh ta nói dối đó !

Khanh nhú mày :

- Để làm gì ? Hy vọng cô bé không bị gia đình ép uống.

Gia Uyên bỗng buột miệng :

- Ba tôi đang thuyết phục, nhưng tôi không chịu.

- Thế mẹ cô thì sao ? Bác ấy ngã về bên nào ?

Uyên buồn hui :

- Mẹ tôi mất từ lâu . Nếu không tôi đã có đồng minh rồi.

Khanh bồn chồn :

- Tôi xin lỗi đã làm cô nhớ tới mẹ . Nhưng Uyên nè ! Tôi luôn mong cô không gặp điều bất hạnh như Huệ Linh . Nhất là cô đang sống trong căn phòng cô ấy từng sống . Nếu không ưng gã đàn ông đó, cô phải tỏ rõ thái độ và dứt khoát không đầu hàng số phận . . .

Đang lúc Gia Uyên chưa hiểu được tại sao Khanh lại nói thế, thì anh đã trầm giọng :

- Tôi nhiều lời quá, Uyên đừng trách nhé !

Đứng phất dậy, Khanh hơi nhếch môi :

- Bớt mưa rồi, tôi đi trước vậy !

Dù mưa chỉ mới vừa ngớt, Khanh vẫn vội vã bước ra ngoài bằng bước đi của người hết sức tất bật, mặc cho Gia Uyên ngơ ngác nhìn theo với ức tĩ hậm hực.

Chương 3

Buông tờ Tiếp Thị xuống, Uyên lăn một vòng trên giường rồi nhòm dậy khi nghe bà Năm gọi mình.

Bước xuống nửa cầu thang, Uyên lười biếng dừng lại và hỏi vọng ra phía phòng khách :

- Dì gọi con chi vậy ?

- Tuệ My tới đây nè !

Nghe nói tên Tuệ My, Uyên nhảy một lúc hai bậc thang và lao nhanh ra phòng khách.

Nhìn thấy nhỏ bạn vàng, Uyên mở đài hết volume ngay :

- Đồ . . . con quỷ ! Tao tưởng mày chết bờ chết bụi đâu mất xác rồi chứ ! Hừ ! Đi mấy tháng trời không thèm điện cho tao một tiếng . Hừ ! Giờ còn vác mặt lại đây làm gì ?

Mặt tươi roi rói dù phải nghe những lời rửa xả của Gia Uyên, Tuệ My liền thoáng :

- Tới tham quan nhà mới của mày chứ làm chi nữa . Nhà xịn thật đó . Từ lâu tao ao ước vào bên trong để xem hết phần nội thất của căn nhà này, tới nay mới tròn . . . mong ước.

Gia Uyên tròn mắt :

- Ủa ! Mày từng biết ngôi nhà này à ?

Buông mình xuống salon đầy rộng, Tuệ My . . . nở :

- Ồ ! Ngôi nhà này kiến trúc đẹp, chủ cũ của nó khá nổi tiếng . Người có quan hệ rộng như tao đương nhiên phải biết rồi.

Mắt sáng rỡ, Gia Uyên hỏi ngay :

- Mày biết gì về ngôi nhà cũng như chủ cũ của nó, mau nói cho tao nghe đi !

Tuệ My liếc Gia Uyên một cái thật dài :

- Chưa hỏi thăm tao lấy một câu đã hỏi về nhà với cửa . Bất mãn thật !

Gia Uyên khoanh tay :

- Tao đang giận mày, ai thèm hỏi thăm cho mệt !

Hơi nheo nheo mắt, Tuệ My cười :

- Mày cũng biết giận nữa sao ? Giận dỗi là trò của mấy nhỏ mít ướt, ông ẹo đâu có hợp với tụi mình . Tao mới xa hai tháng mày đã đổi tánh rồi à ?

Thấy Uyên làm thinh, Tuệ My chặc lưỡi :

- Mày giận tao về vụ gì mới được ?

Uyên dậm dẳng :

- Tự mày biết lấy ấy !

Tuệ My tùm tùm :

- Trông mày tức cười thật !

- Cười gì mà cười !

- Giận với dỗi, sến thấy mô !

Gia Uyên cầu nhàu :

- Sến vậy đó ! Suốt 2 tháng nay có bao nhiêu chuyện xảy ra, tao phải ôm trong lòng chả biết nói với ai . Bảo tao không giận cho được.

Tuệ My dụi giọng :

- Thì bây giờ mày nói đi !

Uyên được nước làm tới :

- Hết hứng rồi !

Tuệ My nhún vai rồi đứng dậy đi vòng vòng trong phòng khách, ra hành lang và nói :

- Nghe đồn chỉ phàn trang trí nội thất thôi chủ nhân trước kia của ngôi nhà này chi ra cũng đã cả trăm triệu . Nhìn chùm đèn pha lê trên trần thấy cũng không ngoa . Rồi cầu thang, cửa sổ hành lang cần đá cao cấp nữa . Đúng là dân chơi chơi nên mới sạt nghiệp đến độ phải bán vợ đợ con .

..

Gia Uyên không ngần nói tò mò :

- Mà biết gì về gia đình này ? Kể cho tao nghe đi !

Tuệ My đưa tay kéo tấm rèm cửa sổ :

- Lạ thật ! Mà không hứng nói về mình nhưng lại hứng tìm hiểu về thiên hạ mới kỳ.

Uyên nghênh mặt :

- Tại họ có liên quan đến nỗi ám ức của tao chớ bộ.

Tuệ My ngạc nhiên :

- Mà ám ức gì về họ ?

Gia Uyên không trả lời mà hỏi lại :

- Phải trong nhà này có một cô gái chết vì tai nạn giao thông không ?

My kêu lên :

- Làm gì có chuyện đó . Ai đồn bậy bạ vậy kia !

Uyên ngờ vực :

- Không có ai chết trong ngôi nhà này thật à ?

Tuệ My gật đầu :

- Thật mà ! Không tin mà cứ hỏi . . . lão Hoàng . Chủ nhà này là sui gia với gia đình bác . . . lão ta đó.

Gia Uyên trợn mắt :

- Vậy sao ? Hoàng đâu có nói với tao điều này dù anh ta là người giới thiệu.

Tuệ My thản nhiên :

- Nhiều khi tại mà không hỏi, lão ta nói ra làm gì . Nhưng tại sao mà lại cho rằng nhà này từng có người chết ?

Uyên ngập ngừng một chút rồi kể cho My nghe những gì hần đã nói với cô.

Tuệ My buông một câu chắc nịch :

- Thì ra là vậy . Tao biết Huệ Linh mà ! Chị ấy đâu có chết . Thật tội cho gã si tình đó !

Gia Uyên hỏi dồn :

- Sao mà lại biết Huệ Linh ? Nếu còn sống thì chị ấy ở đâu ?

Tuệ My nhân nha hỏi :

- Mà làm gì mà khẩn trương dữ vậy ?

Gia Uyên bối rối trớ đi :

- Tò mò thôi mà !

My nhíp nhíp chân :

- Tao có cảm giác mà quan tâm đến gã . . . Romeo đứng dưới cửa sổ nhà mà nhiều hơn là tò mò.

Uyên cự nự :

- Romeo gì chớ ! Mà chỉ nói bậy . Tao đâu phải là Juliet.

Tuệ My lơ lửng :

- Cái đó ai mà biết ! Rõ ràng trong chuyện kể rằng Romeo đang thất tình, nhưng khi gặp Juliet thì y như là bị sét đánh . Biết đâu gã đó vờ để nhìn mà qua khung cửa.

Uyên xịu mặt :

- Không có đâu ! Cả đến tên họ, hần còn không muốn nói cho tao biết nữa kia . Hần vẫn yêu và

nhớ Huệ Linh dữ lắm ! Nếu biết chị ấy chưa chết, chắc hẳn sẽ mừng . . .

Tuệ My ngắt ngang lời cô :

- Nhưng hẳn sẽ mừng hụt đấy !

Gia Uyên ngờ ngàng :

- Sao vậy ? Chẳng lẽ Huệ Linh đã trở nên tàn phế không muốn gặp lại hẳn, nên mới phao tin rằng đã chết ?

Tuệ My phì cười :

- Đầu óc mày tưởng tượng phong phú quá . Toàn bộ sự việc không lãng mạn như mày nghĩ đâu.

Uyên nhú mày :

- Nếu không lãng mạn thì chuyện đó trần tục như thế nào ? Mày kể đi !

Tuệ My vuốt cổ :

- Tao khát nước . . . khô queo rồi nè !

Gia Uyên háy một cái :

- Đúng là giỏi kiếm chuyện.

Ba chân bốn cẳng chạy vội vào bếp lấy ra hai lon Coca, Uyên vừa đưa cho My vừa . . . thẳng thắn nhắc :

- Mày vẫn chưa cho tao biết sao mày quen Huệ Linh đó !

Tuệ My chảnh chọe :

- Tao có nói là quen Huệ Linh đâu . Quen và biết là hai . . . lĩnh vực khác nhau, nhỏ ạ !

Gia Uyên sốt ruột :

- Mày lý sự dài dòng quá . Vậy mày biết gì về cô gái ấy ?

Uống một ngụm Coca rồi lim dim mắt như tận hưởng sự sáng khoái ngọt ngào của thứ nước ngọt nổi tiếng ấy xong, Tuệ My mới kể cà nói :

- Huệ Linh là bạn của Cẩm Tú, con dì Hai tao . Hai bà cũng khá thân . Huệ Linh là con gái duy nhất của doanh nghiệp Triệu Kha.

Gia Uyên nghếch mặt ra :

- Vậy . . . vậy . . . con trai của bác . . . lão Hoàng là chồng của Huệ Linh à ?

Tuệ My gật đầu :

- Đúng phóc !

- Bây giờ họ Ở đâu ?

- Ở Mỹ.

Gia Uyên ngờ vực :

- Chính xác chứ ?

Tuệ My ngả người ra salon :

- Đương nhiên ! Trước khi đi thực tập tao có đến nhà mượn bà Tú cái túi xách, bà khoe tao quà của Huệ Linh gửi từ Mỹ về mà.

Chống tay dưới cằm, Gia Uyên thắc mắc :

- Vậy tại sao hẳn lại nói thế nhi ?

- Tao không biết !

- Nhảm chị Tú biết không ?

Tuệ My nhú mày :

- Trước kia tao nghe bà Tú bảo Huệ Linh là người giao thiệp rộng, thích diễn trò với bọn đàn ông và lấy đó làm vui.

Gia Uyên tròn mắt :

- Thích diễn trò nghĩa là sao ?

Tuệ My nhún vai :

- Tao không tò mò hỏi tới nên cũng chả hiểu bà Tú có ý gì khi nói thế !

Gia Uyên tiếp tục thắc mắc :

- Huệ Linh lấy chồng và đi Mỹ lâu chưa ?

- Tao không để ý . Chỉ biết rằng chồng của bà Linh là Việt kiều rất giàu.

- Vậy còn ba của Huệ Linh, hiện giờ ông ta ở đâu ?

Tuệ My lắc đầu :

- Trời ơi ! Tao không phải là tổng đài 108 chuyên môn giải đáp thắc mắc . Mà nếu có phải đi chẳng nữa cũng chưa chắc trả lời cho mày thỏa đáng . Bây giờ tới phiên tao hỏi mày đây !

Gia Uyên hờ hững :

- Hỏi quái gì cơ chứ !

Tuệ My cười cười :

- Mày và lão Hoàng tiến triển tới đâu rồi ?

Uyên xịu mặt :

- Đừng nhắc tới ông, tao chán lắm !

- Anh ta con nhà giàu, đẹp trai, tương lai đầy triển vọng, sao lại chê nhi ?

- Tao không thích chứ không phải chê.

Tuệ My tủm tủm :

- Bày đặt chơi chữ . Thật ra không thích còn đáng sợ hơn chê . Nhưng tại sao lại không thích ?

Gia Uyên nhăn nhó :

- Mày chất vấn tao à ? Không thích là không thích chớ sao với trăng gì ! Dạo này ba tao cứ gán gán ép ép lão với ta . Rầu muốn chết !

My lên giọng thầy đời :

- Nhắm mày dăm cãi lời bác trai không ? Bác ấy gà trống nuôi con là mong đến ngày được báo hiếu đó !

Gia Uyên chép miệng :

- Nếu ung Hoàng là để báo hiếu, chắc tao làm không nổi quá !

Tuệ My cười :

- Đừng dài mặt ra như thế, trông xấu lắm !

Gia Uyên khoát tay :

- Nói về mày đi . Hai tháng nay có gì mới không kể cho tao nghe để giải sầu coi !

Tuệ My vờn vai :

- Hai tháng . . . lên rừng tìm trầm, xuống biển mò ngọc trai thật là đáng giá . Tao vẽ được nhiều tranh lắm ! Thậm chí đã có tranh bán rồi đấy !

Uyên trách khéo :

- Bận bịu đến mức không viết thư, không điện thoại cho tao lấy một lời . Đúng là lười !

Tuệ My nói :

- Suốt 2 tháng tao không liên hệ với bất cứ ai . Ba mẹ tao cũng vậy . Hôm qua về tới nhà là bị mắng tới tấp.

Gia Uyên kêu lên :

- Thế với Duy thì sao ?

My mơ màng :

- Tao cũng cắt đứt . Tất cả chỉ để là tạo cảm giác nhằm kích thích sự hưng phấn trong sáng tạo . Và kết quả thật bất ngờ.

Tủm tủm cười, My khoe :

- Hồi nãy gặp lại tao, Duy mừng hóm.

Gia Uyên bĩu môi :

- Nghệ sĩ gì dùng từ nghe phô quá !

Tuệ My tỉnh bơ :

- Nhầm nhò gì ! Tao có phải nhà thơ đâu mà . . . tu từ cho mê . t . Ngôn ngữ của tao là đường nét, màu sắc, bố cục . . .

Uyên mỉa mai :

- Dùng ngôn ngữ trừu tượng đó tao sợ anh chàng . . . cóc hiểu.

My tự hào :

- Giỡn hoài ! Người hiểu và cảm tranh của tao nhất là Duy đấy !

Uyên kê nhẹ :

- À ! Vậy chắc mày chỉ bán được tranh cho Duy thôi chứ gì ?

Tuệ My thản nhiên khoe tiếp :

- Đuy làm trung gian cho một số khách Hồng Kông . Tao không ngờ mấy ông này lại thích tranh của tao, đã vậy còn trả bằng đô la nữa mới khoái chứ !

Gia Uyên trầm trồ :

- Chà ! Chưa tốt nghiệp mà đã làm ra tiền rồi . Mày giỏi thiệt !

Tuệ My nhe răng :

- Như thế gọi là tài không đợi tuổi . Mày nên hãnh diện có nhỏ bạn như tao.

Lấy trong ba lô ra một sợi dây chuyền có cái nanh heo rừng lủng lẳng, My nói :

- Qua đặc biệt, tao mua lại của người Thượng lúc thực tập ở Đắc Lắc đó !

Gia Uyên vừa ngắm soi cái nanh heo vừa bảo :

- Con gái đeo cái này giống anh chị Đại thấy mờ.

My nghiêng đầu nhìn Uyên :

- Mày có đeo 10 cái nanh, ngổ vẫn hoàn ngổ chứ chả giống chị Đại chút nào đâu mà lo.

Uyên liếc My :

- Lúc nào cũng chê bạn, đồ hợm hĩnh !

Tuệ My nói :

- Mày ngổ thật chứ bộ ! Nội chuyện tin lời thằng cha nào đó, rồi về sợ ma cũng đủ thấy mày khờ rồi !

Gia Uyên cãi :

- Nhưng trông hấn rất thành thật . Với lại hấn dôi tao để làm gì ?

My vênh váo :

- Để làm quen . Con trai thời nay có một ngàn lẻ một cách của gái . Mỗi cách lại có một kịch bản riêng . Mày coi chừng đó !

Uyên hoang mang :

- Hấn chẳng có ý gì chứng tỏ muốn của hay tán tỉnh tao hết !

Tuệ My lên mặt :

- Xời ! Chả lẽ hấn để lộ ý đồ của mình . Nè nhé ! Có người yêu là thiên kim tiểu thư, con gái duy nhất của một ngài giám đốc cũng oai lẫm chứ bộ . Thiếu gì các gã hồ Đào mơ tưởng.

Gia Uyên nhăn mặt :

- Phải vậy không đó ?

- Sao lại không ? Làm gì có chuyện đứng nhìn chăm chăm vào cửa sổ . . . khuê phòng con gái nhà lành để nhớ tới người yêu chả biết còn sống hay đã chết của mình . Câu chuyện đầy chất cải lương ấy lại làm rung động một con bé ngổ ngáo như mày cũng lạ ! Phải chi lúc ấy có tao, nhất

định tao sẽ cho hấn một bài học nhớ đời chứ không chỉ hăm dọa suông như lão Hoàng.

Gia Uyên vẫn khăng khăng giữ ý của mình :

- Trục giác cho tao biết hấn không tậ như mọi người nghĩ.

- Vậy thì sao chứ ! Bộ mày đã có cảm tình đặc biệt và đang hy vọng gặp lại gã Romeo dỏm đó à ?

Mặt Uyên bỗng đỏ lên, cô ấp úng thú thật :

- Không hiểu sao dạo này tao vẫn nằm mơ thấy hấn . Lúc thì thấy hấn lang thang trên một con đường dài hun hút có hai hàng cây vàng lá . Hấn đi phía trước, tao đuối theo sau, tao gọi khản cả tiếng mà hấn vẫn không dừng lại . Cứ lúc tao gặp hấn đứng bên kia phố nhưng đôi mắt xa xôi tìm kiếm ở đâu đâu chứ không nhìn vào tao . Tao rất sợ những giấc mơ kiểu như vậy . Nó làm mình mệt mỏi khi thức giấc và hụt hẫng khi nhớ tới . Thật ra hấn là người như thế nào nhỉ ?

Tuệ My thương hại :

- Phải chi mày biết tên hấn, tao về hỏi bà Tú, hông chừng bà có thể cung cấp một vài thông tin của hấn cho mày, đằng này mày lại mù tịt mới là chuyện mò kim đáy biển chứ !

Uyên tin tưởng :

- Chắc chắn tao sẽ gặp lại . Hấn ta hay vào siêu thị lắm.

Tuệ My tủm tỉm :

- Chả lẽ ngày nào mày cũng lảng vảng ở đó để chờ đợi ngóng trông ? Làm thế là cầm chắc mất nhiều được ít đó !

- Nghĩa là sao, tao chưa hiểu ý mày ?

- Chặc ! Mày thông minh lắm mà lẽ nào không hiểu :

"Yêu là chết ở trong lòng một ít

Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu

Cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu

Người ta phụ hoặc thờ ơ chẳng biết . . . "

Gia Uyên kêu lên :

- Làm sao có thể yêu một người chưa biết cả tên lẫn tuổi được ?

Tuệ My tiếp tục mồm mép.

Tuệ My im lặng . Một lát sau mới ngập ngừng :

- Tao nghe Duy nói trong những buổi tiệc tùng chiều đải gần đây, Hoàng thường vỗ ngực khoe mình là con rể của bác Đa . t . Hoàng nói nhiều đến mức trong giới doanh nghiệp ở thành phố đã có một số người tưởng thật, cả Duy cũng lầm lẫn nên ảnh mới hỏi tao xem hư thực thế nào.

Gia Uyên cau mày :

- Thì ra nãy giờ mày hỏi vòng vo về Hoàng để xem tao nghĩ gì về hấn . Hừ ! Bây giờ rõ rồi đó ! Tao không có chút ấn tượng nào về Hoàng hết, dù tao rất muốn . Đây cũng có thể là nỗi khổ của tao không chừng.

Tuệ My nhỏ nhẹ :

- Thời đại này cha mẹ đâu có quyền ép duyên con cái . Bác Đạt thương mày thấy mờ . Lo gì cơ chứ !

Gia Uyên thở dài :

- Ép duyên là cái từ quá xưa, quá lạc hậu . Bây giờ người ta không nói thế, làm thế nhưng vẫn có cách để con nghe lời mình . Tao cương quyết không cho ông già dỏm ngọt.

Tuệ My cao giọng :

- Muốn thế hãy mau mau tìm cho mình một chàng . Chắc chắn bác trai sẽ không gán ghép Hoàng cho mày nữa.

Gia Uyên nói :

- Tìm người yêu chứ đâu phải lựa một bộ quần áo vừa ý mà may bảo mau mau . Tóm lại dù thế nào tao và Hoàng cũng không thể là một đôi.

Dứt lời Uyên thả người ra salon mắt mơ màng nhìn lên trần nhà và nghe Tuệ My khúc khích cười :

- Sao ? Nói này giờ đã thấy trong lòng nhẹ nhõm chưa ?

Uyên nhíp chân :

- Mới vui được phân nửa thôi !

- Thế phân nửa còn lại là gì ?

Uyên nhún vai :

- Bí mật !

Giọng Tuệ My đầy giễu cợt :

- Vậy thì ráng giữ lại và nhớ là đừng than chẳng biết nói với ai nhé !

- Bộ may lại sắp đi thực tế nữa à ?

- Không ! Nhưng tao bận lắm ! Duy vừa nhờ tao vẽ một số tranh . Ảnh cần gấp nên tao chẳng có thời gian dành cho may đâu !

Gia Uyên hơi dỗi :

- Đạo này may chỉ biết có Duy thôi, chớ trong lòng may, bạn bè chả còn quan trọng tí nào.

Tuệ My dài giọng :

- Lại trách ! Cứ có bồ đại đi để còn thông cảm với người khác . Nè ! Tao thấy trong trường may có khối gã trông cũng . . . bảnh . Ai biểu may kén làm chi !

Gia Uyên thờ dài :

- Tên nào tới nhà ba tao cũng chê . Tao chỉ nghe ông khen mỗi mình Hoàng.

Tuệ My gật gù :

- Coi bộ bác Đạt đã chọn rẻ đồng sàng rồi . May không cứng cựa là tiêu đấy !

Gia Uyên nhăn mặt :

- May an ủi hay hù tao vậy ?

- Nghĩ sao cũng được nhóc ạ !

Nhìn đồng hồ, Tuệ My kêu lên :

- Tao phải đi !

- Làm gì gấp dữ vậy ?

Tuệ My phân bua :

- Tao có hẹn, hôm nay Duy sẽ đưa tao đến gặp ông anh Hai của ảnh mới từ nước ngoài về . Tối trễ kỳ chết !

Mắt sáng lên, My cười cười :

- Duy ca ông anh mình ghê lắm ! Nào là đẹp trai, tài hoa, giỏi giang nhưng chưa vợ . Để tao xem chân xem cẳng ông coi thế nào, rồi sẽ làm mai cho may mà không cần ăn đầu heo.

Gia Uyên giãy nảy :

- Tào lao vừa vừa thôi ! Đi đâu thì đi phứt cho rồi.

Tuệ My nhe răng đứng lên :

- Đừng nóng nảy . Tao hứa sẽ hỏi thăm bà Cẩm Tú về những người tình của Huệ Linh . . . giùm may xem có ai giống gã ba xạo đó không.

Uyên nghiêm mặt :

- Hứa thì nhớ đó !

- Yên chí đi ! Nhưng lúc chưa có tin gì của hấn, tối ngủ may ráng nằm mơ cho đỡ . . . ghiền !

Nhìn Tuệ My nhún nhảy yêu đời bước đi, lòng Gia Uyên như chùng lại . Cô cố không nghĩ trong đầu vẫn lớn vồn chuyện của Huệ Linh và hấn . Hy vọng Tuệ My sẽ tìm được chút manh mối nào đó để trái tim vốn tò mò của cô sẽ bớt những rối rắm, thắc mắc về một người xa lạ.

Chương 4

Nghe tiếng tăng hăng vang lên phía cửa, Gia Uyên đoán được là ai ngay nhưng cô vẫn tỉnh bơ dán mắt vào màn hình máy vi tính.

- Em say me công việc dữ vậy sao ?

Giọng Diệp Hoàng ân cần vang lên nhưng không làm Uyên quay lại, cô vừa trả lời vừa tiếp tục gõ những ngón tay mềm mại lên bàn phím :

- Không say mê cũng phải tập trung nhập cho xong ba mớ dữ liệu này, nếu không làm sao được điểm thực tập như ý muốn.

Hoàng nhẹ nhàng :

- Em khéo lo . Chả lẽ anh sẽ cho điểm thấp hoặc phê xấu vào hồ sơ thực tập của em sao ?

Uyên khịt mũi :

- Nghe nhân viên công ty nói anh khó lắm ! Em phải cố gắng để không bị quê đó chứ !

Hoàng cúi xuống :

- Dù sao em cũng đâu cần phải khẩn trương như vậy . Anh đã hứa thì sẽ giúp em hết mình.

Uyên bĩu môi :

- Không dám phiền anh đâu !

Hoàng có vẻ phật lòng :

- Sao lại phiền ? Nói thế không sợ anh buồn à ?

Dứt lời anh đứng sát vào ghế, giọng tha thiết :

- Anh có trách nhiệm theo giúp đỡ, hướng dẫn mọi sinh viên thực tập, chứ đâu phải chỉ riêng em . Nhưng thật lòng mà nói, chỉ với em, anh mới hứng thú và hào hứng khi . . . cầm tay chỉ việc.

Gia Uyên lém lỉnh :

- Ồ . . . không cần anh cầm tay chỉ việc đâu . Nguy hiểm lắm !

Hoàng đưa đẩy :

- Chả biết anh nguy hiểm hay em nguy hiểm đây nữa . . .

Uyên lấp lửng :

- Cái máy tính nguy hiểm đó ! Chạm vào em, nó giật đấy !

Hoàng tỉnh bơ cầm lấy tay Uyên :

- Có gì chết chung . Anh không sợ đâu !

Uyên liền nhấn nhẹ vào một nút trên bàn phím . Hoàng giật mình lùi lại :

- Trời ơi ! Cái máy này mad rồi . Nguy hiểm thật ! Sao không để anh cho người đổi máy khác ?

Gia Uyên thích thú nhìn vẻ hốt hoảng của Hoàng . Cô chỉ tay vào nút tắt mở và bảo :

- Em đã nói mà anh không tin . Hôm đầu tiên nó làm em điếng hồn đó . Nhưng chỉ có nút khởi động này chạm điện thôi . Chi Thư chủ nhân của máy đã dạy em khắc phục rồi.

Hoàng cau mày :

- Khắc phục kiểu gì mà nó giật anh một cái muốn té vậy ?

Uyên cầm cây viết nhấn vào nút khởi động và nói :

- Biện pháp tạm thời nhưng vẫn chưa an toàn, anh thấy chưa ?

Hoàng chống nạnh :

- A ! Vậy là lúc nãy em cố tình chơi anh . Xem ra cái bẫy tự vệ này ghê gớm thật !

- Nhưng đâu phải lỗi tại em . Em đã báo trước rồi mà ! Nếu quan tâm đến sinh mạng của nhân viên, anh nên cho kiểm tra lại toàn bộ máy tính trong công ty đi !

Hoàng gật gù :

- Đề nghị hay ! Anh sẽ cho kiểm tra ngay . Còn bây giờ em tạm thời đừng sử dụng máy này nữa .

Lỡ có chuyện gì, anh không sống nổi đâu.

Mặt Uyên đỏ bừng :

- Ăn thua gì tới anh cơ chứ !

Hoàng trầm giọng :

- Có ăn thua hay không em thừa biết mà ! Dù em luôn tỏ thái độ, anh vẫn không nản đâu.

Gia Uyên im lặng . Từ ngày vào công ty của gia đình Hoàng để thực tập tới nay, cô được anh quan tâm đặc biệt đến mức đám bạn cùng đi phải ghen tỵ . Dầu cô cố giấu, bọn chúng cũng biết rằng ba cô và gia đình Hoàng là chỗ thâm giao, do đó cô đương nhiên có nhiều lợi thế hơn chúng . Gia Uyên rất khó chịu vì những lời xâm xỉ sau lưng đó, cô cố tránh gặp Hoàng trong công ty, trái lại anh luôn chứng tỏ cho nhân viên dưới và đám bạn của Uyên thấy anh là người yêu của cô. Con gái nghĩ cũng lạ . Dù không chấp nhận tình cảm của Hoàng, Uyên vẫn hãnh diện khi được anh đeo đuổi trước sự ghen tỵ của đám bạn gái . Gia Uyên càng đồng lòng làm cao, Hoàng càng cố công chịu đựng . Anh làm cô quên khuấy hình bóng ngạo mạn, lạnh lùng của hắn . Gã đàn ông ấy cũng mất tâm y như rằng gã chưa bao giờ xuất hiện . Ngoài tầm hình với cái nhàu mày khó chịu và ánh mắt lãnh đạm ra, Uyên không hiểu gì thêm về hắn cả . Cuối cùng cô đã mím môi bật quẹt đốt hắn đi . Xem như hắn không hề tồn tại . Câu chuyện tình yêu do hắn kể hoàn toàn là bịa đặt vì Hoàng đã khẳng định rằng Huệ Linh đã lấy anh Dân của mình cách đây bốn năm và đã sang Mỹ từ lâu rồi . Do đó không thể nào chuyện bị tai nạn giao thông đến mức thiệt mạng mới đây hơn một năm được.

Giọng Hoàng vang lên đưa cô về thực tại :

- Đi ăn cơm với anh nhé Uyên.

Gia Uyên ngập ngừng :

- Không về ăn trưa, dì Năm sẽ nhân thấu xương.

Hoàng hạ giọng như nài nỉ :

- Anh sẽ điện thoại xin phép, thế nào dì Năm cũng đồng ý . . .

Gia Uyên nũng nịu :

- Em thích ăn cơm bụi hà ! Nếu anh cùng sở thích thì em mới đi.

Hoàng tươi ngáy nét mặt :

- Đây là sở thích rất đáng yêu . Anh đi cùng em là điều đương nhiên . Khu này có nhiều quán mang tiếng là bụi nhưng ăn được lắm . Nhiều khi trưa không về nhà, anh cũng vào đó để nạp năng lượng . . .

Gia Uyên chột hỏi :

- Anh đi một mình à ?

Hoàng hơi khựng lại :

- Chớ . . . đi với ai bây giờ ?

Uyên cong môi :

- Em thấy các nhân viên nữ trong công ty đều trẻ trung xinh xắn . Anh không chọn được người nào đi chung sao ?

Khoanh tay đầy ngạo mạn, Hoàng nói :

- Rớ vào các cô ấy phiền lắm . Vả lại anh phải giữ tư cách của mình chứ ! Cậu chủ léng phéng với nhân viên là điều tối kỵ trong công ty của gia đình anh, em không phải lo !

Gia Uyên chớp mắt :

- Em lo gì cơ chứ ! Anh nói kỳ thật !

Hoàng cười :

- Để anh điện thoại cho dì Năm . . .

Gia Uyên gật đầu . Cô lấy trong túi ra chiếc lược nhỏ và chiếc gương soi . Ngắm lại gương mặt, chải sơ mái tóc, Uyên tạm hài lòng với dáng vẻ bên ngoài của mình.

Không phải chờ lâu, Hoàng đã trở lại, giọng vui vẻ :

- Di Năm đồng ý rồi . Di ấy còn bảo anh nên thường xuyên đưa em đi ăn nữa kia.

Gia Uyên hình mũi :

- Em sẽ về hỏi lại xem đúng không mới được.

Hoàng nói :

- Đa nghi không hẳn là xấu . Nhưng nghi ngờ anh, thật không nên chút nào !

Gia Uyên nghiêng đầu :

- Chính anh đã bảo em đừng nên tin lời đàn ông mà ! Chẳng lẽ anh không phải là đàn ông ?

Hoàng giơ tay lên :

- Anh chịu thua !

Uyên thích thú đi bên anh . Hai người đi bộ tới cái quán khá khang trang gần đó . Gặp giờ cao điểm, quán đông nghẹt khách . Vất vả lắm Hoàng mới tìm được bàn trống tốt ở trong . Anh mau mắn gọi thức ăn . Hai người vừa nhân nha bên đĩa cơm vừa nói trăm ngàn thứ chuyện trên đời. Lần đầu tiên Gia Uyên thấy Hoàng có vẻ hợp với mình . ết ra anh và cô cùng chung sở thích về âm nhạc . Hoàng kể vanh vách những topten nhạc nước ngoài mà Uyên mê nhất kèm theo lời hứa sẽ tặng cô một đĩa C .D . mới nhất của nhóm Spice Girls.

Đang hưng phấn vì lời hứa của Hoàng, Uyên chợt nghe giọng người phục vụ vang lên :

- Trưa nay đông quá, phiền anh chị ngồi chật một tý nhé . . . mỗi bàn ngồi tới ba người.

Ngẩng lên, Uyên sững sốt khi bắt gặp đôi mắt có cái nhìn dừng đọng cố hữu của hắn . Tim đập mãnh liệt, Gia Uyên khẽ gật đầu chào hắn . Hắn đáp lại bằng cái cười lạnh lẽo rồi thản nhiên rút khăn giấy chùi nĩa muỗng.

Vẻ mặt tự nhiên của Gia Uyên không thoát khỏi đôi mắt giả dối của Hoàng . Anh vội vã ăn và nói :

- Chúng ta ăn nhanh rồi đi thôi !

Khanh nhếch môi :

- Nếu vì không muốn ngồi chung với tôi mà anh để cô bé này mắc nghẹn thì tệ quá !

Nghe giọng Khanh châm chọc, Hoàng nổi cáu :

- Xin lỗi ! Tôi không hoan nghênh người khác chen vào chuyện của mình.

Khanh tỉnh bơ :

- Trời đánh tránh bữa ăn . Nếu đi ăn cùng vợ sắp cưới, tôi nhất định không xử sự thiếu tế nhị như anh.

Tự nhiên Uyên buột miệng :

- Nếu là người tế nhị, khi thấy chúng tôi, ông đã tìm cho mình chỗ khác rồi !

Khanh im lặng . Anh chờ người phục vụ để thức ăn lên bàn và bước đi rồi mới nói :

- Tôi đâu hứng thú gì khi phải làm kỳ đà . Khổ nỗi trong quán đã hết chỗ, và tôi cũng không có thời gian chờ đợi . . .

Dứt lời, Khanh thản nhiên cúi xuống phần cơm của mình . Vẻ khinh khỉnh của anh làm Gia Uyên thấy nghẹn ở ngực và Hoàng thấy nóng ở mặt . Cả ba người rơi vào sự im lặng nặng nề, khi xung quanh vẫn ồn ào như chợ vỡ.

Bỏ không ăn hết phần, Uyên chụm môi hút nước ngọt trong ly rồi rút khăn kín đáo chùi miệng .

Trái tim vừa đập hỗn loạn của cô đã lắng dịu trở lại . . . rõ ràng trong mắt hắn cô không là gì hết .

Vậy mà cô lại nuôi hy vọng . . . Hừ ! Vỡ mộng rồi cũng nên . . .

Nắm tay Hoàng gật nhẹ, Uyên âu yếm :

- Mình đi thôi anh !

Rồi không thèm nhìn hắn dù chỉ nhìn bằng đuôi con mắt, Gia Uyên để Hoàng dìu mình đi trông thật tình tứ.

Ra tới đường, cô giật tay lại và đi sát vào hàng hiên của các tiệm buôn.

Hoàng nhíu mày :

- Sao thế ?

Uyên lắc đầu không trả lời, Hoàng khó chịu :

- Hình như giữa em và gã đó có gì không ổn . Chẳng lẽ dạo này hắn vẫn còn lảng vảng dưới khung cửa sổ nhà em ?

- Đâu có !

Mat Hoàng ánh lên tia nghi ngờ :

- Vậy thì tốt ! Lỡ gặp hắn, em nên tránh xa ra !

Gia Uyên đá viên sỏi nhỏ :

- Hừ ! Anh nói nghe hay lắm ! Như trường hợp vừa rồi thì tránh bằng cách nào đây ?

Hoàng phân bua :

- Trường hợp vừa rồi là ngoại lệ . Ý anh muốn nói em đừng tạo cơ hội cho hắn tiếp cận.

Gia Uyên đưa tay ngắt chùm hoa giấy :

- Anh khéo dặn dò ! Em đâu phải con nít !

Hoàng lại nhấn mạnh :

- Theo anh nhận xét, hắn không phải người tốt đâu !

Gia Uyên xoay chùm hoa đỏ :

- Nhưng cũng chưa chắc là người xấu.

Mặt Hoàng xụ xuống :

- Em vẫn còn giữ ý bênh vực hắn à ?

Gia Uyên xé vụn cánh hoa :

- Anh buồn cười thật ! Tại sao em lại bênh vực anh ta chứ !

Hoàng gằn giọng :

- Vì trong cách nói em vẫn còn tin câu chuyện hắn từng bịa ra.

Gia Uyên mím môi :

- Dựa vào cơ sở nào mà anh nói thế ? Rõ ràng anh có ác cảm với hắn nên có thành kiến luôn với em.

Hoàng xuống nước :

- Tại anh lo cho em mà !

- Nhưng cách lo của anh chỉ khiến em khó chịu.

- Anh xin lỗi vậy !

Gia Uyên lặng thinh bước đi, Hoàng lẽo đẽo theo sau . Bỗng dung Uyên lại giật dỗi hết sức vô cớ khi tưởng tượng ra cảnh hắn đang bình thân ngồi trong quán và từ tốn ăn com một cách ngon lành.

Đang cắn một miếng bom và nhai ngon lành, Gia Uyên chợt nghe có tiếng chuông cửa :

- Chắc ba về !

Vừa nghĩ thầm, cô vừa bỏ chân không chạy băng qua sân cỏ ra mở cổng và ngỡ ngàng khi thấy . . . hắn đang đứng trước mặt mình với nụ cười ngạo mạn trên khóe môi.

Trợn mắt nuốt miếng bom xuống, Gia Uyên áp ứng :

- Có . . . có chuyện gì ?

Khanh chợt thấy buồn cười trước dáng vẻ chân đất miệng nhai của Gia Uyên . Anh lơ lửng :

- Có chuyện . . nhưng vào nhà tôi mới nói.

Thấy Gia Uyên còn lưỡng lự, anh hất hàm :

- Còn phân vân à ? Tôi mang điều tốt đẹp đến cho Uyên . Nếu không muốn nhận, tôi về vậy !

Gia Uyên luống cuống lên :

- Ô . . . đâu có . . . mời . . . mời ông vào !

Khanh chậm rãi bước theo sau Uyên, dù không muốn, mắt anh vẫn dăm nhìn đôi gót chân nhỏ xíu, trắng hồng đang băng băng đi như lướt trên thảm cỏ xanh mềm.

Tới cái ghé đá đặt gần gốc mai chiếu thủy li ti bông trắng, Khanh nói :

- Chúng ta nó chuyện ở đây tiện hơn.

Uyên ngập ngừng :

- Vậy thì mời ông ngồi !

Dứt lời cô chạy tuốt vào nhà, bỏ mặc Khanh một mình với hương thơm dịu dịu của hoa . Anh băng khuâng nhật một nụ dưới đất và tản mẩn ngắm nghía.

trước kia Huệ Linh từng khoe quanh sân vườn nhà cô chỉ trồng toàn mai chiếu thủy . Loài cây này nở hoa quanh năm, nên hầu như giấc ngủ hàng đêm của cô được ướp bằng hương hoa.

Bây giờ hoa vẫn rơi đầy, hương vẫn vờn quanh nhưng người thì không còn nữa.

Khanh bồi hồi nhìn khu vườn im đến nỗi ngỡ tưởng ra lúc Huệ Linh từng dạo khắp nơi đây . Anh chưa bao giờ được vào nhà Huệ Linh . Cuộc tình của hai người vừa được một tháng thì vĩnh viễn chia xa để suốt cuộc đời còn lại Khanh phải sống trong ray rứt buồn đau. người ta thường bảo "tình trong giây phút mà thành thiên thu" thật không sai.

Với Khanh đó là thiên thu sâu khổ, thiên thu cách biệt, thiên thu ân hận . .

Giọng Gia Uyên vang lên cắt ngang dòng hồi ức của Khanh :

- Mời ông dùng nước !

Anh gượng cười và khách sáo nói :

- Cảm ơn !

Nhìn quanh khu vườn lần nữa, Khanh băng quơ :

- Không ngờ nơi này nhiều mai chiếu thủy hơn cả sự tưởng tượng của tôi.

Gia Uyên ngạc nhiên :

- Bộ Ông chưa vào nhà này lần nào à ?

Khanh lắc đầu :

- Chưa !

Uyên tròn mắt :

- Sao lạ vậy ?

Khanh chậm rãi đáp :

- Ba của Huệ Linh rất khắt khe, chúng tôi vẫn chưa công khai quan hệ của mình, nên tôi chưa bao giờ vào nhà cô ấy.

Gia Uyên tò mò :

- Vậy mỗi lần đi chơi phải hẹn chỗ khác à ?

Mắt Khanh thoáng xa xăm :

- Tôi đợi Huệ Linh trước hiên ngôi nhà vẫn đóng kín cửa bên kia đường . Nơi mà tôi có thể trông thấy cô ấy qua khung cửa.

Uyên tấm tắc :

- Cứ y như Romeo, Juliet không bằng . Từ giờ trở đi, tôi sẽ gọi ông là Romeo thay cho cái tên ông vẫn giấu kín vậy.

Khanh nhún vai :

- Tùy ý cô bé !

Gia Uyên trở lại câu chuyện :

- Tôi vẫn chưa biết ông tìm tôi để làm gì ?

Khanh hạ giọng :

- Có vội lắm không khi Uyên muốn tôi nói ngay lý do đến đây?

Uyên vò nát cái lá mai trong tay :

- Nhanh hay chậm gì ông cũng phải nói mà ! Thôi thì nói trước đi !

Khanh ngập ngừng :

- Nhưng nói xong là hết chuyện rồi . Tôi không muốn về sớm . . .

Gia Uyên bĩu môi :

- Xí ! Làm như ông hiền lắm vậy ! Còn ức tỹ chuyện đang chờ ông phía tiếp đây !

Khanh nhú mày :

- Phía ? Tôi đã nói dối cái gì thế ?

Gia Uyên tuôn một hơi ấm ức :

- Toàn bộ câu chuyện về Huệ Linh là chuyện phía . Thật ra ông muốn gì ở tôi mà phải nói dối như vậy . Có phải ông muốn vào ngôi nhà này không ? Bây giờ ông đã vào tới đây rồi . Sợ ai mà không thành thật khai báo chứ ?

Khanh sa sầm mặt :

- đúng là làm ơn mắc oán . Nếu biết cô . . . dữ dằn như vậy, tôi thà bỏ mặc cái ví của cô cho dân bụi đời nó nhặt.

Vừa nói anh vừa rút trong túi áo ra cái ví da nhỏ xíu dùng để đựng giấy tờ của phụ nữ.

Thay vì đưa tận tay Uyên, Khanh dần nó xuống ghế đá :

- Co lẽ tôi đã lầm lẫn ! Xin chào vậy !

Lúc Gia Uyên còn đứng ngẩn ra vì bất ngờ thì Khanh đã dần gót bước nhanh ra cửa . Vừa lúc ấy Hoàng phóng xe vào.

Anh hấp tấp dựng chống chiếc Dream lên và hất hàm :

- Anh vào đây làm gì ?

Khanh gằn giọng :

- Anh không đủ tư cách hỏi tôi câu đó.

Hoàng sấn tới :

- Tôi cấm anh bám theo Gia Uyên.

Khanh chế giễu :

- Tại sao ? Vì anh sợ mất cô bé à ? Thật buồn cười ! Tình yêu không có cánh nhưng nó biết lựa chỗ để đậu, cũng như dễ dàng bay đi nếu anh làm nó khó chịu . Tôi chưa bao giờ bám theo Gia Uyên, và cũng chưa bao giờ làm cô bé khó chịu như anh . Chào nhé !

Hoàng nghiêng răng nắm vai Khanh ghệt lại . Anh liền đưa tay lên gạt ra . Hai người đàn ông gờm nhau bằng đôi mắt tóe lửa làm Gia Uyên sợ.

Cô dậm chân hét lên :

- Trời ơi ! đừng đánh nhau mà !

Khanh phui tay :

- Có sạch sẽ gì khi phải chạm vào kẻ khác.

Hoàng tức sôi máu, anh chưa kịp phản ứng, Gia Uyên đã kéo anh lại.

Hoàng cau có nhìn theo dáng lưng thững như đang đi dạo của Khanh khuất sau cánh cổng.

Quay sang Gia Uyên, Hoàng trút giận :

- Sao lại để anh ta vào nhà ?

Uyên đưa cái ví ra :

- Anh ta mang trả cho em . Thì ra hôm trước nó rơi trong quán cơm.

Hoàng lầu bầu :

- Hừm ! Nó rơi hay bị móc, ai mà biết.

Gia Uyên khó chịu :

- Rõ ràng anh có ác cảm với người ta nên vừa rồi mới làm âm ỉ như thế . Sau này lỡ gặp lại hấn, em không biết phải nói sao cho khỏi quê.

Hoàng trừng mắt với Uyên :

- Em còn mong sẽ gặp lại hấn nữa à ?

Uyên mân mê cái ví :

- Thêm một người bạn có gì đâu không tốt ?

Ngồi phịch xuống ghế đá, Hoàng quyền hành :

- Anh không muốn em gặp lại anh ta . Dù chỉ gặp trong tưởng tượng.

Gia Uyên khoanh tay :

- người ta mang đồ tới trả, em chưa kịp cảm ơn, anh đã gây xích mích, bây giờ lại cấm đoán em . Em chả là gì để phải làm theo ý anh hết.

Hoàng nhỏ nhẹ :

- Anh đâu dám cấm đoán hay bắt em chiều ý . Nhưng tính em trẻ con, dễ tin người nên anh lo cho em bị tên cù` bơ cù bắt, không rõ gốc gác ấy gạt . Chính vì lo nên vừa rồi anh có nóng nảy .

..

Gia Uyên bướng bỉnh :

- Anh khỏi phải phân bua ! Em mệt lắm rồi !

Vẫn giọng ngọt ngào, Hoàng tiếp tục nói :

- Anh không phân bua, nhưng nói thật ngoài bác đạt ra, không ai lo cho em bằng anh đâu . Nửa tháng thực tập đã qua, anh hết lòng vì em, ai cũng thấy, chỉ riêng em là thản nhiên như không biết . Với anh điều đó thật bất công.

Gia Uyên có vẻ ngỡ ngàng :

- Anh đang kể với em đấy à ?

Hoàng lưỡng lự :

- Anh chỉ nhắc để em tập trung hơn nữa vào việc thực tập, nếu không anh khó có cơ sở để phê tốt vào hồ sơ thực tập của em.

Gia Uyên nóng mặt :

- Nói thế nếu không có anh giúp, em chả làm nên cơm cháo gì à ? được rồi ! Sang giai đoạn hai, em sẽ đổi công ty khác để khỏi phiền anh.

Nói dứt lời cô chạy một mạch lên lầu . Vào phòng mình, Uyên nằm lăn ra giường và mở chiếc ví ra xem xét . . .

Tất cả vẫn còn y nguyên . Từ thẻ sinh viên, giấy chứng minh nhân dân, bằng lái xe và cả tờ một trăm đô cô thường kèm theo để dẫn túi.

Thở dài một cái, Uyên lại để tâm tưởng trôi về đâu ấy ! Lần nào hấn xuất hiện Hoàng cũng có mặt để cản mũi, rốt cuộc cô vẫn không sao khai thác về con người hấn được.

Nếu chuyện hấn kể là thật, Uyên sẽ cho biết hấn đã làm Huệ Linh với cô gái nào khác . Còn nếu hấn bịa, cô sợ gì mà không . . . lên lớp hấn một trận chứ.

Bỗng dưng Uyên nhớ tới câu từ : "Cù bơ cù bắt, không rõ gốc gác" mà Hoàng vừa ám chỉ hấn . "Không rõ gốc gác" thì đúng rồi, nhưng còn : "Cù bơ cù bắt" cần phải xem lại vì trong mắt Uyên hấn rất phong độ . Khổ nỗi cái phong độ ấy không đánh bật được cái gốc gác cần phải làm rõ của

một người.

Có tiếng gõ cửa nhẹ rồi tiếng Hoàng vang lên :

- Gia Uyên ơi ! . . . Cho anh xin lỗi.

Cô mím môi lặng thinh mặc kệ Hoàng tiếp tục ní non bên ngoài . Lần này Uyên phải tỏ thái độ cho Hoàng biết cô không phải dễ . . . bắt nạt như anh tưởng . Nếu được, Uyên sẵn sàng ngoảnh mặt làm ngơ một cách triệt để để Hoàng . . . nản mà rút lui vô điều kiện.

Vùi đầu vào gối một hồi, Gia Uyên không nghe bên ngoài còn động tĩnh gì nữa . Tới cửa sổ, cô nhìn xuống sân, chiếc Dream đã biến mất . Cô cảm thấy nhẹ nhõm vì Hoàng đã bỏ về rồi.

Thay quần áo, Uyên quơ cái ba lô đeo vào vai, nhảy từng bậc thang xuống nhà và dắt chiếc Spacy trắng ra đường.

Lạng vài vòng cho thoải mái tâm trí, Uyên mới phóng tới nhà Tuệ My . Đạo này cô bé đóng cửa vẽ tranh còn kỹ hơn cao thủ võ lâm bé môn luyện chưởng . Uyên không tới thì thôi, đồ ai đủ sức lôi My ra khỏi nhà.

Bấm chuông và đợi một hồi lâu, Uyên mới thấy Tuệ My ló đầu ra.

Con bé toe toét :

- Vậy mà tao tưởng Duy nên phải sửa soạn lại . . . dung nhan mất mấy phút.

Đẩy xe vào sân, Uyên nói :

- Tao tưởng mày ngủ quên.

My nhún vai :

- Xời ! Làm gì có thời gian để ngủ mà quên . Tao đang chờ Duy mà.

Gia Uyên tự ái :

- Nói vậy tao về để mày tiếp tục chờ người yêu, nếu không lại bảo tao phá đám.

My nhăn nhó :

- Khổ quá ! Duy tới vì công việc, mày nghĩ đi đâu vậy.

Thả người xuống salon, My lim dim mắt :

- Nếu mày không ghé, tao chưa buông cọ đâu . Đôi lúc chả hiểu mình vì cái gì mà làm việc sống chết thế này.

Uyên ái ngại :

- Đã sắp xong chưa ?

- Xong đợt tranh này lại tới đợt khác . Cứ xoay như đền cù, chóng cả mặt.

Gia Uyên lên giọng dạy đời :

- Phải dành thời gian nghỉ ngơi, thư giãn và đi chơi với bồ chứ ! Không khéo lão Duy xù mày đó.

Tuệ My cười :

- Ông cũng làm việc bở hơi tai, làm gì có thời gian để xù tao . Thời buổi công nghiệp mà, yêu nhau thôi cũng đủ bận bịu lắm rồi . Nếu phải xù để đi lại từ đầu với một người khác, tao nghĩ chắc mệt lắm.

Gia Uyên trón mắt :

- Phải mày không vậy ? Nghệ sĩ gì không lãng mạn chút nào.

Tuệ My cong môi :

- Đùa với mày thôi . Nói thử xem dao này . . . lãng mạn tới đâu rồi ?

Gia Uyên nhếch mép :

- Lãng mạn tới cùng cực . Tao làm mất cái ví giấy tờ, hấn nhặt được và đem đến tận nhà để trả .

Mày thấy có thú vị không ?

My trầm trồ :

- Chuyện đời có sự ngẫu nhiên đến thế à ? Rồi tiếp theo thì sao ?

Uyên chép miệng :

- Tao chưa kịp nói cảm ơn Hoàng đã tới và . . . lên gân với hắn . Thế là xong ! Tao vẫn chưa biết . . . tên chàng, tuổi chàng.

- Rõ chán ! mà . . . đúng là :

"Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng
Người thi không bắt bóng được bao giờ "

Gia Uyên thán phục :

- Hay thật ! Lúc nào, cảnh ngộ nào mà cũng . . . đọc thơ được . Lẽ ra mà là thi sĩ đúng hơn là hoa. sĩ.

Tuệ My hình mũ :
-

Nói chung tao là nghệ sĩ chính công nên làm thơ hay vẽ tranh gì cũng được tuốt . Chính vì vậy tranh của tao được khen là có nhiều chất thơ.

Gia Uyên ngờ ngác đầy . . . cố ý :

- Chất thơ đó nằm ở đâu ? Sao tao không thấy nhỉ ?

My lơ lửng :

- Cũng may là mày không thấy . Nếu không mà đã chôm mắt của tao rồi . Nè ! Nói thật đi ! Đến chơi hay muốn tâm sự rồi nghe quân sư chỉ dạy điều gì ?

Gia Uyên thẳng thốt :

- Trước là đến thăm, sau là có tí việc muốn nhờ vả.

- Việc gì chứ ?

Uyên gãi đầu :

- Tao không tiếp tục thực tập ở công ty của Hoàng nữa . Qua giai đoạn hai, mà có thể giúp tao chuyển sang công ty của Duy không ?

Tuệ My ngần ngừ :

- Chuyện này phải hỏi Duy rồi tao mới có thể trả lời . Nhưng sao đang yên ổn, mà lại chuyển tới đổi lui cho mệt hả ?

Gia Uyên chống cằm :

- Tao không muốn lệ thuộc Hoàng . Chưa là gì mà anh ta đã kể công lo lắng cho tao, trong thời gian thực tập . Với lại tao không muốn dấn sâu vào tình cảm với Hoàng.

Tuệ My ngao ngán :

- May đúng là không có lập trường . Trước kia cứ chê anh ta thậm tệ, rồi mới đây lại anh anh em em, đi ăn chung, đi chơi chung trông tình tứ chán, bây giờ lại . . . lại . . . May đã nghĩ kỹ chưa ?

Đừng giữa chừng thay đổi làm tao mất uy tín đó !

Uyên đáp gọn lỏn :

- Rồi !

- Vậy tao sẽ nói với Duy . Nghe đâu ông anh Hai vừa từ nước ngoài về đã tham gia giàn lãnh đạo . Chẳng biết Duy còn được toàn quyền quyết định mọi việc như trước không nữa.

- Bộ anh Hai của Duy hắc ám lắm à ?

Tuệ My nói :

- Tao mới gặp một lần . Bề ngoài anh ta có vẻ lạnh lùng khó gần lắm chứ không cởi mở, nồng nhiệt như Duy.

Uyên tùm tùm :

- Có cần khen bờ lộ liễu như thế không ?

Tuệ My nhăn mặt :

- Tao chưa nói hết má, mà đã nhảy vào . . . hòng rồi.

Chăm chú nhìn Uyên, Tuệ My nói :

- Hừm ! Mẫu người thiếu chín chắn, sớm nắng chiều mưa như mày cần có một người mặt sắt như anh Khanh trị mới nên thân . Tao sẽ uốn cong ba tác lưỡi nhờ Duy nhận mày vào công ty thực tập để có dịp đụng độ anh Hai Khanh cho mày trưởng thành . Chỉ sợ lúc ấy mày lại quay về duoi trưởng của lão Hoàng thì không gi quê độ bằng.

Gia Uyên dài giọng :

- Tráng sĩ một đi không trở lại . Tao không tậ như mày nghĩ đâu !

- Vậy thì tốt !

Uyên bỗng ngập ngừng :

- Nè ! mày có điều tra được thêm gì về Huệ Linh không My ?

Tuệ My lắc đầu :

- Chưa ! Bà Cẩm Tú đi học bồi dưỡng gì đó tận Nha Trang . Từ hôm về tới nay tao đã gặp bà đâu mà điều tra hộ mày . Nhưng mày dẹp ba cái chuyện ấy đi . Gã đàn ông đó nói láo đấy ! Tao dám chắc hẳn có ý đồ xấu với mày.

Gia Uyên khó chịu :

- Mày cũng đa nghi và luôn nhìn người khác qua cặp kính đen y như Hoàng . Nếu có dịp gặp, tao tin mày sẽ nghĩ khác về hẳn.

Đứng dậy Uyên nói :

- Thôi tao "biến", không phiền mày với Duy . Nhưng nhớ điện cho tao biết xem Duy có chịu nhận tao về công ty không đó.

Tiến Uyên ra cửa, Tuệ My cười :

- Yên chí đi ! Tao sẽ cố hết mình, hy vọng lão anh Hai mặt sắt ấy sẽ nể nang nhà họa. sĩ này đôi chút.

Chiều xuống rồi . Mặt trời đỏ rực trông vừa đẹp vừa buồn làm sao ! Uyên không phải là nghệ sĩ như Tuệ My để có thể đọc thơ, phác họa cảnh sắc này . Cô chỉ biết cảm nhận, và cô đang cảm nhận chưa bao giờ mình lẻ loi cô độc như bây giờ

Chương 5

Gia Uyên tò mò nhìn cửa phòng giám đốc . Từ hồi cô vào thực tập ở đây tới nay, cánh cửa ấy hình như chưa mở lần nào . Bởi vậy dù rất muốn, cô vẫn chưa rõ dung nhan anh Hai mặt sắt của Duy ra sao . Nhưng Uyên có nghe nhân viên trong công ty xì xì rằng giám đốc Khanh rất khó tính . Sau một nam ở nước ngoài về, ông ta đã có kế hoạch đưa công ty đi lên và theo kế hoạch đó, mọi nhân viên phải ra sức làm gấp đôi gấp ba bình thường . Yêu cầu của ngài giám đốc cao như vậy nên mọi người ngao ngán cũng phải . Chính vì họ đang bị áp lực tâm lý đè nặng nên chẳng vui về gì khi phải tiếp một con bé sinh viên đến thực tập như Uyên.

So với công ty của Hoàng, địa vị của cô dĩ nhiên bị xem nhẹ, thậm chí có nhiều lần Uyên . . . bị nhờ làm vệ sinh phòng, đi mua thức ăn sáng hộ mà quên đưa tiền nữa là khác . Gia Uyên không lấy đấy làm buồn trái lại cô cảm thấy nhẹ nhõm khi nhân viên ở đây nhìn mình bằng ánh mắt thân thiện . Cô sẵn sàng chấp nhận . . . hy sinh vài quyền lợi nhỏ để đạt được mục đích lớn cho Hoàng phải nể nang cô.

Đang miên man suy nghĩ, Gia Uyên chợt giật mình vì cánh cửa suýt mở . Cô hồi hộp chờ . . . ngài giám đốc bước ra rồi ngỡ ngàng hét cô khi thay hần . . . Đúng là hần cho không ai khác . Vẫn bộ quần áo bình thường Gia Uyên đã thấy nhiều lần, hôm nay hần cô vẽ đạo mạo hơn một chút . Sao hần lại ở đây ? Chẳng lẽ hần là giám đốc . Gia Uyên hốt hoảng với cái ý tưởng vừa lóe qua trong đầu.

Cô hỏi một câu thật ngớ ngẩn :

- Ông . . . Ông làm gì ở đây vậy ?

Giơ cái giỏ đựng giấy đang cầm trên tay ra, giọng Khanh thật tự nhiên :

- Dọn dẹp vệ sinh phòng giám đốc mà !

- O . . .

Khanh hóm hỉnh :

- Phòng giám đốc thì không phải dọn sao ?

Đỡ lấy giỏ giấy, Gia Uyên nói :

- Để tôi giúp ông ?

Khanh lắc đầu :

- Không được ! Uyên đang là khách của công ty mà !

Gia Uyên vẫn dành lấy cho được cái giỏ :

- Tôi phải thực tập mọi thứ từ thấp đến cao . Vệ sinh phòng là chuyện nhỏ . . .

Khanh nheo mắt :

- Cần thực tập làm giám đốc không ?

Uyên le lưỡi :

- Hông dám đâu !

- Sao thế ?

Gia Uyên cong môi :

- Nghe đon ông giám đốc này . . . hắc hắc !

- Thật à ?

Uyên gật đầu và hạ giọng :

- Nghe qua rồi bỏ ghen . Lỡ tới tai ông thì khổ tôi đó !

Khanh thông thả bước theo Uyên . Cô hỏi :

- Ông còn dọn phòng nào nữa . Tôi phụ cho.

Giọng tỉnh bơ, Khanh nói :

- Cả một công ty . cô phụ nổi không ?

Uyên hăm hở :

- Đương nhiên là nổi . Nhưng tôi phải điện thoại về nhà để xin phép về trễ cái đã.

Khanh kêu lên :

- Ba cô khó đến thế sao ?

Uyên gật đầu :

- Rất khó ! Nhưng khó nhất không phải là ba mà là dì Năm.

Khanh ngập ngừng :

- Nếu thế Uyên nên về đúng giờ thì tốt hơn.

Gia Uyên nói :

- Tôi nhất định phải phụ anh mới được.

Khanh có vẻ mĩa mai :

- Để trả ơn tôi giữ ví hộ chớ gì ? Cô bé sòng phẳng thật !

Mặt Uyên nóng bừng . Cô ấp úng :

- Tôi không hề nghĩ như thế ! Tôi có chuyện muốn nói với ông.

- Ngay bây giờ à ?

Uyên vội vã :

- Làm xong việc cũng được ! Nhưng sao cả tuần nay tôi không thấy ông kia ?

Khanh cười cười :

- Trái lại tôi rất thường thấy Uyên tới lui trên hành lang.

- Sao ông không gọi tôi ?

- Để làm gì khi lão giám đốc hắc ám ấy khó như quỷ ! Tôi làm tạp vụ, ló quờ là mất việc ngay.

Gia Uyên tò mò :

- Phòng làm việc của ông đâu ?

Khanh bước tới học cầu thang và bảo :

- Ở đây ! Chung với chổi, cây lau nhà, ki hót rác . Tôi chỉ xuất hiện khi mọi người ra về, làm sao Uyên thấy được !

Gia Uyên xót xa nhìn hẳn . Cô buột miệng :

- Công việc chắc cực lắm hả ?

Nhún vai, Khanh giễu cợt :

- Sướng hơn làm giám đốc nhiều !

Uyên dài giọng :

- Ông khéo đùa thì đúng hơn . Đâu có ai gọi nhân viên tạp vụ là ông . Nghe mĩa mai quá !

- Uyên thì sao ?

Gia Uyên cong môi :

- Tôi gọi bằng ông từ trước chứ bộ !

- Bây giờ thì có thể gọi khác được rồi.

Uyên nghiêng đầu :

- Phải gọi bằng anh . . . gì đây ?

Khanh đáp ngay :

- Anh Hai như em tôi vẫn gọi.

- Tôi đâu phải là em ông . . . Ở anh.

Khanh lắc đầu :

- Cô khó chịu chẳng thua gì giám đốc . Nè ! Sao đang thực tập ở công ty Triệu Hải lại chuyển sang đây.

Gia Uyên trợn mắt :

- Sao anh biết tôi . . . chuyển sang ?

Khanh thản nhiên :

- Nghe mấy bà nhiều chuyện trong công ty xì xầm . . .

Uyên hỏi tới :

- Họ còn nói gì nữa ?

- Nhiều lắm, nhưng tôi quên rồi !

- Sao họ lại xì xầm về tôi kia ?

Khanh nheo nheo mắt :

- Vì họ là phụ nữ . Vậy mà cũng không biết.

Mặt Gia Uyên sụ xuống :

- Rõ chán ! Tưởng sang công ty này sẽ không bị nói xấu . Ai ngờ ở đâu cũng thế !

Khanh nhấn mạnh :

- Họ chỉ xì xầm cho không phải nói xấu . Uyên vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy !

Gia Uyên hất mặt lên :

- Công ty đó của gia đình Hoàng . Tôi không muốn lệ thuộc vào anh ta, dù chỉ là vài lời phê trong hồ sơ thực tập.

Khanh diu dang :

- Hai người giận nhau à ?

Uyên âm ức :

- Tại anh chớ ai ! Nếu anh đừng xuất hiện, có lẽ mọi việc sẽ khác đi.

Khanh ái ngại :

- Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với hai người . Nhưng nếu vì tôi, tôi thành thật xin lỗi.

Gia Uyên chớp mi :

- Hôm trước tôi đã trách lầm khi anh đến để trả cái ví . Tôi xin lỗi anh mới đúng . Thái độ của Hoàng càng khiến tôi xấu hổ hơn nữa, không giận đâu có được !

Khanh nhỏ nhẹ :

- Anh ấy cũng hiểu lầm vì lo cho người yêu . Uyên không nên giận.

Gia Uyên đỏ mặt :

- Tôi không phải là người yêu của Hoàng.

- Nhưng Uyên là người Hoàng yêu . Anh ta đã rêu rao khắp công ty Triệu Hải về mối quan hệ của hai người . Chẳng lẽ vì lý do này nên Uyên mới chuyển sang đây ?

Gia Uyên nhìn Khanh trân trối :

- Sao anh biết nhiều chuyện quá vậy ?

- Thì đó là những điều mà người ta xì xầm mà !

Vung tay đập mạnh vào tường, Gia Uyên rên rỉ :

- Trời ơi ! Đúng là tiếng xấu đồn xa.

Thấy Uyên ngồi phịch xuống nấc cuối của cầu thang, Khanh trên :

- Có cần rầu rĩ dữ vậy không ? Được con trai giám đốc đeo đuổi, cũng hân hạnh lắm chớ bộ !

Uyên bĩu môi :

- Với tôi, giám đốc cũng như công nhân tạp vụ . Cái quan trọng là nhân cách kia !

Ngước lên nhìn Khanh, Gia Uyên bỗng nghiêm nghị :

- Câu chuyện anh kể với tôi về Huệ Linh có thật không vậy ?

Khanh cũng nghiêm trang không kém :

- Thật 100 %.

Gia Uyên thở phào :

- Tôi tin anh !

Rồi cô xụ mặt :

- Nhưng ba, dì Năm, Hoàng và nhỏ Tuệ My bạn thân của tôi lại không tin anh là người tốt.

Giọng cô bỗng trầm xuống, xúc động :

- Anh không gạt tôi chứ ?

Khanh chột bồi hồi vì ánh mắt, gương mặt chờ đợi nghe trả lời của Uyên . Có một điều gì đó lạ lùng tràn ngập hồn anh khiến tim anh xao xuyến . Thay vì nói thành lời, Khanh khe khẽ gật đầu.

Gia Uyên như reo lên :

- Vậy là được rồi ! Bây giờ tôi sẽ điện thoại về nhà rồi phụ anh dọn dẹp công ty . Sau đó tôi có một câu chuyện muốn nói với anh . Chuyện quan trọng à nha !

Bước được vài bước Uyên quay lại :

- Các phòng ở đây đóng cửa hết rồi, đâu gọi điện được.

Khanh gợi ý :

- Thì vào phòng giám đốc !

Uyên ngập ngừng :

- Được không đó ? Lỡ có ai trông thấy, anh bị đuổi thì khổ !

Khanh lơ lửng :

- Sao Uyên không nghĩ người bị đuổi là mình ?

Nhún vai Gia Uyên nói :

- Tôi bị đuổi cũng chẳng nhằm gì ngoài việc làm mất uy tín nhỏ Tuệ My, chỉ sợ anh mất việc làm rồi đổ thừa . . . người ta.

Khanh đẩy cửa phòng giám đốc :

- Xui lam mới có người trông thấy . Thầy bói bảo "nạn kiếp" lớn của tôi qua rồi . Từ giờ trở đi toàn gặp đại tướng, đại cát không hà ! Cứ vào điện thoại thoải mái đi.

Gia Uyên vừa bước vào vừa nói nhỏ :

- Anh xui đó nha !

Khanh mỉm cười . Anh không ngờ cô bé dễ dàng tin mình là lao công của công ty . Chẳng biết tại sao anh đóng kịch giỏi, hay tại Gia Uyên khờ khạo dễ tin . Nhưng vì dù lý do gì, Khanh cũng lỡ vào cuộc rồi, bây giờ muốn quay đầu lại đã muộn . Thôi thì cứ diễn cho trọn . . . vai tạp vụ và tiểu thư . Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, cứ để từ từ hãy tính.

Hồi hả bước đến chỗ Khanh đứng, Uyên bảo :

- Nào ! Chúng ta bắt đầu nhé !

Khanh phát tay :

- Đùa thôi ! Aiỡ để tiểu thư như Uyên làm tạp vụ . Tôi nghĩ nên tìm một chỗ nào đó để nghe chuyện Uyên muốn nói.

Gia Uyên ngần ngừ :

- Còn công việc thì sao ?

Khanh nhún vai :

- Tối tôi sẽ làm.

- Vậy cũng được à ?

- Được chứ . Đây là việc ngoài giờ mà ! Tôi mời cô bé sang quán cà phê bên kia đường . Ở đó chúng ta tha hồ trò chuyện.

Gia Uyên gật đầu :

- Cũng được !

Hai người thong thả băng ngang đường, bước vào quán cà phê nhỏ khá ấm cúng nhờ những bức tranh gam nóng treo trên tường.

Kéo ghế cho Uyên, Khanh hỏi :

- Cô bé uống gì ?

- Sữa tươi !

Ngước lên nhìn người phục vụ, Khanh trầm giọng :

- Hai sữa tươi !

Uyên ngạc nhiên :

- Sao anh . . . hiền quá vậy ? Vào quán cà phê mà uống sữa tươi như con gái à !

Khanh tủm tỉm :

- Tôi ủng hộ Uyen, không được sao ?

Gia Uyên thật thà :

- Tôi luôn nghĩ anh là người lạnh lùng, khó khăn gần gũi.

Khanh xác nhận :

- Đối với người lạ, tôi y như Uyên đã nghĩ.

Hất mặt lên, Uyên nói :

- Cảm ơn anh đã xem tôi như người quen.

Khanh khoanh tay vào đề :

- Nào ! Cô định nói gì với tôi mà bảo là quan trọng ?

Gia Uyên bóp những ngón tay, cô không biết phải bắt đầu như thế nào để hấn khỏi bị sốc cũng như bị tổn thương . Nếu câu chuyện tình yêu của hấn là có thật, thì rõ ràng có điều gì đó không bình thường rồi.

Thái độ bối rối của Uyên khiến Khanh chú ý, anh đùa :

- Có gì khó thốt nên lời à ?

Uyên gãi đầu :

- Tôi vẫn bị ám ảnh bởi chuyện tình của anh . Nếu được nghe kể từ đầu tới kết thì hay quá !

Khanh nhú mày :

- Đó không phải là lý do chính để chúng ta ngồi với nhau chiều nay chứ ?

Gia Uyên tỉnh táo :

- Nhưng là khởi đầu cần phải có . Tôi muốn biết sự thật về Huệ Linh.

- Để làm gì ?

- Tôi có nghe ít nhiều về chị ấy . . .

- Nên có muốn xác minh xem tin được nghe đúng, sai thế nào chứ gì ?

Gia Uyên phân bua :

- Tôi chỉ muốn có một kết luận đúng nhất về người trước kia từng sống trong phòng của tôi . Và ý tưởng này do anh nhen lên . Do đó anh . . . anh . . . phải ..

Khanh ngắt ngang :

- . . . Có bốn phận làm rõ vấn đề, đúng không ? Nhưng Gia Uyên đã nghe gì về Huệ Linh ?

Gia Uyên nhỏ nhẹ :

- Những điều tôi nghe về Huệ Linh khác với những điều anh nói như ngày và đêm, đen và trắng.

Mắt Khanh sáng lên :

- Huệ Linh vẫn còn sống . Đúng không ?

Uyên nhẹ nhàng gạt đầu . Khanh thở phào khoan khoái rồi cau có :

- Hừ ! Tôi biết mọi người đã gạt tôi mà . Tại sao phải nói thế chứ ?

Nhìn Uyên chăm chú, Khanh hỏi :

- Vậy bây giờ Linh ở đâu ?

Gia Uyên im lặng dò xét Khanh rồi tung đòn :

- Huệ Linh đang ở với chồng bên Mỹ . Hơn 4 năm nay chị ấy không hề về nước, do đó . . .

Khanh hấp tấp gặng lại :

- Uyên nói sao ? Linh sống với chồng bên Mỹ đã 4 năm à ? Thật vô lý ! Có lẽ người ta đã làm Huệ Linh với người khác rồi.

Uyên vặn :

- Sao anh không nghĩ có ai đó đã mạo danh Huệ Linh đến với anh ?

Khanh ngớ ra mắt mấy giây vì giả thuyết của Gia Uyên rồi áp úng :

- Làm thế với mục đích gì ?

Gia Uyên không biết trả lời thế nào . Hẳn là những lời co vừa nói tác động rất lớn đến . . . hẳn nên trông hẳn mới chờ đợi thế kia.

Khanh lại hỏi :

- Ai đã nói điều đó với Uyên ?

Uyên hết sức dịu dàng :

- Một nhỏ bạn thân nhất của tôi . Chị con bé là bạn của Huệ Linh mà !

Khanh ôm đầu :

- Bạn Uyên có nhầm không ?

Gia Uyên liếm môi :

- Chồng của Huệ Linh tên Dân . Anh ta với Hoàng là anh em chú bác . Tôi hy vọng người anh yêu là một Huệ Linh khác, chứ không phải là con gái của ông Triệu Kha.

- Không thể nào ! Không thể nào !

Uyên chum giọng :

- Vậy trong trường hợp nào anh đã yêu chị ấy ?

Khanh nổi khùng lên :

- Cô không có tư cách hỏi chuyện riêng tư của tôi.

Dứt lời Khanh hững hờ đứng lên đi về phía quầy tính tiền . Thấy cho người thu ngân một tờ hai chục ngàn xong, anh gấp rút bước đi trước cặp mắt ngơ ngác của Uyên.

Dù biết trước thế nào hẳn cũng có phản ứng, nhưng cô vẫn thấy ê chề . Bước ra khỏi quán, Uyên liền gọi cho mình một chiếc xích lô.

Ngồi trong xe, cô tự kiểm lại việc làm vừa rồi và không biết làm thế là đúng hay sai . Lòng đầy trắc ẫn, Uyên mong mau tới nhà để điện thoại cho Tuệ My . Nhất định cô phải tìm hiểu xem gã tên Hai, nhân viên tạp vụ của công ty này là người như thế nào . Gã có trèo cao không khi nhận vợ một thiên kim tiểu thư là người yêu quá cố của mình.

Tới nhà, Uyên bấm chuông và xụ mặt khi người ra mở cổng là Hoàng chứ không phải là di Năm.

Anh cười thật tươi, giọng thật ngọt :

- Xe em anh đã sửa rồi !

Cô lạnh lùng :

- Cám ơn !

Lẻo đẻo theo sau cô, Hoàng nói :

- Ngày mai trở về công ty của anh thực tập tiếp đi, nếu không đến lúc bác Đạt hỏi, anh chả biết trả lời thế nào đây cho khỏi bị mắng.

Gia Uyên ngọt nhạt :

- Anh cứ nói thật . Em không sợ bị mắng đâu mà anh lo . Thực tập bên công ty đó cũng sướng chán ! Tại sao em phải trở về chứ !

Mặt Hoàng sượng ngất khi thấy Uyên phớt lờ tới bàn điện thoại bốc máy lên . Cô xem như không có anh ở kế bên mới tức chứ.

. . Vểnh tai lên, Hoàng nghe giọng Uyên điệu dàng :

- Dạ cho cháu gặp Tuệ My . . ạ . . . . . dạ ! My đi vắng ạ ? Tiếc quá ! Một lát nữa cháu sẽ gọi lại ạ ! Hừ ! Lại Tuệ My . Sao Hoàng ghét cay ghét đắng con nhỏ lúc nào cũng làm ra dáng nghệ sĩ ấy đến thế chứ ! Nhất định nó là đứa xui Gia Uyên qua công ty Rạng Đông thực tập chứ không ai khác . Có một lần Uyên đã khoe Tuệ My là bồ của tay trợ lý giám đốc bên đó . Chắc nó giới thiệu Uyên rồi . Thế nào cũng phải tìm hiểu cái công ty ấy xem thực lực cỡ nào mà dám nhận Gia Uyên để anh bẽ mặt như vậy.

Không ngăn được hậm hực, Hoàng đập ngay khi Uyên buông ống nghe xuống :

- Lai tìm cổ vấn à ! Em định nhờ Tuệ My cổ vấn cho chuyện gì nữa vậy ?

Uyên khó chịu :

- Chuyện gì cũng không ảnh hưởng tới anh.

Hoàng cau có :

- Sao lại không ảnh hưởng khi Tuệ My đã giới thiệu em sang thực tập ở công ty Rạng Đông . Con bé ấy chả xem anh ra gì hết.

Gia Uyên nhún vai :

- Lúc nào anh cũng nghĩ mình quá vĩ đại . Tại em nhờ nó, nó phải giúp . Chẳng lẽ làm thế là có tội với anh ?

Hoàng nóng mặt :

- Em chỉ biết phần mình chứ không cần biết mặt mũi anh đem để ở đâu . Khi tụi bạn em vờ vịt hỏi rón hỏi rén sao Gia Uyên lại bỏ đi thực tập chỗ khác, rồi không đợi anh trả lời mà bám vào nhau khúc khích cười.

Thấy Uyên làm thinh, Hoàng được nước nói tới :

- Không nghĩ tới anh, em cũng phải nghĩ tới bác Đạt chứ ! Chính bác gửi em cho anh mà !

Gia Uyên phản ứng :

- Anh đừng đem ba em ra dọa . Việc em làm em sẽ chịu . Nhưng dứt khoát em không muốn bị đặt để nữa.

Hoàng giận dữ :

- Vậy anh không còn gì để nói nữa ?

Gia Uyên xiu mặt nhìn Hoàng dẫn gót bỏ đi và nhớ tới ba mình . Suốt tuần nay ông vắng nhà, chính vì vậy Uyên mới mạnh dạn làm theo ý mình . Bây giờ cô chột lo . Đúng là Uyên có tự tung tự tác, thế nào cô cũng hứng một trận lôi đình từ ba khi ông tận Nha Trang trở về . Nhưng dù bị mắng tới cỡ nào, Uyên cũng sẽ nhân dịp này tỏ thái độ cho ba biết cô không thích Hoàng, ba đừng tạo cơ hội giúp hắn làm chi nữa cho uổng công.

Đúng suy nghĩ lung tung, Uyên bỗng nghe tiếng dì Năm :

- Ủa ! Hoàng về rồi à !

- Dạ ! Ảnh mới về tức thời !

Giọng bà Năm bần khoản :

- Sao về sớm vậy ? Nó bảo có chuyện muốn nói với con mà.

Gia Uyên bình thản :

- Thì đã nói xong rồi . . .

Bà Năm dò xét :

- Phải chuyện thực tập của con không ?

Nhớ là chưa hề hé môi với bà vú này . Uyên thẳng thốt :

- Sao đi biết ?

Bà Năm noi :

- Lúc này ba con đi về, Hoàng bắt máy . Di nghe nó kể lễ tội của con với ông.

Gia Uyên mím môi :

- Đúng là giả nhân giả nghĩa . Vậy mà vừa rồi hẳn ta còn vờ vịt ba biết sẽ mắng con.

- Nhưng tại sao đang yên ổn, con lại gây rắc rối cho mình ?

Gia Uyên kêu lên đầy oan uổng :

- Di mà cũng nói thế ! Con đi tìm sự bình yên thì đúng hơn . Làm việc với Hoàng bức bối lắm !

Anh ta luôn lợi dụng mọi cơ hội để đụng chạm con . . . Ghê muốn chết luôn !

Bà Năm bắt bình :

- Thằng . . . ấy dám làm thế à ! Hừm ! Nếu biết sớm, di đã không cho nó đưa con đi ăn cơm . Sao tới bữa nay mới nói ra ?

Uyên khoái chí khi biết chắc đã có thêm đồng minh, cô vờ xấu hổ :

- Nói làm chi cho quê.

Bà Năm nghiêm mặt :

- Nó đã . . . đã . . . sờ soạng, hôn hít gì con chưa ?

Uyên cứng họng vì câu hỏi bất ngờ trần tục này . Cô ấp úng :

- Làm . . . làm . . . gì có . Cảm tay là đã ghét rồi, di con . . . vẽ lắm thứ, nghe mà rợn tóc gáy.

Thở phào, bà Năm lên giọng :

- Dù sau này nó là chồng, bây giờ con cũng phải giữ gìn . Khôn ba năm, đại một giờ . Khi đã đạt được mục đích rồi, thằng đàn ông không tro mắt cũng coi thường mình . Hiểu chưa ?

Gia Uyên liếm môi :

- Con hiểu ! Nhưng hông dám có vụ . . . sau này như di Năm nói đâu !

Bà Năm ngập ngừng :

- Di thấy ba con đã chắm Hoàng . Ông đang cần có người phụ giúp mình trong công việc.

Giọng Uyên hơi dỗi :

- Nhưng con thì không . Chẳng lẽ sắp bước sang thiên niên kỷ mới rồi mà vẫn còn chuyện ép con cái lập gia đình theo ý cha mẹ ?

Bà Năm nhú mày :

- Thiên niên kỷ là gì, di không biết . Nhưng một ngàn năm sao nữa cha mẹ vẫn còn quyền định đoạt, góp ý chuyện hôn nhân của con mình.

Gia Uyên vênh mặt lên :

- Nếu con làm mẹ, con sẽ để con mình tự do hôn nhân.

Bà Năm gật gù :

- di cũng ráng sống tới ngày đó xem sao.

Uyên cong môi :

- Muốn có ngày đó, bây giờ con phải được tự do hôn nhân trước chứ !

Trợn mắt nhìn Uyên, bà Năm hỏi ngay :

- Bộ con có quen ai khác Hoàng à ?

Nhìn vẻ sốt ruột của bà, Uyên chột buồn cười, cô lơ lửng :

- Tới từng tuổi này mà chưa quen ai là ế rồi.

Gườm gườm ngó Uyên, bà Năm chép miệng :

- Chà ! Cũng bạo mồm dữ ! Khai mau ! Nó là con nhà ai ? Đã đến đây lần nào chưa ?

Gia Uyên bật cười :

- di làm gì hình sự thế !

Bà Năm ngao ngán :

- Chỉ sợ mày bị người ta gạt thôi con ạ ! Phải dẫn nó về nhà cho đi xem tướng coi sang hèn thế nào, tiểu nhân, quân tử ra sao.

Uyên đàng hăng :

- Tạm thời con còn bắt ảnh mai danh ẩn tích . Con chỉ tiết lộ một . . . xiu . Ảnh nhà nghèo, nhưng đúng là chánh nhân quân tử đó !

Bà Năm hỏi tới :

- Học cùng lớp với con à ?

Uyên đưa tay lên môi :

- Bí mật ! Có cậu rằng con cũng không nói đâu ! Chuyện tới đây là hết !

Dứt lời Uyên nhí nhảnh đứng dậy trước cặp mắt tức tối của bà Năm.

Cầm máy lên, cô nhấn số điện thoại nhà Tuệ My rồi thất vọng khi biết con bé vẫn chưa về . Có người yêu đi chơi thật là hạnh phúc . Chớ . . . ai đâu quanh quẽ một mình như Uyên . Nếu yêu được Hoàng, chắc cô không buồn . . . tình đến mức tạo cho mình một người yêu ảo . Tính di Năm hay quan tâm, hay tò mò hỏi tới . Chắc chắn Uyên phải chuẩn bị trước những câu hỏi tưởng tượng để nuôi anh chàng người yêu ảo đó giống kiểu trẻ con nuôi gà ảo.

Nhưng tại sao Uyên lại bịa ra anh chàng nhà nghèo kia ? Có phải lúc ấy hình bóng hắn đã lướt qua hồn cô không ? Nếu đúng thế coi chừng . . . hồn cô đã có vấn đề.

Vỗ mạnh vào trán mấy cái cho tỉnh, Gia Uyên đi vội vào bếp và gào to lên như để trấn an mình :

- Con đói quá di Năm ơi ! ...

Chương 6

Hoàng nhú mày hỏi gặng lại ông Phong :

- Ba nói sao ? Công ty Rạng Đông chính là công ty Công Khanh trước đây à ?

Mặt đành lại, ông Phong xác nhận :

- Đúng vậy ! Dù cho nó có đổi sang tên tây tên tàu gì ba cũng nhận ra.

Hoàng thắc mắc :

- Nhưng tại sao nó lại đổi tên chứ ?

Ông Phong đáp :

- Nó và hai công ty khác liên kết làm ăn theo kiểu tập đoàn, trên hết có tổng giám đốc, dưới có ba giám đốc phụ trách ba bộ phận khác nhau.

Hoàng hấp tấp hỏi :

- Vậy hiện giờ ai là tổng giám đốc của Rạng Đông ?

Ông Phong nhếch môi :

- Không phải thằng chó đó mà là một người khác . Nó đã lui về vui thú điền viên với con đàn bà khôn nạn ấy rồi . Còn công việc, nó giao hết cho hai thằng con . Nhưng tại sao con lại tìm hiểu về tập đoàn này ?

Hoàng âm ỉ tuôn một hơi :

- Gia Uyên nghe lời bạn bè nên đã sang công ty Rạng Đông để thực tập tiếp giai đoạn hai . Con không biết con bé đang ở bộ phận nào.

Ông Phong nói :

- Cơ sở của cha con thằng khôn ấy ở quận . . .

Cầm Hoàng bạnh ra, giọng anh khô khốc :

- Lẽ nào trùng hợp dữ vậy sao ! Nếu thế nhất định con không để yên cho bọn chúng.

Ông Phong hắt hàm :

- Con định sẽ làm gì nào ? Trong chuyện này Gia Uyên chủ động, chó đâu phải bọn chúng . Con không nên hành động hồ đồ, phiền phức lắm !

Hoàng mím môi :

- Nhưng con không bỏ qua đâu.

Ông Phong im lặng rít thuốc, thái độ của ông khiến Hoàng ray rức . Anh biết ba mình vẫn chưa quen được mẹ, dù bà đã đành đoạn bỏ chồng con dứt áo theo một người đàn ông khác . Người vợ mới trẻ đẹp vẫn không làm ông người ngoại . Thất bại trong hôn nhân khiến ông suy sụp tinh thần, đã có một thời gian dài ông bỏ bê công ty khiến nó xuống dốc trầm trọng . Nếu không có ông Đạt nhiệt tình giúp đỡ, có lẽ công ty của gia đình Hoàng đã phá sản từ lâu.

Nghĩ tới mẹ, lòng Hoàng lại dâng lên mối hận sâu sắc . Bà không đáng để anh kính trọng yêu quý . Bà đã lừa dối cha con anh suốt bao nhiêu năm để lén lút qua lại với người đàn ông đó, đến khi vợ hắn chết bà đã dày mặt trăng tráo thầy cho chồng lá đơn ly dị rồi vênh vào bỏ đi . Năm đó Hoàng vừa tốt nghiệp đại học, anh chưa kịp vào đời, đã chứng kiến sự đổ nát của gia đình . Với Hoàng đó là vết thương không bao giờ lành . Anh căm hận người đã quyến rũ mẹ mình và thề sẽ trả thù, nhưng ba anh lại không muốn thế . Ông lặng lẽ ký đơn ly dị và bắt Hoàng không được nhắc câu chuyện ấy trước mặt mình.

Nhiều năm đã trôi qua, cú sốc ấy đã chìm vào dĩ vãng, nhưng cha con anh vẫn không thể nào quên . Nó càng bùng cháy lên khi có chuyện liên quan đến, như chuyện vừa rồi chẳng hạn.

Một linh cảm mơ hồ nào đó chợt làm tim Hoàng nhức nhối khi nhớ tới thái độ gần đây của Gia

Uyên . Dầu chưa bao giờ chiếm được tình cảm của Uyên trọn vẹn, nhưng lâu nay anh vẫn nuôi hy vọng một ngày nào đó cô bé sẽ đáp lại tình anh.

Bây giờ chút hy vọng mong manh đó lụi dần, càng lúc Hoàng càng nhận rõ ràng Gia Uyên đang tìm cách tách rời anh . Cô bé đã quen một gã nào đó chưa anh không biết, nhưng chỉ biết rằng mỗi lúc Uyên mỗi lần tránh anh.

Ông Phong bỗng lên tiếng :

- Tuần sau vợ chồng thằng Dân về chơi, con sắp xếp công việc để về Đà Lạt với tụi nó ít hôm.

Hoàng nhướn mày :

- Sao ba không đi mà kêu con ?

- Ba thấy hơi mệt . Với lại bọn trẻ các con đi với nhau vui hơn . Nếu được con rủ Gia Uyên đi cùng.

Hoàng buột miệng :

- Chỉ ngại con bé nói không rảnh.

- Thì con phải làm sao cho nó rảnh . Ba không muốn con gặp thất bại như ba trên đường tình.

Hoàng hơi nóng mặt vì lời chân tình của ông Phong.

Trong công việc anh rất năng nổ, sáng tạo, nhiều năng lực . Lẽ nào trong tình yêu anh là kẻ yếu kém . Dù anh không hiểu rõ tại sao ba mình dễ dàng ký vào đơn ly dị và chịu làm người bại trận, nhưng anh nhất định không như ông, không thể như ông.

Đứng dậy thật nhanh, Hoàng nói :

- Con tới công ty đây !

Rồi anh đi một mạch ra sân . Phóng chiếc Dream xuống đường, Hoàng cho xe hướng tới nhà Uyên . Hôm nay ông Đạt về, anh hy vọng ông sẽ khuyên được cô con gái bướng bỉnh của mình.

Ra mở cổng cho anh là bà Năm . Bà ngập ngừng :

- Con bé đang bị mắng . Cậu vào không tiện đâu !

Hoàng ngạc nhiên :

- Sao lại bị mắng ạ ?

Bà Năm dài giọng :

- Thì ba cái vụ thực tập, thực hành gì đó.

Hoàng chép miệng :

- Chà ! Bác trai nóng nảy quá ! Cháu phải vào can mới được.

Vừa nói anh vừa đẩy xe vào sân trước cặp mắt thiếu thiện cảm của bà Năm . Tới phòng khách,

Hoàng bắt gặp đôi mắt rung rung của Gia Uyên, cô bé đang bị Ông bố lên lớp nên bao nhiêu bực bới đều trút vào anh bằng cái nhìn lạnh lùng không quen biết.

Hoàng vả là :

- Bác về lâu chưa ?

Ông Đạt uể oải :

- Mới về nhưng chưa được nghỉ ngơi vì đưa con ngộ nghịch này . Bác tức chết vì nó quá !

Hoàng vội nói :

- Gia Uyên còn trẻ con lắm ! Bác đừng giận cô bé.

Ông Đạt cao giọng :

- Nó cho rằng mình lớn rồi nên muốn làm gì thì làm, đâu cần nghĩ tới ai.

Hoàng nhỏ nhẹ :

- Uyên không nghĩ thế đâu bác.

- Cháu khỏi phải bênh vực nó . Từ giờ trở đi nó muốn làm gì, mặc kệ . Bác không thêm lo lắng quan tâm như trước nay đâu . Hừ ! Đúng là có điều kiện hơn người mà chê, không chịu hưởng.

Gia Uyên gằm mặt xuống vì những lời của ông Đạt . Thật ra ba cô có cần phải giận dữ như thế trước mặt Hoàng không ? Rõ ràng ba xem anh ta hơn cô rồi . Tự nhiên Uyên thấy tủi thân, nước mắt không kèm được cứ thánh thót rơi.

Mãnh lực của những giọt lệ này thật là mãnh liệt . nó làm Hoàng nghếch mặt ra nhìn còn ông Đạt thì nhả nhó xua tay :

- Về phòng mà suy nghĩ lại những việc làm thiếu suy nghĩ của mình đi . Động một chút là khóc thì làm sao mà đối phó với đời được.

Gia Uyên sụt sùi chạy lên lầu . Cô vừa nhè vừa thay quần áo để tới nhà Tuệ My . những lúc thế này mà không có người để trút hết nỗi niềm chắc cô điên mất.

Vớ chiếc ba lô con cóc, Uyên rón rén từng bước chân âm thầm xuống thang . Cô định vòng xuống bếp để đi ngã sau thì nghe giọng ông Đạt bực bội :

- Sài Gòn biết bao nhiêu công ty, sao Gia Uyên lại đâm đầu vào công ty đó mới khó xử cho bác chứ ! Hôm trước qua điện thoại bác chỉ nghe nó thổi công ty thực tập chớ đâu biết công ty nào . Lúc này nghe Uyên bảo đó là công ty Rạng Đông . Thật tình bác không biết nói sao nữa.

Hoàng ôn tồn :

- Cháu cũng không ngờ công ty đó . Ba cháu mới nói tức thời đó chứ . . .

Ông Đạt vội hỏi tới :

- Anh Phong còn nói gì nữa không ? Ảnh không trách bác đã quá nuông chiều Gia Uyên để nó tự tung tự tác chứ !

- Dạ ! làm gì có ! Ba cháu cho rằng Gia Uyên vô tình nghe bạn bè rủ nên mới sang bên đó . Bác biết tính ba cháu rồi đấy . Cả đời nào biết trách ai đâu !

Gia Uyên tò mò vì những lời vừa nghe . Thay vì bỏ đi, cô ngồi xuống nấc thang, lắng tai nghe tiếp.

Giọng Hoàng tha thiết :

- Bác cũng là bạn của ông Phú và ba cháu . Bác hãy nói thật với cháu câu chuyện tình tay ba xưa kia đi bác.

Ông Đạt thoái thác :

- Chuyện qua lâu rồi, nhắc lại làm gì hả cháu.

- Nhưng cháu muốn có một đánh giá xác thực về mẹ mình . Dù bây giờ bà đã là vợ của ông Phú, cháu vẫn muốn biết tại sao hồi đó bà đành đoạn bỏ chồng bỏ con đến ở với người ta.

Ông Đạt thờ dãi :

- Đừng ép bác nói những điều không được nói . Làm thế đâm ra có lỗi với bạn bè . Nếu ba cháu muốn cháu biết sự thật nào đó, thì ảnh đã nói ra rồi.

Hoàng ngập ngừng :

- Nhưng mẹ cháu có phải là người có lỗi lớn nhất không ?

- Theo bác nghĩ thì không . Tóm lại Vân Huyền là người đáng thương nhất.

- Tại sao bác lại nói thế ?

Ông Đạt lấp lửng :

- Vì sự thật là như thế ! Thôi bác mệt lắm rồi, bác phải đi nghỉ đây.

Gia Uyên vội chạy về phòng mình . Cô biết ba mẹ Hoàng đã ly dị, mẹ anh đã theo người khác, nhưng không ngờ đó lại là ba của Duy . Uyên từng nghe Tuệ My nói rằng ông anh Hai của Duy rất ghét bà mẹ kế . Trước kia có một thời gian dài ông ta vì muốn chống đối ba mình nên đã ăn chơi rất dữ . Trong một chuyến đi với bò ở Vũng Tàu, ông ta đã bị tai nạn ô tô nằm một chỗ . Gia đình phải đưa sang Úc điều trị cả năm trời mới đi đứng được.

Bỗng dưng Uyên giật mình, cô ngờ ngờ liên tưởng tới hẳn . Hẳn từng ở Úc để trị bệnh, sao cô vô

ý đến mức quên bằng chi tiết này chứ . Một người từng có điều kiện ra nước ngoài, chả lẽ lại làm nhân viên tạp vụ cho công ty à ?

Nhất định hẳn là Hai Khanh, anh của Duy rồi . Hẳn đã đùa với cô . Vậy mà Gia Uyên tin mới quê chứ ! Ngồi thờ ra với điều vừa phát hiện, Uyên thấy mình đúng là ngốc . Cô dễ tin quá, thảo nào ba và cả Hoàng đều lo lắng cho cô trong tất cả mọi vấn đề.

Nuốt cục nghẹn xuống, Uyên lầm bầm nguyên rủa Khanh . Chắc chắn hẳn là Khanh rồi . Hẳn xem cô chẳng khác nào đứa trẻ lên 5 vừa khờ vừa lảm chuyện nên mới tài khôn kể về Huệ Linh cho hẳn nghe.

Ám ức chịu hết được, Uyên lao xuống thang . cô phải tới công ty, xông vào phòng giám đốc, vạch mặt hẳn mới được . Nhưng chả biết hẳn có ở trong không nhỉ ? Suốt mấy ngày qua phòng giám đốc vẫn đóng im ỉm và hẳn cũng mất tăm . Hôm nay chắc gì hẳn xuất đầu lộ diện cơ chứ. Tới công ty Rạng Đông, Gia Uyên đi thẳng một mạch tới phòng giám đốc . Đứng trước cửa cô ngần ngừ rồi đưa tay lên gõ đại.

Một giọng lạnh lùng đầy uy quyền vọng ra :

- Mời vào !

Uyên hít một hơi thật mạnh rồi hùng dũng đẩy cửa vào và thấy hẳn đang ngồi gặm đầu trên một đồng hồ sơ dầy cộp.

Không thèm nhìn lên xem ai, Khanh hỏi :

- Có chuyện gì vậy ?

Uyên không biết trả lời sao nên đành đứng im, cho đến lúc Khanh cau có ngược lên.

Mặt Khanh như tươi hơn một tý nhưng giọng nói vẫn dễ ghét vô cùng :

- A ! là cô bé hả ? Đinh thực tập làm giám đốc à ?

Gia Uyên đỏ mặt vì giận, cô buông một hơi :

- Hừ ! Ông là người lớn mà lại đi gạt người nhỏ hơn mình . Thật uổng công lâu nay tôi tin ông là người chân thật, uổng công tôi đi tìm hiểu về chị Huệ Linh cho ông . Bù lại tôi nhận được ở ông sự giả dối, sự thô lỗ, cộc cằn . Tôi ghét ông lắm !

Nói dứt lời nước mắt Gia Uyên bỗng hoe mi . Sự xúc động bất ngờ của cô làm Khanh bối rối .

Anh vội vàng đứng dậy kéo Uyên ra ngồi xuống salon trong phòng.

- Hôm đó thấy Uyên tưởng tôi là nhân viên tạp vụ nên tôi mới nhận bừa để cho vui . Uyên phải hiểu giả dối và đùa là hai lãnh vực khác nhau chứ !

Gia Uyên bĩu môi :

- Ông dùng từ cao siêu quá . Tôi chả hiểu thế nào là lãnh vực, nên đâu phân biệt được sự khác nhau của nó.

Khanh hiền từ :

- Nếu thế tôi thành thật xin lỗi.

Vẫn chưa hả cơn tức, Uyên nói tiếp :

- Ông dễ dàng nạt nộ người ta rồi cũng dễ dàng nói câu xin lỗi quá hả ! Một trăm năm nữa tôi vẫn còn nhớ tới buổi chiều anh bỏ tôi ngồi lại một mình trong quán cà phê với hai ly sữa tươi còn nguyên.

Khanh hết sức thật thà :

- Thật vậy hả ! Tôi không ngờ Uyên nhớ dai đến cả thế kỷ như vậy . Không phải phân bua gì cho hành động bất lịch sự của mình hôm đó . Có điều phải nói rõ là lúc ấy tôi hơi bất ngờ nên không tự chủ được mới có thái độ quá đáng với Uyên.

Gia Uyên chêm ngay một câu :

- Làm giám đốc mà mưa nắng thất thường như ông chỉ tổ khổ cho nhân viên . Hèn chi họ gọi ông

là mặt sắt hắc ám cũng phải.

Khanh bật cười :

- Tôi chưa bao giờ nghe ai gọi thế, ngoài cô.

Uyên nhún vai :

- Dĩ nhiên ! Họ xù xì sao ông nghe được . Suy cho cùng cũng tại họ sợ xếp nên phải nói sau lưng.

Khanh nheo nheo mắt :

- Uyên không sợ sao ?

Gia Uyên thẳng thừng :

- Tôi chi tò mò về con người của ông . Nếu sợ thì sợ những hành tung bí ẩn, mờ ám của ông hơn cái chức giám đốc đầy quyền lực kia.

Khanh nhếch môi :

- Cô bé nói làm tôi có cảm giác mình là phần tử bất hảo không bằng.

Uyên lấp lửng :

- Bất hảo hay không tự Ông biết ấy.

Khanh giọng gao lảng đi :

- Chà ! Nước mắt cô mau bốc hơi dữ ! Tôi tin rằng đây là vũ khí lợi hại của Uyên . Cô bé rất thường sử dụng nó với bọn đàn ông phải không ?

Gia Uyên gần giọng :

- Ông ngụ ý gì khi dùng từ "bọn đàn ông" ở đây ?

Khanh chột xụ mặt xuống :

- Đó chỉ là cách nói vui, sao Uyên thích bắt bẻ thế nhỉ ? Thật cô cần gì khi vào phòng giám đốc ?

Uyên hơi khựng lại trước phản ứng đột ngột của Khanh, nhưng cô cũng mau chóng trả lời :

- Tôi cần biết mặt giám đốc . Tưởng là làm gì . Ai ngờ quen quá ! Đã vậy ba tôi còn là chỗ bạn bè với ba ông nữa chứ !

Khanh thoáng ngạc nhiên vì lời Uyên vừa nói . Anh nhú mày :

- Xin lỗi ! bác trai tên là gì ?

Uyên nói :

- Ba tôi tên Đạt.

Khanh lắc đầu :

- Tôi chưa nghe ba tôi nhắc đến bác ấy bao giờ.

Gia Uyên thân nhiên :

- Ba tôi cũng không hề nhắc đến ba ông . Khi biết tôi tự ý đổi chỗ thực tập sang công ty Rạng Đông, ba tôi nổi sùng lên mắng một tãng . Nhờ thế tôi mới biết bác Phú là bạn của ba tôi.

Khanh cau mày vì câu nói lấp lửng khó hiểu của Uyên . Anh thắc mắc :

- Tại sao bác trai lại mắng Uyên ?

- Vì ông không muốn tôi thực tập ở công ty Rạng Đông.

- Vì sao ?

Gia Uyên nhún vai :

- Ba tôi không chịu nói thẳng mà chỉ buộc tội tôi đã khiến ông khó xử với bác Phong, ba của Hoàng.

Khanh lặp lại bằng giọng ngạc nhiên :

- Ông Phong là ba của Hoàng . A ! tôi hiểu rồi.

Gia Uyên vờ ngây thơ :

- Ông hiểu thế nào ?

Khanh ngáp ngừng :

- Không ! Không có gì . Nhưng theo tôi Uyên nên quay lại thực tập bên công ty của Hoàng.

Uyên khích :

- Ông cũng sợ đụng chạm à !

Khanh gật đầu :

- Đúng ! Tôi không muốn Hoàng hiểu lầm là đã dụ người yêu của anh ta sang đây.

Gia Uyên ò lên :

- A ! tôi đã hiểu thật sâu xa cái mặc cảm này của anh.

Khanh gằn giọng :

- Cô nói thế là sao ?

Uyên liếm môi :

- Tôi muốn nói rằng ba tôi cũng là bạn của bà Vân Huyền nữa.

Khanh đập mạnh tay xuống bàn một cái rầm khiến Uyên giật nảy người . Cô bàng hoàng khi anh chỉ vào mặt cô, giọng đanh lại :

- Đi khỏi đây ngay ! Tôi không nhận cô vào công ty thực tập nữa . Đúng là vừa nhiều chuyện, vừa phiền phức.

- Nhưng mà . . .

- Nhưng mà cái gì ? Mời cô ra cho.

Tự ái dâng lên nghẹn ngực, nghẹn lời, Gia Uyên đứng phắt dậy đi như chạy ra hành lang.

Tới đầu cầu thang cô vấp phải Duy . Vịn tay vào vách để lấy thăng bằng, Uyên vừa thở hổn hển vừa hét :

- Anh của anh là đồ trời đánh thánh vật.

Rồi không để Duy hỏi thêm câu nào, Uyên ba chân bốn cẳng chạy ào xuống đất.

Duy ngơ ngác nhìn theo cô và hấp tấp bước vào phòng giám đốc.

Anh hỏi ngay khi thấy Khanh ngồi gác chân lên bàn, môi phì phà điều thuốc :

- Anh đã làm gì Gia Uyên ?

Khanh cộc cằn :

- Tao đuổi con bé ấy . Nó khoi thực tập thực tiếc gì ở đây nữa hết.

Duy hấp tấp :

- Sao anh lại làm thế ? Gia Uyên là bạn thân của Tuệ My . Anh đuổi con bé tức là bi mặt em.

Khanh gạt tàn thuốc :

- Tao đuổi vì con bé ấy biết nhiều và lảm chuyện quá, chớ không phải để bi mặt mày . Nếu can, tao sẽ đích thân xin lỗi Tuệ My vậy !

Duy ngơ ngác :

- Nhưng Uyên đã biết gì và nói gì mà anh bảo biết nhiều, lảm chuyện ?

Khanh gằn từng tiếng :

- Con bé khoe ba nó là bạn của ông Phong, ba mình và cả bà Vân Huyền nữa.

Duy trở mắt :

- Thật à ! Sao từ trước đến giờ em không nghe My cũng như Uyên nói kìa !

- Chuyện này mày không nên hỏi tụi nó thì hay hơn.

Duy có vẻ trầm ngâm :

- Không cho thực tập ở đây, Gia Uyên sẽ thực tập ở đâu ?

Khanh cười khẩy :

- Mày khéo lo . Tao đang tạo cơ hội cho thằng con trai của bà Huyền ra ơn mưa móc với con bé ấy.

Duy ngạc nhiên :

- Sao lại có con trai dì Huyền chen vào chuyện này nữa ?

- Trước đây Uyên thực tập bên công ty của ông Phong rồi xích mích gì đó với Hoàng, con trai ông nên mới xin sang đây . Bây giờ trả con bé về bên là đúng . Nếu không lại mang tiếng dụ dỗ người yêu của nó.

Duy nhiu mày :

- Anh suy nghĩ lạ quá ! Nếu thế ngay từ đầu anh nên từ chối cho rồi . Để bây giờ đuổi người ta thật là kỳ . Em không đồng ý đâu !

Khanh lạnh lùng :

- Chẳng có gì kỳ hết . Mày không đồng ý, chuyện cũng giải quyết xong rồi.

Duy cứng cổ nói lại :

- Em là người nhận Uyên . Lẽ ra anh nên bàn bạc với em trước khi quyết định mới đúng . Bây giờ em sẽ xem như không hay, không biết để tiếp tục tạo điều kiện cho Gia Uyên ở lại . Nếu anh không chấp thuận thì em sẽ rời công ty để anh toàn quyền lãnh đạo.

Duy hần học bước ra khỏi phòng, lòng đầy bức bối . Càng nghĩ Duy vừa thấy khó hiểu nỗi Khanh . Từ ngày bị tai nạn tới giờ tâm tính anh bất ổn, vui buồn thất thường, thay đổi suy nghĩ như chong chóng.

Thì cũng chính Khanh từng tỏ vẻ thích thú khi biết có người đến công ty thực tập . Rồi dù không trực tiếp tiếp xúc được anh luôn quan tâm hỏi thăm Gia Uyên từng chút . Đã có lúc Duy tưởng ông anh tung tăng của mình để ý Gia Uyên, nên chuyện gì về con bé cũng muốn biết tường tận, nào ngờ đùng một cái ông ta hạ lệnh đuổi . Suy cho cùng thì vì lý do gì ? Chẳng lẽ vì Uyên đã nhắc đến dì Huyền ? Nếu đúng thế, Khanh còn hận dì ấy quá mức.

Duy thở dài, lúc nào anh cũng muốn gia đình êm ấm, ba anh vui sống lúc tuổi xế chiều . Anh dễ dàng cảm thông với ông và dì Vân Huyền, nhưng Khanh thì không . Anh ấy luôn cho rằng không người đàn bà nào có thể thay thế mẹ của mình . Nhất là người đã gây ra cái chết cho mẹ như bà ta.

Nếu không vì giận cha, Khanh đã không lao vào bê tha để quên với cô gái đó . Và nếu không quen Huệ Linh thì Khanh đâu bị tai nạn và trở nên đờ đẫn như vậy . Thật ra Linh là ai, còn chết hay sống, khó mà biết được, Duy chưa được gặp mặt Linh bao giờ và Khanh cũng chưa bao giờ giới thiệu cô ta với bạn bè hay người thân trong gia đình . Do đó Huệ Linh vẫn còn là một ẩn số đối với Duy . Anh muốn giúp Khanh tìm cho ra cô gái đó . Nhưng chuyện đó quả là mò kim đáy biển.

Bước vội xuống nhà xe, Duy gọi ới ới khi thấy Gia Uyên.

Cô bé vênh mặt lên :

- Gọi làm gì ? Ngài giám đốc công ty bảo tôi phải cúp khỏi đây trong vòng năm phút . Tôi không muốn bị bảo vệ đuổi chút nào.

Duy nhỏ nhẹ :

- Chuyện đâu còn đó . Uyên trở vào đi mà !

Gia Uyên tức tối :

- Tôi đã làm gì sai chứ ! Tưởng rằng nói ra mối quan hệ của ông cha thì sẽ thất thêm tình thân . Ai ngờ ông anh trời gằm của anh xi ngay vào mặt người ta đuổi không thương tiếc.

Duy hạ giọng :

- Mong Uyên thông cảm . Sau khi bị tai nạn, tánh tình của anh tôi có hơi thất thường . Tôi thay mặt anh xin lỗi Uyên vậy.

Gia Uyên tò mò :

- Có phải vì cái chết của Huệ Linh không ?

Duy ngạc nhiên :

- Uyên cũng biết chuyện này nữa à ?

Uyên gật đầu :

- Ngôi nhà tôi đang ở trước kia của gia đình Huệ Linh mà.

Duy thở dài :

- Không biết cô gái ấy là người như thế nào mà khi từ già cõi đời lại mang theo cả hồn lẫn vía của anh Hai tôi.

Gia Uyên nói :

- Tại sao anh em nhà anh lại cho rằng Huệ Linh chết rồi nhỉ ? Người ta đang sống hạnh phúc bên chồng mà cứ bị trừ, thật là tổn thọ.

Duy lại kêu lên ngạc nhiên :

- Có thật là Huệ Linh còn sống không ?

- Sao lại không ? Anh cứ hỏi Tuệ My sẽ rõ mọi chuyện . Chị con bé là bạn thân của Huệ Linh đó . Cũng vì tôi nói thế với ông Khanh nên hôm nay phải lãnh hậu quả ! Đúng là làm ơn mắc oán.

- Qua lời của Uyên làm như cô và anh Khanh đã từng quen nhau trước không bằng.

Gia Uyên bĩu môi :

- Đúng như vậy ! Nhưng là oan gia ngõ hẹp . Tức thật, mãi sáng nay tôi mới biết anh Khanh là giám đốc, chớ nếu như biết từ đầu, tôi đã không xin thực tập ở đây để khỏi phải quê như vậy.

Dường như không nghe lời chì chiết của Uyên, Duy thối má một mình :

- Tại sao lại có nguồn tin là Huệ Linh đã chết ngay khi xảy ra tai nạn ở Vung Tau kia ! Lạ lùng thật !

Uyên nhấn mạnh :

- Lạ nhất là Huệ Linh đã xuất cảnh sang Mỹ hơn 4 năm nay và cô ta chưa hề về nước lần nào.

Duy nhíu mày :

- Vậy Huệ Linh nào mà hơn một năm trước đã quen với anh Hai tôi ?

Uyên nói :

- Muốn biết cứ hỏi chị của Tuệ My . Chắc chắn chị ấy phải có hình ảnh gì đó của Huệ Linh chứ !

Cứ mượn hình cho ông Khanh xem, sẽ rõ chứ gì !

Lúc Duy còn chìm trong ngẫm nghĩ, Uyên đã leo lên xe và đề máy :

- Tôi về đây ! Cám ơn bấy lâu nay anh đã giúp tôi . Từ giờ trở đi không làm phiền anh nữa.

Giữ tay cầm xe cô lại, Duy vội hỏi :

- Vậy còn chuyện thực tập thì sao ? Còn những nửa tháng nữa mà.

Gia Uyên khinh mạn :

- Ba tôi quen thiếu gì ! Anh khỏi cần lo . Thôi bye nhen !

Mím môi Uyên phóng xe ra cổng thật nhanh . Không giảm bớt tốc độ cô chạy bạt mạng trên đường và nghe lòng như vỡ vụn . Một chút tình cảm mong manh mà cô nghĩ Khanh dành cho mình quả là không có . Lâu nay cô chỉ tưởng tượng mà thôi . Nhức nhối trong ngực, Uyên chỉ muốn hét to cho với tức tưởi trong lòng.

Tại sao Uyên cứ phải nghĩ tới hẳn chứ ! Tới bây giờ hẳn vẫn là người xa lạ đối với cô . Nghĩ đến một người như thế đúng là viễn vông vì ngoài Huệ Linh ra, Khanh có để ý tới ai nữa đâu . Nhếch môi đầy chua xót, Gia Uyên nhớ tới những câu thơ Tuệ My thường hay đọc :

Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng

Người thì không bắt được bóng bao giờ

Co le bắt đầu ngày mai, Gia Uyên phải khác đi . Ít nhất cô cũng không khờ khạo đến mức cứ đuổi theo cái bóng của tình yêu nữa.

Chương 7

Gia Uyên khẽ khàng bung ly nước cam lên hút một ngụm rồi đảo mắt nhìn quanh phòng khách của ngôi nhà để tránh cái nhìn thẳng thắn của bà Vân Huyền . Chẳng hiểu sao bà ấy nhìn cô kỹ đến mức phải mắc cỡ như vậy kia.

Đang thắc mắc, Gia Uyên chợt nghe giọng bà nhỏ nhẹ vang lên :

- Cháu giống mẹ lắm.

Uyên buột miệng :

- Bác biết cả mẹ cháu à ?

Bà Huyền bùi ngùi :

- Biết chứ ! Trang Đài, mẹ cháu là bạn của bác thời con gái mà ! Tánh Đài hiện lành, thùy mị nhưng không ngờ lại vấ'n số . Năm nào tới ngày mừng 10 tháng 3, bác cũng mua hoa quả cúng giỗ cho mẹ cháu.

Uyen ngập ngừng :

- Nhưng cháu chưa khi nào nghe ba nhắc đến bác và bác trai.

Bà Huyền nói :

- Chuyện gì cũng có lý do . Không nhắc tới, không gặp gỡ, không thăm viếng đâu có nghĩa là không nghĩ tới nhau . Bởi vậy khi nghe Duy kể về cháu, ông nhà tôi bắt nó mời cho bằng được cháu tới chơi . Chỉ tiếc rằng ông ấy bận việc đột xuất nên không gặp được cháu.

Gia Uyên vừa "yêu điệu thực nữ" lắng nghe bà Huyền nói vừa quan sát bà.

Phải thừa nhận bà Vân Huyền là một người đẹp . Dù bây giờ tóc đã điểm bạc, nhưng gương mặt bà vẫn còn giữ lại ít nhiều nét sắc sảo của thời con gái . Nếu mái tóc đừng có những sợi bạc, ắt hẳn trông bà sẽ đẹp hơn rất nhiều.

Nhìn bà, không ai nghĩ đây là người đã dám bỏ chồng để đi theo một người đàn ông khác trước khi chính thức ly dị chồng.

Khi chưa gặp bà lòng Uyên tràn ngập ác cảm, bây giờ sự khinh ghét vẫn còn, nhưng mức độ chỉ chừng một nửa . Ở bà Huyền có vẻ gì đó khá đặc biệt khiến người ta dễ cảm tình . Không biết phải nhờ vẻ đặc biệt này mà bà đã lấy được trái tim của ông Phú không.

Giọng bà Huyền lại ngọt ngào vang lên :

- Đã bao nhiêu năm, ba cháu vẫn gà trống nuôi con . Nhiều đêm nằm suy ngẫm chuyện đời, bác thật khâm phục lòng chung thủy của anh ấy.

Gia Uyên tự hào :

- Ba cháu nói đời ông chỉ yêu một lần . Mẹ đã chết rồi, ba không yêu được ai nữa.

Bà Huyền gật gù :

- Ở khía cạnh nào đó, mẹ cháu là người hạnh phúc . Cuộc tình của ba mẹ cháu thật đáng ngưỡng mộ.

Uyên chưa biết nói gì tiếp để lấp đầy khoảng im lặng của hai người thì Duy và My từ sân bước vào.

Tuệ My tấm tắc :

- Cháu thích khu vườn của bác quá ! Nhỏ nhắn, xinh xắn và đầy hoa thơm dị thảo.

Bà Huyền cười hiền lành :

- Già rồi chỉ biết vui thú bên cây cảnh thôi cháu à.

My buột miệng :

- Bác đâu có già, dù bác đã cố ý không nhuộm tóc để xứng với bác trai.

Duy chen vào :

- Vậy là em chê ba anh già chớ gì ?

My chối ngay :

- Em đâu có nói thế.

Bà Huyền nhỏ nhẹ :

- Già hay trẻ với bác không quan trọng . Điều quan trọng là được sống với người mình yêu thương kia.

Đứng dậy, bà nói tiếp :

- Các cháu cứ hát karaoke thoải mái, bác xuống bếp làm vài món đãi các cháu nhé !

Tuệ My mồm mép :

- Để tụi cháu phụ bác.

Bà Huyền xua tay :

- Thôi khỏi ! Bác đã chuẩn bị hết rồi ! Cứ ở lại đây chơi đi.

Nhìn theo bà Huyền, Tuệ My thắc mắc :

- Bác ấy như thế tại sao anh Khanh không thích nhỉ ?

Gia Uyên bĩu môi :

- Tại ông là người vừa tự cao vừa cố chấp chớ sao nữa . Người như ông đời nào biết thông cảm với ai !

Duy lên tiếng :

- Làm gì mà nói xấu anh Hai tôi dữ vậy ?

Uyên nhấn mạnh :

- Tôi nói đúng chớ không phải nói xấu . Chi có điều cái đúng này không được tốt thôi.

Duy lắc đầu than :

- Một mình Tuệ My là tôi đã nói không lại, bây giờ thêm Gia Uyên nữa, thì thua là cái chắc.

Tuệ My liếc Duy một cái sắc như dao :

- Xí ! Làm như người ta ăn hiếp anh không bằng . Nghĩ chuyện đời nhiều cái cũng lạ . Ông Khanh khó khăn với bác trai và bác gái nhưng lại si tình lắm đối tượng mới buồn cười chứ !

Uyên tò mò :

- Nghĩa là yêu lắm người . Ông Khanh yêu bằng trái tim còn Huệ Linh chỉ yêu trong một vai diễn.

Duy nhú mày :

- Em đã tìm hiểu được gì về Huệ Linh . Nói cho anh biết đi . Úp mở hoài, khổ quá.

Đợi cho Duy và Gia Uyên nhìn mình bằng đôi mắt háo hức, trông chờ tốt độ, Tuệ My nói :

- Chị Cẩm Tú vừa về hôm qua là em tới làm phiền chị ấy ngay.

Im lặng một lát như để người nghe tập trung cao độ hơn nữa, My ôn nhu nói tiếp :

- Những lời chị Tu kể về Huệ Linh thật bất ngờ . Thì ra cách đây hơn một năm, Linh đã âm thầm trở về Việt Nam.

Duy thắc mắc :

- Sao lại âm thầm chứ ?

My nói :

- Tại Huệ Linh không muốn người thân bên gia đình chồng biết mình về nước khi đang giận và làm đơn đòi ly dị chồng . Chính trong đợt về này Huệ Linh đã ở tạm trong nhà ba mình và chị ta đã gặp anh Khanh . Cuộc tình lãng mạn đầy kịch tính của hai người đã xảy ra trong quán bar nổi tiếng ở Sài Gòn.

Duy xác nhận :

- Đúng là khoảng thời gian đó, anh Khanh rất thường đến các quán bar để uống rượu giải khuây .

Chẳng lẽ khi về Việt Nam, Huệ Linh cũng hay lui tới những chốn này.

Tuệ My gật đầu :

- Đúng vậy ! Theo lời chị Tú thì tính cách Huệ Linh rất khác thường . Từ nhỏ đã được cha mẹ nuông chiều hết mức nên chả xem ai ra gì . Vì sống cuộc sống quá sung sướng, nhàn hạ nên Huệ Linh rất thích nghỉ ra nhiều trò nghịch ngợm để tiêu khiển . Một trong những trò được Linh hết sức thích thú là đóng những vai các cô gái cô đơn để làm quen với bọn đàn ông.

Gia Uyên chen vào :

- Đường như Huệ Linh bị ảnh hưởng bởi phim Hải Âu Phi Xứ rồi.

My nhún vai :

- Chả biết phim đó như thế nào . Chỉ biết Huệ Linh từng nhập vào nhiều số phận để quen nhiều người . Sau thời gian cô ta lại biến . Lỡ có gặp lại cố nhân, Linh sẽ phớt tỉnh như chưa bao giờ biết nhau . Lần về nước cách đây hơn một năm Huệ Linh đã đùa với anh Khanh . Cô ấy đã từng thích thú khoe chị Cẩm Tú như thế.

Gia Uyên chống tay dưới cằm trầm ngâm :

- Anh Khanh trông rất bản lĩnh và từng trải . Lẽ nào lại lọt vào tròng của Huệ Linh đến mức tới bây giờ vẫn còn ngần ngại đi tìm người đã chết ?

Duy nói :

- Anh Khanh rất bản lĩnh và từng trải trong làm ăn, nhưng trong tình trường anh ấy chả có chút kinh nghiệm nào.

Uyên buột miệng :

- Nhìn ảnh phong độ thế kia chẳng lẽ chưa có mảnh tình nào vắt vai ?

Im lặng một lúc, Duy mới lên tiếng :

- Ồ ! Có thể nói như vậy . Anh Khanh trước kia chỉ vui đầu vào công việc . Nghe đâu hồi còn ở đại học anh đã yêu một lần, nhưng cô gái ấy đã xuất cảnh cùng gia đình nên anh đâm ra chán chả để ý tới cô gái nào khác cho đến khi gặp Huệ Linh.

Uyên dè dặt hỏi :

- Ảnh yêu Huệ Linh lắm hả ?

Duy ngập ngừng :

- Tôi không biết . Nhưng tính anh Khanh rất chung thủy . Ảnh luôn nghĩ mình đã gây ra cái chết cho Huệ Linh nên cứ ray rứt khôn nguôi và không thể nào quên được cô ta.

Tuệ My chép miệng :

- Nhưng nếu biết Huệ Linh đã gạt mình, chả biết phản ứng của ảnh ra sao.

Duy trầm ngâm :

- Chán dữ dội lắm vì anh là người tự cao mà ! Chắc ! Tôi nghĩ không nên cho anh Khanh biết cuộc tình đó chỉ là trò đùa của Huệ Linh, nếu không ảnh sẽ bị đả kích vì sự dối trá của cô ta.

Uyên cau mày :

- Nhưng tại sao ảnh lại nghĩ rằng chị Linh đã chết nhỉ ?

Tuệ My nói :

- Tại Huệ Linh đã phao lên như thế . Bà ta muốn kết thúc bi kịch đó, vai nam suốt đời phải sống trong ân hận và nhớ đến vai nữ.

Gia Uyên hậm hực vuốt đuôi :

- Trong khi đó vai nữ vẫn phờ phơ vui vẻ với trò đùa quái ác của mình . Hừ ! Đúng là quá đáng . Nhưng chả lẽ cứ để anh Khanh ôm hận cả đời.

Duy nhìn cô :

- Uyên đã từng cho ảnh biết Huệ Linh vẫn còn sống và từng nhận được phản ứng của ảnh, chắc

Uyên hiểu trong vấn đề tình cảm có rất nhiều điều khó nói ra vì tế nhị . Do đó theo tôi đừng bao giờ nhắc chuyện của Huệ Linh với anh Khanh nữa.

Uyên gặng lại :

- Kể cả lúc ảnh chủ động hỏi trước ?

Duy nói chắc :

- Chắc ảnh không hỏi đâu !

Uyên nhún vai :

- Đúng là khó hiểu !

Tuệ My chen vào :

- Nghe chị Tu nói Huệ Linh sắp về Việt Nam với chồng . Có bao giờ trái đất vừa tròn vừa bé không nhỉ ?

Gia Uyên cong môi :

- Sao lại không ? Bộ mày chưa nghe hát "Em ơi trái đất vẫn tròn . Chúng mình hai đứa vẫn còn gặp nhau" à ? Chỉ tiếc rằng những cuộc gặp lại cố nhân như thế thường buồn nhiều hơn vui .

Nghĩ cũng tội nghiệp ổng.

Tuệ My hấp háy mắt :

- Coi bộ mày lo cho ông Khanh hơn cả anh Duy.

Mặt đỏ ửng lên, Uyên gắt :

- Lại nói nhảm ! Tao có điên mới lo bao đồng như vậy.

Tuệ My tùm tùm cười, cái cười của con bé khiến Gia Uyên nổi cáu, cô giận dữ :

- Tao về à !

My xua tay :

- Ấy ấy . Đâu có được ! Hôm nay mày là khách quý của bác gái chứ đâu phải tao.

Rồi My lại khúc khích cười :

- Hình như bữa nay ông giám đốc Khanh sẽ về nhà ăn cơm đấy . Một lát có gặp cũng đừng nên quá xúc động mà mắc ghen nhé !

Duy cũng cười hùa theo My . Nhìn hai người ăn rơ với nhau, Gia Uyên tức lắm . Cô vùng vằng đứng dậy :

- Ý hai đứa rồi ăn hiếp người ta . Không thèm nói chuyện với mấy người nữa.

Bước ra sân, Uyên ném những ám ức sang một bên và bắt đầu ngắm cây cảnh.

Nhỏ Tuệ My khen khu vườn nhà Duy là đúng . Tất cả được gói ghém trong một khuôn viên nhỏ xinh xắn, tràn đầy sức sống.

Sát tường là một hồ cá, trên có non bộ và những bay bon sai nằm ngang soi bóng nước . Nhìn những chiếc cầu nhỏ xíu, mái chùa cong cong và những khóm rêu mịn như nhung nằm dưới chân các tượng tiều phu vác rìu, ngư ông ngồi câu cá Uyên tưởng chừng mình đang lạc vào thế giới cổ tích . Cô ước phải chi được hóa thành cô bé tí hon để dạo chơi ở chốn non xanh nước biếc đó.

Nhưng nơi gây ấn tượng cho Uyên nhất là giàn tường vi đầy bông màu hồng phấn đang phô sắc hương để quyến rũ những con ong vắn đến vắn xanh . Chúng bay đi bay về quanh giàn hoa leo lên một bờ đậu nhỏ . Chưa bao giờ Uyên thấy một cây tường vi to đến thế . Cô rón rén đến gần và nhắm mắt lại để hít lấy mùi thơm ngọt ngào của hoa . Khanh có một ngôi nhà tuyệt như vậy, nhưng anh lại không ở mà đi mướn chỗ khác . Thật ra tại sao Khanh làm thế ? Uyên băng khuâng một chút khi nhớ lại những lời Duy kể về anh mình.

Suy cho cùng Khanh là người đáng thương hơn đáng ghét . Yếu điểm của anh lại là sự thủy chung . Tiếc rằng anh đã đặt nó không đúng chỗ . Nhưng tại sao Uyên lại cố nghĩ tốt cho anh ta chứ ! Có phải cô đã có tình cảm với Khanh không ?

Đang nóng mặt vì những suy tư chỉ mỗi mình biết, Uyên bỗng giật thót người khi nghe giọng Khanh sát bên tai :

- Cô ở đây à ? Vậy mà tôi tới nhà tìm . Khổ thật !

Uyên nhìn Khanh trần trối :

- Anh tìm tôi chi vậy ? Chắc không phải để hỏi thăm Huệ Linh chứ ?

Khanh đáp :

- Tôi đến để cho cô biết cô có thể tiếp tục thực tập ở công ty của tôi.

Uyên nhếch môi :

- Vậy sao ! Cám ơn sự quan tâm của anh . Nhưng bây giờ tôi không thích quay lại chỗ đó.

Khanh thản nhiên :

- Uyên giận nên nói vậy thôi . Công ty của tôi là nơi thực tập lý tưởng nhất đó . Đi hết Sài Gòn, tôi bảo đảm Uyên không tìm được chỗ nào tốt hơn đâu.

- Điều đó thì chưa chắc . Nhưng sự thay đổi một trăm tám của anh khiến tôi ngạc nhiên . Là người kinh doanh tôi biết anh rất thực dụng . Vậy anh không có điều kiện nào khi giữ tôi lại sao ?

Đưa tay ngắt một bông tường vi, Khanh nói :

- Tôi giữ Uyên lại là theo yêu cầu của ba mình . Chỉ đơn giản vì lý do đó thôi.

Uyên nghe nhói ở ngực nhưng cô vẫn thản nhiên :

- Thì ra là thế ! Nếu không giữ được tôi, anh sẽ bị rầy chứ gì ?

Vật từng cánh hồng rồi thổi cho chúng bay, Khanh trả lời thẳng :

- Tôi không muốn làm ba mình phiền lòng vì ông là người rất coi trọng tình bạn . Tôi lại rất coi trọng ba mình, do đó thay vì gọi điện hay nhờ Duy đến nhà cô, tôi đã trực tiếp đến đây, chắc cô không làm khó tôi chứ ?

Gia Uyên khinh khỉnh :

- Tôi luôn muốn làm khó người mình ghét . Nhưng hôm nay tôi vì bác Phú nên tạm thời quên những gì anh đã đối với tôi . Hy vọng ngày nào đó sẽ trả lại anh những gì tôi đã nhận.

Dứt lời, cô dần gót bước đi, lòng buồn vui lẫn lộn . Vui vì Uyên sẽ được gặp lại con người dễ ghét ấy, dù cô chẳng hy vọng gì ở hắn . Buồn vì hắn tinh bơ nói thẳng những điều không nên nói và chẳng cần biết cảm nhận của cô ra sao.

Duy từng bảo rằng Khanh rất lạnh lùng với phụ nữ . Ngoài người yêu đầu đời đã xuất ngoại, hầu như anh chẳng quan tâm đến cô gái nào cho đến khi gặp Huệ Linh . Có lẽ trái tim anh đã chai sạn rồi . Nếu vậy Uyên trách Khanh làm chi, có trách cô hãy tự trách bản thân thì hơn.

Còn lại một mình trong sân, Khanh ngồi xuống bờ hồ và châm thuốc hút . Anh thấy nhẹ nhõm khi đã nói được những điều cần nói với Gia Uyên . Có lẽ lúc này anh không được khéo léo lắm . Với anh, đối đầu trong giao dịch làm ăn còn dễ hơn đối đầu với phụ nữ . Ở khoản này anh thua Duy xa, và muốn tiến bộ chắc anh phải học hỏi ở em mình . Trong tình yêu Khanh không gặp may . Mỗi tình thời đi học chưa bắt đầu đã chấm dứt để tới bây giờ anh vẫn còn tiếc sao hồi ấy mình nhút nhát đến mức yêu mà không dám ngỏ.

Sau bao năm tìm quên bằng cách vùi đầu vào công việc, anh lại bị một cú sốc khác về tình cảm. Mỗi tình chớp nhoáng ấy lại ghim vào tim anh một mảnh thủy tinh nhọn và bén đến mức hàng đêm trong giấc ngủ, anh đều mơ những giấc mơ đầy tuyệt vọng . Trong mơ anh luôn đuổi theo Huệ Linh, nhưng không khi nào bắt được cô . Và anh đã tin đấy là hồn ma bóng quỷ của cô về hàng đêm để đợi mong, để oán trách anh đã cướp mát của cô sự sống.

Thật ra anh có yêu Huệ Linh như người tình đầu không ? Khanh chẳng biết . Dường như với Linh, trách nhiệm đã khiến anh phải nhớ mãi đến cô nhiều hơn là vì yêu.

Nếu không vì buồn chuyện gia đình, Khanh đã không tới các bar, ngồi ngất ngưỡng trên các ghế cao quanh quầy để uống rượu . Anh không phải mẫu người phung phí, thích ném tiền vào những nơi như thế, nhưng năm ấy vì giận ba mình, Khanh đã cố tình sống khác với lối sống nề nếp lâu nay của mình.

Ở quán bar nổi tiếng sang trọng nhất Sài Gòn, anh đã gặp Huệ Linh . Cái phong cách rất tây của cô chớp thu hút anh . Khác với sự dè dặt kín đáo của Khanh, Linh cởi mở, xa lăng nhưng cũng có cái gì đó như là bí mật cuộc đời được cô giữ kỹ đến mức sau này khi nghe tin cô đã chết, anh vẫn không sao tìm ra được tung tích của cô ngoài những lần hẹn anh đứng bên kia đường nhìn lên cửa sổ ngôi biệt thự mà Linh nói là của mình để chờ và đưa cô đi chơi.

Mối tình chỉ kéo dài một tháng trời nhưng hai người đã ăn ở như vợ chồng . Bây giờ nghĩ lại Khanh thấy mình giống như đã trải qua một câu chuyện liêu trai . Nếu Uyên nói đúng, thì Huệ Linh nào đã từng sống với anh nhỉ ?

Khanh nhếch mép . Tất cả thật hoang đường và cũng thật khó hiểu . Khổ là Khanh lại ngại tìm hiểu sự thật nên cuối cùng anh cứ quẩn quẩn quanh quanh trong mớ hỗn độn hư ảo khó lường ấy. Sau khi ở Úc về, Khanh thường bị căng thẳng vì cái chết của Huệ Linh, nên có những chiều buồn anh lang thang về lối cũ, rồi thơ thẩn nhìn lên khung cửa sổ phòng Huệ Linh . Anh thừa hiểu sẽ không có phép màu nào xuất hiện, nhưng anh vẫn thích đứng thế để hồi tưởng những khoảnh khắc mê đắm, nồng cháy cô từng dâng hiến một cách nhiệt tình.

Huệ Linh đúng là một người tình tuyệt diệu . Dẫu nghiệm được rằng dù còn sống, suốt đời cũng chỉ là nhân tình, Khanh vẫn không sao quên được Linh . Với anh cô đúng là một giấc mơ huyền hoặc mà Khanh không muốn phá vỡ nó vì bất cứ sự thật nào . Chính vì thế nên anh không tìm hiểu để biết những gì Uyên nói là đúng hay sai.

Tóm lại Khanh là một gã dở hơi hoàn toàn . Suốt một năm trời nằm trong nhà thương, tánh anh có nhiều thay đổi . Thoát chết, không biết quý cuộc sống hơn để hòa đồng với mọi người, trái lại anh càng rút vào lớp vỏ cô đơn cùng cực của mình.

Là một giám đốc có ngoại hình cũng khá, Khanh vẫn được phụ nữ vây quanh, nhưng anh không mấy may xúc cảm khi nghĩ rằng họ vây anh chỉ vì anh là giám đốc.

Có lẽ anh quả thực dụng và nhẫn tâm khi nghĩ thế, khổ nỗi hơn 50 % là đúng . Nhiều cô gái sau vài lần đi chơi đã không ngần ngại rủ Khanh đi shop . Dĩ nhiên anh đâu phải nai tơ để họ dụ, có điều họ đã khiến anh đang chán lại càng chán hơn.

Giọng Duy vang lên cắt ngang suy nghĩ của Khanh :

- Ba về rồi ! Vào ăn cơm anh Hai.

Khanh rit một hơi thuốc :

- Hôm nay bà ta làm cơm để đãi khách quý của em đó à ?

Duy nói :

- Với giám đốc, Tuệ My không còn là khách nữa . Ba muốn có bữa cơm này để anh và Gia Uyên thân thiện hơn.

Khanh cười nhạt :

- Cần phải đình đám thế này không ? Ba có vì bạn bè, cũng tới mức độ nào đó thôi chứ !

Duy buột miệng :

- Ba vì anh đó !

- Vì tao à ! Thật vô lý . Tao cần gì những bữa cơm nhạt nhẽo như thế.

Duy sảng giọng :

- Nếu vậy lúc này đừng về . Nói thật, nhiều khi em thấy anh như trẻ con . Nếu mọi người không chú ý tới anh thì anh tứ ái, thì anh bực bội . Nhưng nếu quan tâm thì anh tự cao, bất cần . Em

tường tính cách này chỉ có ở những con bé đồng đánh thôi chứ !

Khanh nóng mặt :

- Mà vừa nói cái gì ?

Duy tủm tỉm :

- Em nghĩ là anh đã nghe rất rõ.

Thấy Khanh im lặng, Duy vỗ vai anh :

- Thôi mình vào ăn cơm.

Khanh làm li bước đi . Có lẽ Duy nói đúng . Ở khía cạnh nào đó anh vẫn là một cậu bé thích vòi vĩnh ba mình . Nhưng anh đã thua khi ba bây giờ chỉ nghe lời người đàn bà ấy . Với ông, bà ta là tất cả.

Bất giác Khanh hất tay Duy ra, giọng cộc lốc :

- Tao không vào ! Mà nói với ba tao có hẹn với bạn.

Rồi mặc kệ Duy đứng ngó ra, anh vội vã quay gót ...

Chương 8

Đang gân cổ hét : "I love you more than I can't say . . ." Gia Uyên chợt nghe giọng bà Năm cất lên :

- Đạo này coi bộ con vui ra mặt . Có chuyện gì vậy ?

Uyên tủm tỉm :

- Nhiều chuyện vui lắm ! Không thực tập chỗ của Hoàng, không phải gặp mặt ông ta là một chuyện vui . Tối chỗ mới quen thêm nhiều người mới cũng là chuyện vui.

- Nhưng đó chưa phải là chuyện vui nhất phải không ?

- Sao dì Năm biết ?

Bà Năm nói :

- Dì đoán đại vậy mà . Thế chuyện vui nhất là gì ?

Gia Uyên lưỡng lự không trả lời . Rồi bất ngờ cô chuyển đề tài :

- Dì biết hết bạn bè của ba mẹ con không ? Bạn hồi còn trẻ ấy !

Bà Năm ngạc nhiên :

- Chi vậy ?

Uyên dẫu môi :

- Dì chưa trả lời con mà.

Bà Năm ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Bạn thân thì dì có biết vài người.

Gia Uyên vội vã hỏi :

- Dì còn nhớ ai tên Vân Huyền không ?

Bà Năm ồ lên :

- Vân Huyền là mẹ thằng Hoàng mà !

Gia Uyên lại hỏi :

- Dì biết ông Phu không ?

Bà Năm gật đầu :

- Biết ! Nhưng sao con hỏi về họ ?

Uyên hình mũi :

- Tại con đã gặp 2 người đó.

Bà Năm ngạc nhiên :

- Ở đâu ? Tại sao lại gặp ?

Gia Uyên nói :

- Công ty con đang thực tập là của ông Phú đấy.

- Ủa ! Chớ không phải của bà Tuệ My à ?

- Dạ phải ! Duy là con ông Phú đấy !

Bà Năm gật gù :

- Thì ra là vậy ! Cuối cùng con cái vợ chồng cũng được đoàn tụ.

Nhướng mắt lên, Uyên tò mò :

- Dì Năm nói vậy nghĩa là sao ?

Xóc lại mấy quyển tạp chí nằm bừa bãi trên bàn, bà Năm bảo :

- Dì muốn nói rằng Vân Huyền rồi cũng đoàn tụ với Phu, với con của hai người.

Uyên nhúu mày :

- Hai người làm gì có con riêng ! Anh Duy và anh Khanh là con người vợ đã mất của bác Phu mà.

Bà Năm quả quyết :

- Trước khi lấy ông Phong, Vân Huyền đã có con với ông Phú . Không tin, con cứ hỏi ba mình xem . Chuyện tình của họ cũng ly kỳ lắm đó . Di không nhớ lộn đâu !

Gia Uyên háo hức :

- Ly kỳ như thế nào ? Di kể cho con nghe với.

Bà Năm nạt ngang :

- Thôi đi ! Di không muốn ba con bảo là nhiều chuyện.

Rồi bà te te đi xuống bếp :

- Di phải làm việc đây !

Gia Uyên lẻo đẻo theo sau :

- Ăn nửa bữa, nói nửa chừng là điều di ghét nhất mà . Sao hôm nay di lại . . . lại ..

Bà Năm bình thân :

- Con khỏi phải kích, di không nói gì đâu ! Muốn biết chuyện của họ con cứ hỏi ba.

Gia Uyên xịu mặt :

- Nội việc con tới công ty Rạng Đông thực tập ba đã không thích, nói chi hỏi chuyện tình của họ . Nhưng tại sao từng là bạn thân mà bây giờ ba lại trở mặt với bác Phú và di Huyền kia.

Di Năm gắt :

- Đã nói cứ đi hỏi ba con sẽ được giải đáp . Con đứng đây lăm bằm tới mai cũng vô ích thôi.

Gia Uyên chưa kịp mẹ nheo đã nghe chuông điện thoại reo ầm ĩ . Giận dữ cô cố tình kéo dép lệt xệt ra tới phòng khách.

Quạo cạ, cô gằm gừ vào máy :

- à . . . lô ..

Và nghe bên kia giọng Khanh nhỏ nhẹ đến mức làm cô hơi hẫng :

- Gia Uyên đấy hả ! Dường như Uyên đang mệt ?

Nuốt cục quê xuống, Uyên áp ứng :

- Sao . . sao anh lại nói thế ?

Khanh cười thật khẽ :

- Tại tôi nghe giọng Uyên khào khào như khản tiếng.

Gia Uyên cắn môi ậm ừ :

- Có chuyện gì không ?

- Sao hôm nay Uyên không đến công ty ?

- Hôm nay tôi phải về trường, tôi có nói với anh Duy rồi mà !

Khanh đẩy đưa :

- Vậy sao ! Tôi không nghe Duy bảo lại nên phải điện thoại hỏi thăm để tìm hiểu lý do.

Uyên tăng hắng :

- Chà ! Anh quan tâm hay quản lý tôi thế ?

Khanh đáp :

- Uyên nghĩ sao cũng được . Nhưng đại để là tôi đang cần nhập một số tài liệu vào vì tính . Nếu cô bé giúp đùm thì thật là hay !

Uyên cười thảm . . . Hừ ! Lúc muốn nhờ vả ta thì ngọt lắm . Cô bé này, cô bé nọ nghe muốn rụng tim, nhưng hồng để đâu.

Gia Uyên lơ lửng :

- Tôi nhớ anh có thư ký riêng mà.

- Đúng là vậy ! Nhưng bữa nay tôi ưu tiên cho Uyên thực tập làm thư ký của giám đốc . Không thích à ?

Uyên im lặng . Cô chột xốn xang vì câu hỏi ỡm ờ đầy khiêu khích của Khanh . Đành rằng, không thể dối lòng để tự nhủ mình rất ghét hẳn, nhưng nếu bảo thích thì không bao giờ.

Liếm môi, Uyên lạnh lùng trả lời :

- Rất tiếc tôi không có rảnh lúc này.

Khanh quyền hành :

- Tôi có nói là bây giờ đâu ! Sáng mai tôi sẽ đợi cô bé ở phòng giám đốc . Nhớ đến đây !

Không nghe Uyên lên tiếng, Khanh trầm giọng :

- Đang tìm lý do để từ chối à ? Tôi không nghĩ là Uyên sợ tôi.

Uyên buột miệng :

- Sợ à ! Hồng dám đâu ! Có điều tôi ghét ai ra lệnh lắm.

Khanh ngọt ngào :

- Vậy tôi năn nỉ nhé.

Anh tăng hăng giọng :

- Gia Uyên ơi ! Sáng mai tôi đợi Uyên ở phòng giám đốc . Xin đừng quên nhé . Tôi chờ cô bé đây . Cho đến khi nào gặp mặt mới thôi.

Gia Uyên nói :

- Khá lắm ! Cứ y như một kịch sĩ . Chắc trước kia anh cũng từng diễn như thế đối với . . . với . . .

Uyên để tay lên miệng . Cô biết mồm mình đã quá trớn nên không nói tiếp.

Đầu máy bên kia Khanh hỏi tới :

- Với ai ?

Uyên lấp liếm :

- Với nhiều cô gai khác.

- Làm gì có ! Tôi là người không biết đùa, lại thiếu số đào hoa.

- Nếu nói thật mà như thế thì sến lắm.

Khanh đập lại :

- Tại Uyên thích sến mà.

- Tôi thích hỏi nào ?

- Mới tức thời khi Uyên bảo rất ghét nghe ra lệnh.

- Nhưng . . . nhưng . . .

- Nhưng gì nào bé ?

Gia Uyên vâng vê đuôi tóc . Cô nghe tim mình thổn thức vì giọng thì thầm của Khanh . Anh ta thật khó hiểu . Có lúc thì lạnh tanh, gặp mặt cô không thềm hỏi, lúc như bây giờ thì ngọt ngào đưa đẩy . Anh ta làm cô muốn khùng vì rối trí.

Nhỏ My từng cảnh báo . Yêu một người có nội tâm bất ổn sẽ rất khổ . Nhưng Uyên đã yêu hẳn đâu nào . Chẳng qua cô tò mò quan tâm đến số phận hẳn thôi.

Khanh lại hỏi :

- Sao im lặng lâu thế ? Chẳng lẽ Uyên muốn nghe một trường đoạn sến nữa ?

Cô bật cười :

- Nếu anh có khiếu về thể loại này, tôi rất sẵn lòng.

Khanh cũng cười theo :

- Tôi không có khiếu đâu . Nhưng Uyên này, Uyên đang làm gì mà không rảnh vậy ? Có hẹn đi chơi với Hoàng à ?

Gia Uyên lơ lửng :

- Chắc là như vậy.

- Câu trả lời thật ngộ.

- Tôi học được khi thực tập ở công ty của anh đó.

Khanh khen :

- Ứng dụng hiệu quả lắm ! Đúng là làm đau đầu đối thủ . Nhưng lẽ nào Uyên coi tôi là đối thủ ?

Uyên hỏi mỉa mai :

- Tôi đâu dám có đối thủ cao tay như anh.

Khanh thì thầm :

- Sao lại chua chát thế ! Không là đối thủ chúng ta sẽ là bạn nhé ?

- Bạn với giám đốc à ! Chà ! Oai thật ! Chỉ sợ khi vui thì giám đốc xem mình là bạn . Khi buồn giám đốc quát mình phải biến trong vòng một giây thì khổ thân mình.

Giọng Khanh thật hiền từ :

- Vẫn còn giữ trong lòng chuyện đó à ? Tôi xin lỗi cô bé thêm một lần nữa vậy . Đừng giận nữa để mình còn là bạn tốt của nhau chứ.

Gia Uyên cắn môi . Cô không hiểu hẳn đang tung đòn hỏa mù gì mà bỗng dưng ngọt ngào thế kia . Hừ ! Chắc hẳn muốn ngọt để khai thác chuyện của Huệ Linh.

Nhưng cũng không đúng . Muốn biết về Huệ Linh hẳn có thể hỏi thẳng Tuệ My mà . Lẽ nào Duy kín miệng đến mức giấu cả chuyện nhỏ My rất rành về Huệ Linh ?

Mà thắc mắc làm chi những riêng tư của người ta . Có thêm bạn vẫn tốt hơn có thêm đối thủ .

Hắn đã ngỏ lời trước, mình ngại gì mà không OKhanh nhỉ ! Nhưng phải có cách trả lời mới được.

Gia Uyên vẫn lém lỉnh :

- Tôi vẫn còn trong thời gian thực tập ở công ty anh, do đó đâu ngại gì khi trong nội dung thực tập có thêm phần thực tập làm bạn với giám đốc.

Khanh chép miệng :

- Tôi chịu thua cô bé rồi . Chừng nào chúng ta bắt đầu cái trò tập làm bạn đây ?

- Có lẽ càng sớm càng đạt kết quả tốt.

- Sáng mai tôi mời Uyên đi dùng điểm tâm, chúng ta sẽ làm lễ khai mạc đợt thực tập lý thú này .

OKhanh chứ ?

Uyên buột miệng :

- OKhanh !

- Chúc Uyên và Hoàng một buổi tối vui vẻ ! Bye nha !

Gia Uyên băng khuâng gác máy . Cô nhí nhảnh nhảy chân sáo ra sân và thấy Hoàng ngồi trên ghế đá phì phèo thuốc.

Uyên ngạc nhiên :

- Anh tới hồi nào vậy ?

Hoàng nhếch môi :

- Hồi em đang say sưa ôm điện thoại . Nói chuyện với ai mà vui thế !

Uyên đồng đánh :

- Nói với ai em cũng vui như thế hết.

- Phải không đó ?

- Nếu hông phải thì chỉ riêng anh là em quạo quạo thôi.

Hoàng lắc đầu :

- Lại dối.

- Ai bảo anh chì chiết em làm chi.

Búng đầu thuốc vào góc sân, Hoàng nhỏ nhẹ :

- Anh có nói sao cũng chả làm em vừa lòng.

- Làm như em khó chịu lắm không bằng.

Hoàng xôn xang vì cái liếc mắt có đuôi của Uyên . Anh hỏi :

- Sao không hỏi xem anh tới đây làm gì ?

Gia Uyên cong môi :

- Em cũng định hỏi chứ ! Vậy anh trả lời luôn đi.

Hoàng nói :

- Vợ chồng anh Dân, con bác anh vừa ở Mỹ về . Ba anh có mời cơm anh chị . Em đến dự cho vui nha ?

Uyên chớp mắt :

- Đó là bữa cơm gia đình, em có mặt sẽ lạc lõng lắm.

- Cũng đâu có ai . Với lại em đang thắc mắc về Huệ Linh mà . Sao không nhân cơ hội này tìm hiểu người em từng cho rằng đã chết.

Những lời Hoàng nói bỗng nhen lên trong lòng Uyên một ngọn lửa tò mò . Hôm trước Tuệ My đã nói Huệ Linh sẽ về Việt Nam . Thì ra cô ta về tới rồi . Vậy nếu đây là cơ hội, sao Uyên không tiếp cận để biết rõ hơn con người thật của Huệ Linh.

Đầu suy nghĩ thế, nhưng ngoài miệng Uyên vẫn đẩy đưa :

- Em thấy ngại lắm . Lỡ người ta nghĩ mình thích làm quen với việt kiều thì quê độ.

Hoàng tỏ vẻ phật ý :

- Sao lại nghĩ hạn hẹp thế . Có rất nhiều lý do chính đáng để em được mời cơm mà . Thứ nhất hai ông bố là bạn thân, anh Dân cũng biết bác Đạt, thứ hai em là bạn anh lại là chủ nhân mới của ngôi nhà chị Linh trước kia, chị ấy muốn làm quen với em.

Uyên nghiêm mặt :

- Anh đã nói gì với chị Linh ?

Hoàng vội vã trả lời :

- Có nói gì đâu ngoài những lời khen không dứt.

Uyên lườm Hoàng :

- Tự nhiên cái khen người ta . Đúng là lãng nhách.

Hoàng hạ giọng :

- Em nhận lời nha Uyên ?

Cô lấp lửng :

- Chưa biết ý ba thế nào . Em không dám hứa đâu.

Mặt Hoàng tươi rói :

- Anh sẽ xin phép bác Đạt . Em khỏi phải lo.

Gia Uyên gắt :

- Sao em lại phải lo . Anh nói kỳ thật.

Hoàng xun xoe :

- Xin lỗi ! Anh lỡ lời !

Gia Uyên tủm tỉm cười khi nhận ra bao giờ ở bên Hoàng, cô cũng được chiều chuộng, săn đón . Chẳng bù với những phút giây hiếm hoi Uyên ở bên Khanh.

Nhưng sao lại nghĩ tới hấn vào lúc này chứ ! Chẳng phải vừa rồi hấn chúc cô và Hoàng có một buổi tối vui vẻ đó sao.

Chút giận dỗi rất trẻ con bỗng bùng dậy trong hồn Uyên . Cô buột miệng đầy cố ý :

- Ôi buồn quá ! Chán quá ! Tối nay chả biết làm gì cho hết thời gian đây.

Mặt Hoàng sáng lên :

- Chúng ta đi hát Karaoke đi.

Uyên nhõng nhẽo :

- OKhanh ! Đề nghị hấp dẫn . Nhưng em đang rất đói bụng và đang thèm ăn bún bò Huế.

Hoàng mau mắn :

- Tưởng em thèm món gì, chớ bún bò Huế chỉ là chuyện nhỏ thôi bé con à !

Gia Uyên xụ mặt :

- Không được gọi em là bé . Em ghét cái tiếng bé ấy lắm !

Hoàng mồm mép :

- Sẽ không gọi nữa đâu nhỏ ạ ! Anh sẽ gọi Uyên là nhỏ . Nghe vừa đặc biệt vừa lãng mạn như kiểu . . . Tình nhỏ làm sao quên ấy.

Gia Uyên trừng mắt :

- Anh nói em mad giống nhân vật nữ trong phim đấy hả ?

Hoàng nhăn nhó :

- Đâu có ! Anh muốn nói là "tình em anh làm sao quên".

Gia Uyên dậm chân :

- Anh lộn xộn là nghỉ chơi đó !

Hoàng đưa hai tay lên như đầu hàng :

- Anh không dám . . . Thật sự không dám !

Uyên đứng dậy :

- Ngồi đó chờ em 5 phút !

Chạy vội vào bếp, Uyên nói với bà Năm :

- Con đi ăn bún bò Huế với Hoàng rồi đi karaoke, đúng 9 giờ sẽ có mặt ở nhà.

Bà Năm nhíu mày :

- Sao hôm nay con lại đi với nó ? Dì chẳng an tâm chút nào.

Gia Uyên bước lên cầu thang :

- Không sao đâu ! Nếu đi lo thì cứ ra răn đe Hoàng trước hộ con.

Bà Năm nói ngay :

- Phải đấy ! Nếu không no sẽ lộng.

Nghe giọng nghiêm nghị của bà, Uyên phì cười . Cô vừa líu lo hát vừa chọn cho mình một cái váy sọc caro màu đen vừa trẻ trung nhí nhảnh vừa kín đáo mà nhỏ Tuệ My vẫn khen là hợp với cô.

Bôi chút son môi trái cây không phai lên môi, Uyên nghiêng đầu ngắm mình trong gương và thấy cũng điệu dàng ra phết.

Vớ cái ví nhỏ và cái khăn tay nhét vào cái túi áo to đùng, Uyên nhí nhảnh bước ra sân.

Chẳng biết dì Năm đang giảng về vấn đề gì mà Uyên thấy Hoàng ngồi nghe thật nghiêm túc.

Thấy cô ra tới, bà Năm gằn giọng kết luận :

- Tóm lại là như thế ! Đúng 9g Gia Uyên phải có mặt ở nhà !

Hoàng ngoan ngoãn tuân lệnh :

- Cháu sẽ đưa Uyên về đúng giờ.

Bà Năm dặn thêm :

- Đi chơi cho đàng hoàng đó nhen ! (bà này khó còn hơn lão phật gia)

- Vâng ạ !

Ngồi phía sau lưng Hoàng, Uyên vờ vịt hỏi :

- Dì Năm nói gì với anh thế ?

Hoàng chép miệng :

- Dì ấy giảng về đạo đức học . Nghe phê thật ! Chỉ còn thiếu tách trà nữa là anh thấy mình thành

cậu học trò được mời lên phòng giám thị.

Gia Uyên tủm tỉm cười . Cô thấy hơi tội nghiệp Hoàng nên nhỏ nhẹ :

- Tính dì Năm là thế đó . Mọi lần em ra khỏi nhà, dì ấy căn dặn đầy nhóc hai tai.

Hoàng lên giọng :

- Những lời dặn dò ấy đâu phải vô bổ . Nhất là với một cô bé dễ tin như em.

Tằng hắng như để chứng tỏ mình quan trọng, Hoàng hỏi tiếp :

- Đạo này cái gã cù bơ cù bất kia đã hết đứng dưới cửa sổ nhà em rồi chứ ?

Uyên ngắn gọn :

- Hết !

- Vậy anh yên tâm . Hừ ! Nếu hôm đó anh không hăm he làm dữ, nó chưa thôi lảng vảng ở đây đâu ! Ít ra nó cũng biết sợ anh.

Uyên buột miệng :

- Anh nghĩ hấn sợ anh à ?

Hoàng bật cười :

- Chớ chẳng lẽ sợ em ?

Uyên im lặng . Nghe giọng chủ quan của Hoàng tự dung cô hết muốn cho anh biết sự thật về con người Khanh . Nếu Hoàng biết Khanh là con của ông Phú, người đã quyến rũ mẹ mình chắc Hoàng càng ghét Khanh hơn nữa.

Ngập ngừng một chút, Uyên hỏi :

- Sao anh lại nghĩ rằng hấn sợ anh ?

Giong Hoàng thật chủ quan :

- Kẻ gian lúc nào chả sợ người ngay . Trông nó cứ như thằng ăn trộm.

Uyên nói ngay :

- Anh đánh giá người khác quá thấp . Hấn không tệ như anh nghĩ đâu !

Hoàng ngỡ ngàng :

- Sao em biết ?

Uyên ồm ờ :

- Nói làm chi ? Chả lẽ em phải khai với anh điều gọi là bí mật ?

Hoàng nóng nảy :

- Em có gì bí mật với thằng đó chứ !

Uyên thích thú vì Hoàng đã nổi cáu, cô lơ lửng :

- Những gì anh chưa biết đều là bí mật, và những điều đó khá thú vị nếu anh thích tìm hiểu.

Hoàng làm thinh nhẩn ga, Uyên ồm ồm :

- Chạy chậm chậm thôi ! Hồi nãy dì Năm dặn đi chơi phải đàng hoàng . Anh quên rồi à ?

Hoàng hơi khựng lại :

- Anh vẫn đàng hoàng đó chứ !

Gia Uyên cười thâm . Một lần nữa cô thấy tự ái được vuốt ve, nhưng cô chẳng thích thú gì khi người chiều ý cô là Hoàng . Giá mà . . Uyên vội xua suy nghĩ vừa manh nha lóe trong đầu đi ngay lúc Hoàng dừng xe trước quán.

Anh nhiệt tình giới thiệu :

- Quán bình dân nhưng nổi tiếng lắm . Bún bò Huế ở đây khỏi chỗ chê !

Uyên nheo nheo mắt :

- Chắc anh là khách thường xuyên ?

Hoàng gật đầu :

- Ngoài bún bò, họ còn có 7 món dành cho dân nhậu . Thỉnh thoảng buồn anh và đám bạn

cũng ghé đây lại rai.

Gia Uyên bỗng đổi ý :

- Em không ăn bún bò nữa đâu !

Hoàng ngạc nhiên :

- Sao lại thế ?

Uyên cong môi vùi vĩnh :

- Em muốn . . . nhậu bò 7 món với anh ! Nhậu với bia đang hoàng à nha !

Hoàng lắc đầu nguây nguậy :

- Không được ! Nhậu rồi làm sao đi karaoke ?

- Thì khỏi đi !

Nhìn Uyên chăm chăm, Hoàng nói :

- Bữa nay em thật lạ, nhưng anh không chiều em được . Di Năm đã dặn rồi ..

Gia Uyên hơi đổi :

- Anh không chiều thì thôi . Cần gì phải đem di Năm ra dọa em.

Hoàng mềm mỏng :

- Anh không có ý đó . Nhưng em nghĩ xem, ai lại đưa bạn gái vào quán để nhậu . Bọn đàn ông trong đó sẽ nhìn em ra sao ?

Gia Uyên im lặng . Sau cùng cô ngoan ngoãn theo Hoàng vào quán.

Vừa keo ghé cho Uyên ngồi, anh vừa giải thích :

- Quán này chia làm hai . Bên trong là của các bọm nhậu . Anh đưa em tới bàn này là đúng chỗ rồi, đừng tò mò liếc vào trông làm chi.

Gia Uyên nhún vai :

- Tò mò là tính cách của em . Lẽ ra anh đừng đưa em tới cái quán đa chức năng này để rồi ngăn này cấm kia . Phiền quá !

Hoàng lắc đầu nhìn Uyên . Anh chúa ghét con gái đồng đánh, nhưng sao lại không ghét được Gia Uyên mới khổ.

Anh chống tay đăm đúi nhìn Uyên . Cô nhỏ ngông nghênh lạ, trông thật muốn véo . Vừa lúc ấy Hoàng thay đổi mắt Uyên bỗng tròn xoe và nhìn đăm đăm vào bên trong . Cái nhìn bằng tất cả hồn vía của Uyên khiến anh phải nhìn theo và thấy gã đàn ông từng đứng dưới cửa sổ nhà Uyên. Máu nóng trong người Hoàng chọt bốc lên hừng hực . Anh cố ghìm sự bất bình xuống bằng một câu đùa :

- Dường như ở đâu có em xuất hiện là có hấn . Hữu duyên thật ! Nhưng hãy chú ý coi chừng cái ví để chúng móc mắt lúc nào chả hay đấy !

Gia Uyên mỉm cười . Nhưng không cười vì câu đùa của Hoàng mà cười với Khanh . Nụ cười rạng rỡ của cô làm Hoàng hẫng.

Anh tức điên lên khi thấy anh ta đồng đánh bước về phía mình . Rồi bằng giọng kẻ cả, anh ta lên tiếng :

- Hai người trông thật hạnh phúc !

Hoàng đang khó chịu vì giọng điệu như đã quen biết nhau lắm của hấn, thì lại nghe tiếng Gia Uyên ngập ngừng :

- Anh cũng thích bún bò Huế à ?

Khanh đáp :

- Khi có người yêu đi cùng, tôi sẽ chọn món đó . Còn sô lô thế này thì phải chọn bảy món bò cho không cô đơn.

Uyên khàng khái :

- Nếu là con trai, tôi sẵn sàng cùng anh chén bò 7 món cho có bạn rồi ..

Mắt Khanh ánh lên một tia ám áp khác thường . Anh mỉm cười lịch lãm :

- Cám ơn sự nhiệt tình đó ! Không làm phiền hai người nữa.

Khanh chưa quay đi, Hoàng đã đứng dậy giọng hằn học :

- Anh đúng là mắt dạy nên mới bám theo Gia Uyên . Hừm ! Anh không có cơ hội đâu !

Miệng Khanh hỏi nhếch lên đầy ngạo mạn :

- Giữa chúng ta đã có quá nhiều chuyện không hay, tôi không muốn kết thêm thù hận nữa .

Nhưng anh nên nhớ, cái gì cũng có giới hạn, đừng chọc tôi nổi nóng đấy.

Hoàng cười khẩy :

- Anh là cái thứ gì mà hăm dọa tôi ?

Gia Uyên đứng chen vào giữa, cô kéo tay Hoàng :

- Trời ơi ! Anh cứ như vậy hoài, kỳ quá ! Anh Khanh đây là giám đốc công ty Rạng Đông, nơi em đang thực tập đó !

Những lời Uyên nói khác nào đổ dầu vào lửa, Hoàng sôi máu lên khi nhớ tới mối hận cũ :

- Đúng là cha nào con nấy.

Kiểu mắng quơ đũa cả nắm của Hoàng xúc phạm nặng đến Khanh . Anh gần từng tiếng :

- Chuyện nào ra chuyện đó . Tôi yêu cầu anh phải xin lỗi tôi vì câu xuyên tạc vừa rồi.

Hoàng mím môi :

- Tôi có nói sai đâu mà xin lỗi.

Khanh tái mặt nhào tới tông một cú đấm hết sức bình sinh về phía Hoàng . Gia Uyên la lên thất thanh . Trong một tích tắc hốt hoảng, chả hiểu sao cô lại lao tới trước và lãnh đủ miếng đòn thù sấm sét của Khanh.

Anh bàng hoàng vì bất ngờ và kinh hãi khi thấy Gia Uyên ngã vào người Hoàng . Quên cả hận thù, hai gã đàn ông cũng gào to tên Uyên . Hoàng rú lên khi thấy máu mũi cô chảy tủa ra . ..

Nhiều người trong quán ào tới lảng xảng ồn ào . Người ta bắt Uyên nằm dựa vào ghế, mặt ngược lên trời rồi lấy khăn lạnh đắp lên trán cô.

Khanh xót xa nhìn gương mặt bắt đầu sưng lên của Uyên.

Giọng anh khản đặc vì ân hận :

- Tôi thành thật xin lỗi !

Hoàng gầm gừ :

- Anh rút đi ! Nếu anh không xuất hiện thì đâu có chuyện gì.

Uyên rên rỉ :

- Đừng gây gỗ nữa mà ! Hay là em chết cho vừa lòng hả dạ cả hai người ?

Khanh khò sở :

- Uyên thấy trong người thế nào ?

Không thèm nhìn tới Khanh, cô thút thít với Hoàng :

- Đau ở mũi, miệng . . chắc là mặt em sưng to lắm rồi ! Hic . . . hic . . . ! Hồng biết đâu . . . Hic !

Hoàng vội đỡ dành :

- Mặt em không có sưng, đừng khóc mà nhỏ ..

Rồi như muốn chứng tỏ vị trí của mình, Hoàng nhẹ nhàng dùng khăn lau tí máu còn dính trên mặt Uyên, vuốt cho ngay những sợi tóc rối trên trán Uyên.

Cô có vẻ ngượng vì cử chỉ thân mật của anh, nhưng cũng không phản ứng.

Giọng ngòai dậy, Uyên nói :

- Em muốn về nhà !

Hoàng năn nỉ :

- Nằm nghỉ một chút nữa đã ..

Uyên làu bàu :

- Cho người ta đi qua đi lại nhìn à ?

Khanh nhỏ nhẹ :

- Tôi sẽ gọi tắc xi đưa Uyên về nhé !

Gia Uyên giật dỗi làm thình . Cú đánh vừa rồi của anh làm có nổ đom đóm mắt, ù tai, choáng váng mặt mày đến mức té chúi vào người Hoàng . Tệ hại nhất là . . . lỗ mũi ăn trâm, đôi môi đập vào răng đã sưng vều lên rồi . Mặt mũi thế này trông chắc kinh lắm !

Vừa gượng đứng dậy, Uyên lại xiêu vẹo đổ vào Hoàng . Anh chàng được dịp đường hoàng choàng vai, ôm eo cô đi.

Hoàng cao giọng cho Khanh nghe :

- Anh sẽ về bằng taxi với em . Không cần phiền tới hạng người đó !

Ra tới đường, Hoàng hiên ngang ngoắc chiếc taxi vừa trờ tới, chớ không thèm chiếc Khanh đã gọi sẵn.

Gia Uyên ngán ngừ rồi cũng chui vào xe, cô bắt đầu thắm mệt và ê ẩm khắp mặt nên cũng chả còn hơi sức đâu đòi hỏi . cô tựa người ra nệm xe, mắt nhắm nghiền nhưng vẫn nghe giọng Khanh gào theo :

- Tôi sẽ đến thăm Uyên ngay ...

Chương 9

Nhìn hộp Chocolate và hai đóa bạch trà hương nằm e ấp trong giấy kiếng, Gia Uyên thấy mát cả ruột, nhưng cô vẫn làm khó dễ Khanh :

- Xi . . ! Đánh người ta cho đã tay rồi mua kẹo, mua hoa đến xin lỗi . Tôi đâu phải là con nít mà anh lấy kẹo để dụ.

Khanh ngọt hơn cả Chocolate :

- Anh không hề có ý . . . dụ em . Nhưng nếu không làm thế để bày tỏ tình cảm của mình, anh sẽ ray rứt đến bỏ ăn, mất ngủ vì cứ nghĩ mãi tới em.

Ngẩn ngơ hết vài giây vì sự thay đổi bất ngờ trong xung hô của Khanh, Gia Uyên vội trấn tĩnh lại bằng thái độ bướng bỉnh :

- Ai là em của anh mà chuyên tông nghe ngọt quá vậy ?

Khanh lắc đầu :

- Anh không hề chuyên tông, lâu nay trong tâm trí anh vẫn gọi em xung anh với Gia Uyên đấy chứ . Anh đã định xung hô như thế khi chúng ta bắt đầu trò thực tập làm bạn . Ai ngờ sự cố xảy ra, em giận nên tránh mặt anh suốt 3 ngày . . .

Gia Uyên cong môi :

- Tôi định không thèm gặp anh luôn đó . Ai dè anh ngoan cố đến mức ngày nào cũng bám chuông làm phiền di Năm . Sợ di ấy nhằn nên tôi mới . . mới . . .

Khanh tủm tỉm cười làm Uyên đỏ mặt . Khi anh cười, gương mặt anh trông khác hẳn . Những nét lạnh lùng, lãnh đạm thường ngày biến đâu mất . Thay vào đấy là sự quyến rũ đến chết người . .

Gia Uyên gắt lên để che đi cảm xúc của mình :

- Sao lại cười người ta chứ ?

Khanh không trả lời, mắt anh lại đắm đuối nhìn, làm tim Uyên đập loạn trong lồng ngực.

Giong Khanh trầm đến mức như thì thầm :

- Từ giờ trở đi chúng ta là bạn nhé ?

Uyên trấn tĩnh :

- Bạn bè không nhiều cũng ít phải biết và hiểu nhau . Tôi có biết, có hiểu gì về anh đâu nào ?

- Thế em muốn biết gì về anh ?

Uyên chớp mắt :

- Muốn biết hết mọi chuyện của anh.

Khanh tựa lưng vào ghế u uẩn nói :

- Anh là một kẻ gặp nhiều bất hạnh trong cuộc sống gia đình cũng như tình cảm riêng tư . Kể ra thì dài rộng, nhưng lại chẳng gì vui.

- Tôi lại rất muốn nghe những chuyện buồn của anh . Từ những chuyện buồn, người ta dễ gần gũi và thông cảm với nhau hơn.

- Nếu thế, anh giữ mãi nỗi buồn, không ai chia sẻ làm gì . Anh sẽ kể để em gần gũi và hiểu anh hơn.

Trầm ngâm một chút, Khanh ngập ngừng :

- Anh sẽ bắt đầu từ đâu nhỉ ? Từ cái chết của mẹ anh vậy ! Mẹ anh là một phụ nữ nhỏ nhắn, yếu đuối . Sức khỏe của bà mong manh lắm, với chứng suy tim, bà có thể từ già cõi đời này bất cứ lúc nào . Bởi vậy anh em anh không khi nào dám làm mẹ buồn, vì chỉ cần một xúc động nhỏ, trái tim của mẹ cũng có thể vĩnh viễn ngừng đập.

Giong Khanh đều đều :

- Trong khi tụi anh cố gắng để mẹ được vui sống thì ba anh lại làm khác đi . Ông đã có nhân

tình, và tệ hơn nữa người đàn bà ấy cũng đã có một gia đình, nhưng ba anh và bà ta vẫn lén lút quan hệ với nhau . Dù bọn anh giấu rất kỹ mẹ anh vẫn biết ..

Gia Uyên thắc thỏm :

- Và bác gái vì buồn bực nên đã qua đời ?

Khanh thở dài :

- Điều anh ân hận suốt đời là khi mẹ nhắm mắt anh không có bên cạnh.

- Lúc đó anh ở đâu ?

- Anh đang công tác ở Đà Nẵng . Khi về nhà thì người ta đã liệm mẹ rồi !

Gia Uyên bùi ngùi thương cảm . Cô vẫn nghe Duy nói Khanh rất yêu quý mẹ mình, bây giờ nhìn những nét dúm dỏ, đau đớn trên gương mặt anh, cô mới hiểu sâu hơn tình cảm đó.

Uyên tỏ vẻ thông cảm :

- Tôi cũng mất mẹ, nên hiểu rất rõ nỗi đau của anh . ..

Khanh lắc đầu :

- Em không hiểu đâu . Mất mẹ em chỉ đau thôi . Riêng anh ngoài nỗi đau còn mang nỗi hận .

Anh hận người đã khiến mẹ mình bị đột quỵ mà chết không lời trần trối.

Uyên áp úng :

- Nghĩa là sao ?

Khanh bỗng đánh mặt lại :

- Bà Vân Huyền đã đến gặp mẹ anh . Chắc chắn bà ta là nguyên nhân khiến trái tim bệnh hoạn của mẹ không chịu nổi.

Gia Uyên chột thấy nặng nề, cô nhớ tới bà Vân Huyền và bỗng buột miệng :

- Có đúng thế không ?

Khanh lạnh lùng :

- Bà ta đã nhận là có đến gặp mẹ, làm cho mẹ xúc động mà ! Nhưng bà ta không chịu tiết lộ đã nói gì với mẹ anh.

Cười khẩy, Khanh bảo :

- Chắc cũng toàn những lời bí ối khó nghe.

Gia Uyên ái ngại :

- Cũng vì lý do này nên tới bây giờ anh vẫn không chấp nhận sự có mặt của bà Vân Huyền trong nhà ?

Khanh khẳng định :

- Anh không bao giờ chấp nhận.

Uyên nhỏ nhẹ :

- Như thế có quá cố chấp không ?

Khanh không trả lời mà nói :

- Em cứ thử tưởng tượng, có một người đàn bà chẳng ra gì xuất hiện cạnh ba em, thay thế vai trò của mẹ em . Tệ hơn nữa là vì bà ta mà mẹ em uất ức đến chết đi, em sẽ hiểu anh hơn.

Gia Uyên chớp mắt :

- Chính vì không chấp nhận người vợ mới của bác Phú, nên anh mới thường vào các quán bar để uống rượu tiêu sầu ?

Thấy Khanh gật đầu, Uyên rụt rè hỏi tiếp :

- Đã bao giờ anh tìm hiểu xem tại sao bác Phú và bác Huyền lại bất chấp mọi ràng buộc, đạp lên dư luận để sống với nhau không ?

Khanh có vẻ bất ngờ vì câu hỏi của Uyên . Anh nhún vai :

- Tìm hiểu thì có ích gì khi không thể nào thay đổi được cuộc sống hiện tại của hai người.

Uyên nhìn Khanh chăm chú :

- Nghĩa là anh vẫn mong một ngày nào đó bà Vân Huyền và bác Phú sẽ chia tay ?

Câđ hai đóa bạch trâm hương lên, Uyên vừa vuốt nhẹ hai cành hoa thom màu trắng vừa nói :

- Nói thật, tôi lại mong ba mình có một người đàn bà để chia sẻ với ông những gánh nặng của cuộc đời . Khổ nỗi trái tim của ba đã chai mất rồi . Ông không còn yêu được nữa !

Khanh chậm chạp lên tiếng :

- Người ta thường mong những cái không được . Anh không phải mẫu người ích kỷ đến mức muốn ba mình phải sống cô đơn tới cuối đời . Nhưng phụ nữ rất nhiều người vây quanh ba, sao ông lại chọn vợ của kẻ khác . Điều đó quả là nhẫn tâm, ích kỷ và đầy tai tiếng.

Gia Uyên so vai :

- Chắc ! Làm sao cắt nghĩa được tình yêu !

Khanh dài giọng :

- Yêu à ? Đây là tình yêu sao ?

Uyên hỏi thách thức :

- Theo anh, thế nào mới là tình yêu ? Phải như Romeo và Juliet mới là yêu à ?

Khoanh tay trước ngực, Khanh ngạo nghễ :

- Em muốn hỏi chuyện của anh và Huệ Linh chứ gì ? Đó đúng là một kỷ niệm đẹp mà không phải ai cũng có được.

Hơi mỉm cười, Uyên nói nhỏ :

- Có cần . . . lãng xê tình yêu của mình dữ vậy không ?

Khanh thần nhiên :

- Hữu xạ tự nhiên hương . Cần gì phải lãng xê !

Phân vân một chút, Gia Uyên ngập ngừng :

- Những gì tôi đã nói về Huệ Linh, anh có tin không ?

Khanh im lặng . Lâu lắm Uyên mới nghe tiếng anh :

- Giờ thì anh nghĩ chẳng có lý do gì để em phải nói dối hết.

- Vậy sao anh không hề hỏi han, tìm hiểu thêm về chuyện ấy ?

Khanh từ tốn đáp :

- Có chứ ! Sự thật đúng là Huệ Linh còn sống.

Gia Uyên ngạc nhiên :

- Anh tìm hiểu từ ai ?

Không mấy may xúc động, Khanh nói :

- Từ một cô tiếp viên ở bar Q . Cô ta từng là bạn của Huệ Linh . Sau khi xảy ra tai nạn, anh nằm liệt một chỗ, chính Kim Chi đến bao với anh Linh đã chết.

Gia Uyên hỏi tới :

- Vậy sự thật ấy ra sao ?

Khanh xoa cằm :

- Dường như em hơi nôn nóng thì phải ?

Uyên hơi què, cô khỏa lấp :

- Tò mò là tật lớn nhất của tôi mà !

Khanh kể :

- Cách đây vài hôm anh có đến bar Q và gặp Kim Chi . Sau một hồi quanh co vắn vẹo, cô ấy đã nói thật rằng Huệ Linh đang sống bên Mỹ với chồng . Kim Chi còn cho anh biết Huệ Linh không hề yêu anh . Khi về nước, vì thiếu tiền ăn xài và vì tách phóng đảng, cô ta đã đến các quán bar sang trọng để câu khách . Anh là một trong nhiều con cá ngò nghếch bị mắc câu . Huệ Linh đứng

là một kịch gia vĩ đại, cô ta đã mê hoặc anh, khiến anh tưởng mình là người hạnh phúc . Không ngờ ..

Ngừng lại nhếch môi, Khanh hỏi :

- Có cần hành hạ, tra tấn đến mức bắt anh kể chi tiết hơn nữa về sự thất bại của mình không ?

Uyên vội lắc đầu :

- Không !

Rồi cô ngập ngừng :

- Anh còn buồn hết ?

Khanh khoát tay :

- Nếu nói không buồn là láo . Anh đã thông suốt rồi nên có buồn nó cũng bay mất.

Gia Uyên buột miệng :

- Thật hả ?

Khanh chậm rãi gật đầu, Uyên liếm môi :

- Hèn chi ..

- Hèn chi dạo này trông anh rất lạ !

Khanh bật cười :

- Chỉ mình em có nhận xét này thôi . Nhưng mà . . là tốt hay là xấu ?

Gia Uyên lém lỉnh :

- Thay đổi dễ chịu.

- Nghĩa là có tốt lẫn xấu ?

- Anh quan tâm đến mình quá nhỉ ?

Khanh hơi tán tỉnh :

- Đó là thay đổi tự anh nhận ra từ khi gặp em đến nay . Sự thay đổi này khiến anh nhớ đến một câu danh ngôn.

Uyen tò mò :

- Câu gì vậy ?

Khanh buông nhẹ :

- Khi yêu, người ta bắt đầu thay đổi ..

Uyên nóng cả người, cô tránh ánh mắt của Khanh bằng cách cúi xuống những bông Bạch trâm hương.

Khanh bỗng chuyển đề tài :

- Em và Hoàng sao rồi ? Chắc anh ta đã hận càng hận anh thấu xương ?

Uyên chép miệng :

- Thật vô lý khi vì ba mẹ mà con cái lại thù ghét nhau . Anh và Hoàng có thể là bạn mà !

Khanh lầm lì :

- Anh lại nghĩ thật bất thường nếu anh và Hoàng là bạn.

- Nghĩa là anh cũng hận Hoàng như Hoàng từng hận anh ?

Khanh im lặng . Một lát sau anh mới nói :

- Hoàng thù anh vì nghĩ ba anh đã cướp mất mẹ hắn . Chính vì suy nghĩ này hắn cho rằng hắn có quyền nhục mạ cha con anh . Nghĩ ngược lại, anh cũng hận vì mẹ hắn mà anh mất cả mẹ lẫn cha . Đem lên cân thử xem mỗi hận nào nặng hơn.

Gia Uyên yếu ớt khuyên :

- Nhưng không có hận thù vẫn dễ sống hơn.

Khanh hỏi triết lý :

- Không có tình yêu, không có hận thù làm sao thành thế giới được ?

- Em không thích nghe hai tiếng thù hận từ những người thân của mình.

- Em đã xem anh là người thân rồi à ?

Uyên mồm mép :

- Biết làm sao hơn khi lúc này chúng ta đang là bạn.

Khanh đưa tay ra :

- Chúng ta mãi mãi là người thân của nhau.

Gia Uyên không nắm tay anh, mà hỏi lại :

- Có vội lắm không ?

Khanh lắc đầu :

- Anh đã suy nghĩ kỹ rồi mới nói thế !

Uyên ranh mãnh :

- Riêng em chưa nghĩ tới, do đó cần phải có thời gian để khỏi thu ân hận . . .

Khanh cười :

- Em học tinh de dat tu đâu vậy ?

Uyen hóm hỉnh :

- Từ môi trường thực tập, từ đối tượng thực tập.

- Khá lắm bé con !

Gia Uyên khúc khích cười . Tự nhiên cô thấy giữa mình và Khanh như thân thiết từ lâu . Lòng Uyên rộn ràng vì tình cảm bất ngờ Khanh dành cho cô . Nhưng tình cảm ấy thật lãng mạn và bất ngờ khi Khanh đề cập tới câu "Khi yêu, người ta bắt đầu thay đổi . . ."

Dù là kẻ vô tâm số một, khi nghe đối tượng nói thế cũng phải ngẩn ngơ suy nghĩ chớ đừng nói chi hữu ý như Uyên . Thế nhưng tại sao trước đây Khanh dửng dưng, thậm chí còn đuổi cô khỏi công ty mà bây giờ lại ngọt ngào thế kia ?

Giọng Khanh cất lên cắt ngang sự suy nghĩ của Uyên :

- Chùng nào em trở lại công ty ?

- Chắc là ngày mai . Vì thời gian thực tập cũng đâu còn bao nhiêu.

Khanh tùm tùm :

- Nếu giám đốc chưa đến nhà năn nỉ cho bằng được, em chưa có cái ngày mai ấy đâu phải không ?

Gia Uyên chưa kịp trả lời thì thấy ông Đạt ngoài sân bước vào, cô bối rối kêu lên như trẻ con :

- Ba về !

Khanh điềm tỉnh đứng dậy chào . Ông Đạt tỏ vẻ thân thiện làm Uyên yên tâm :

- Cháu là Khanh đây à ?

Anh gật đầu :

- Dạ vâng ! Cháu đến thăm và xin lỗi Gia Uyên . Rất mong bác bỏ qua và thông cảm cho sự lỡ tay của cháu.

Ông Đạt tỏ ra dễ dãi :

- Bác có nghe chị Năm nói cháu đến mấy lần nhưng Gia Uyên không khỏe nên không ra tiếp . Bác hiểu mà ! Nhưng bác có một lời khuyên chân tình . Cháu có muốn nghe không ?

Khanh nhỏ nhẹ :

- Xin bác cứ dạy ạ !

Ông Đạt đột ngột hỏi :

- Cháu đã yêu chưa ?

Bất ngờ vì câu hỏi lạc đề của ông Đạt, Khanh lặng thinh . Ngồi trên ghế, Uyên cũng ngạc nhiên không hiểu ba mình muốn gì mà hỏi thế . Tuy thắc mắc nhưng Uyên cũng nôn nghe câu trả lời

của Khanh.

Thấy Khanh im lặng, ông Đạt hỏi :

- Cứ tự nhiên trả lời theo suy nghĩ của mình đi !

Khanh lấp lửng :

- Có lẽ cháu đã yêu rồi ..

- Và cháu đã thất bại ? Vì nếu có một mối tình suông sẽ không ai lại trả lời như thế . Tóm lại bác nghĩ cháu đã qua . . . nỗi đoạn trường rồi nên chắc dễ thông cảm với những cuộc tình truân chuyên bất hạnh.

Ngừng một chút để dò xét thái độ của Khanh xong, ông Đạt hạ giọng :

- Bác muốn nói chuyện tình của ba mẹ cháu là một chuyện tình truân chuyên bất hạnh !

Khanh nhú mày :

- Cháu chỉ có một người mẹ đã mất rồi . Cuộc sống của ba mẹ cháu trước đây rất hạnh phúc nếu bà ta đừng xuất hiện.

Ông Đạt khoát tay :

- Ở đây bác không bàn về vấn đề đó . Nãy giờ bác dông dài chẳng qua muốn khuyên cháu thông cảm cho người lớn, để những đứa con như cháu và Hoàng đối với nhau thân ái hơn.

Khanh mềm mỏng nhưng không kém phần quyết liệt :

- Thật ra cháu và Hoàng mới tình cờ biết mặt nhau đây thôi . Nếu hôm đó anh ta không phỉ báng, cháu cũng không lỡ mãng đến mức đã liên lụy đến Gia Uyên . Sau chuyện đó cháu đã tự nhủ sẽ không bao giờ tái diễn hành động đấy nhưng không có nghĩa cháu và Hoàng sẽ thân ái hơn.

Ông Đạt hỏi :

- Ba cháu có biết chuyện xung đột này không ?

Khanh lắc đầu :

- Cháu không nói vì sợ Ông ấy khó xử với bà vợ sau của mình.

Uyên thấy trán ba nhú lại, ông ngập ngừng như muốn nói gì đó, rồi lại thôi.

Căn phòng bỗng chìm vào im lặng nặng nề, làm Uyên thấp thỏm không yên.

Cuối cùng người lên tiếng trước là ông Đạt :

- Cháu vẫn giữ thành kiến với bà Vân Huyền à ?

Khanh lạnh tanh :

- Bà ấy là vợ của ba cháu, nhưng không phải là mẹ của anh em cháu . Biết làm sao hơn ?

Ông Đạt lắc đầu :

- Bác không đủ tư cách để chen vào chuyện gia đình người khác . Nhưng bác lấy làm lạ về sự im lặng của ba cháu và bà Huyền . Những đứa con đâu có lỗi gì, nên để chúng gặp nhau, đến với nhau bằng sự thật chứ ! Bác vẫn muốn anh em cháu và Hoàng xem nhau như người một nhà.

Khanh nhã nhặn :

- Cháu cảm ơn ý nghĩ tốt của bác . Nhưng với cháu chuyện ấy rất khó, rất khó !

Ông Đạt gượng gạo :

- Xin lỗi ! Nãy giờ bác nhiều chuyện quá !

Giọng Khanh vẫn ngọt ngào :

- Bác quý cháu nên mới khuyên như thế . Đem về nằm ngủ không được, cháu sẽ suy gẫm những lời chí tình của bác.

Mím cười với Uyên rồi nghiêm nghị nhìn ông Đạt, Khanh nói :

- Cháu xin phép về cho bác và Uyên nghỉ.

Gia Uyên đứng dậy tiễn anh ra sân . Cô cố tình bước thật chậm như muốn giữ Khanh lại cho riêng mình thêm vài giây nữa.

Khanh dặn dò :

- Từ giờ trở đi đừng cúp khi nghe tiếng anh trong điện thoại nghe !

Uyên gật đầu . Cô hân hoan đón tia nhìn ấm áp chứa đầy ẩn ý của anh.

Giọng Khanh như gió thoảng :

- Anh về ..

Uyên chớp mắt rồi rút bớt một nụ Bạch trâm hương đưa cho anh :

- Để trên bàn làm việc của anh . Bạch trâm hương thơm lắm !

Khanh nhận hoa và giữ cả tay Uyên, cô rút lại nhưng không được vì anh nắm quá chặt.

Gia Uyên áp úng :

- Ba đang nhìn ra đấy !

Khanh nhìn cô đăm đúi :

- Bác Đạt là người thấu tình đạt lý . Em sợ gì chứ ?

Cô cong môi lên :

- Em sợ anh . . .

Khanh mỉm cười :

- Vậy thì anh về . Mai gặp lại nhé . . .

Gia Uyên đóng cổng rồi nhún nhảy đi vào nhà . Tới phòng khách cô khựng lại khi thấy ông Đạt vẫn còn ở đó.

Chỉ vào ghế, ông bảo :

- Ngồi xuống đi ! Ba có chuyện muốn hỏi !

Uyên rụt rè ngồi xuống, cô lo lắng vì gương mặt hăm hăm khác hẳn với vài phút trước đây của ông . Chẳng biết ba muốn hỏi chuyện gì nữa.

Xoay xoay đóa trâm hương lẻ loi trong tay, cô nghe giọng ông Đạt gần xuống :

- Tại sao không cho ba và Hoàng biết Khanh chính là gã từng đứng dưới cửa sổ phòng con ?

Uyên ngập ngừng :

- Con thấy chuyện đó đâu có gì quan trọng.

Ông Đạt hỏi một câu sấm sét :

- Con thích nó phải không ?

Gia Uyên ú ớ :

- Dạ . . không . . có.

Ông Đạt lừ mắt :

- Không có ! Tại sao con một hai chuyện qua công ty Rạng Đông thực tập ? Hừ ! Con nghĩ gì trong đầu bộ ba không biết à ! Ngày mai không đến công ty đó nữa . Ba cấm và con tuyệt đối phải nghe !

Uyên kêu lên :

- Tại sao vậy ? Còn điểm số của con thì sao ?

- Ba sẽ bảo thằng Hoàng lo hết.

- Nhưng tại sao ?

Ông Đạt lạnh lùng :

- Chỉ một chuyện như vừa xảy ra là quá đủ rồi . Ba không muốn cảnh ấy tái diễn nữa.

- Nhưng anh Khanh chỉ lỡ tay . . .

Nhìn xoáy vào mặt Uyên, ông Đạt nhấn mạnh :

- Hai thằng đàn ông và một đứa con gái là mầm mống của một tai họa . Ba không muốn con khổ . Nói thẳng ra ba không muốn con là nạn nhân của lòng hận thù . . .

Mặt Gia Uyên đầy ngỡ ngàng :

- Ba nói thế là ý gì ?

Ông Đạt chậm rãi :

- Khanh không đơn giản đâu ! Nó đã biết Hoàng là bạn trai của con mà nó còn cố tình theo đuổi con thì ba dám chắc Khanh không hề thật lòng . Nó muốn trả thù thằng Hoàng đó !

Gia Uyên thẳng thốt :

- Anh không phải người như vậy !

Rồi cô áp úng phân bua :

- Anh ấy chưa bao giờ có ý gì với con.

Giọng ông Đạt vỡ ra :

- Thế thì tốt . Nhưng tốt nhất là nên tránh xa nó . Ba nhắc lại là phải tránh xa nó.

Uyên hấp tấp nói một hơi :

- Nếu chỉ vì sợ Hoàng buồn mà ba bắt con tránh xa Khanh, con không chịu đâu.

Ông Đạt lắc đầu nhỏ nhẹ :

- Hoàng là đàn ông, có thất tình nó cũng không chết . Nhưng phụ nữ thì khác . Ngốc nghếch khờ khạo như con không chịu khổ nổi đâu . Đã từng tuổi này, chưa chuyện gì mà ba chưa thấy.

Uyên giận dỗi :

- Vậy con cũng sẽ tránh xa Hoàng cho ba yên tâm.

Dứt lời cô cầm hộp chocolate, đóa Bạch trâm hương chạy tuốt về phòng mình.

Rõ ràng ba có ác cảm với Khanh, thiên vị Hoàng nên mới nói thế . Ba đã dập tắt chút lửa tình vừa được nhen lên trong tim Uyên một cách đành đoan.

Cô thôn thức với đóa trâm hương trắng muốt và không biết ngày mai phải làm sao để đến công ty Rạng Đông gặp Khanh.

Uyên thừa biết tánh ba mình . Ông ít khi cảm đoán cô điều gì, nhưng khi đã cảm thì triệt để . Lần cô đòi điểm thực tập, ông chỉ rầy rà rồi bỏ qua chứ không cương quyết như vừa rồi.

Ngồi phịch xuống ghế, Uyên nhức nhối với câu hỏi tại sao . Nhưng dù tại sao, chắc cô cũng phải tìm đến Khanh ít nhất một lần, rồi có xảy ra chuyện gì hãy tính sau.

Lòng vừa dịu xuống vì quyết định trên, tim Uyên lại nhoi nhối lên vì những lời của ba.

Suy cho cùng bằng tất cả sự sáng suốt của lý trí, những lời của ba có vẻ hợp lý . Những lời ấy là cách giải thích cho thắc mắc tại sao Khanh lại thay đổi thái độ với Uyên.

Nhưng lẽ nào anh lại nhẫn tâm như vậy . Trái tim nhạy cảm của Uyên lại có suy nghĩ khác hẳn hơn, mơ mộng hơn . . .

Theo cách nghĩ này Uyên thấy mình hạnh phúc, khoảng thời gian khắc khoải vì yêu đơn phương đã vĩnh viễn trôi qua . Cô đang sống và sẽ sống trong ánh mắt nồng nàn, nụ cười âu yếm, giọng nói tha thiết của Khanh.

Sẽ không ai chia cách được tình yêu của cô và Khanh đâu !

Cầm cây viết, cô nắn nót viết tên anh và tên mình, lòng lâng lâng vì hạnh phúc lẫn thắc thỏm vì lo âu . . .

"Ai biết ngày mai sẽ có những gì

Người đời thay, năm tháng cũng qua đi

Giữa thế giới mong manh nhiều biến đổi . . ."

Bỗng dưng Gia Uyên lâm nhảm những câu thơ cũ rồi thờ dài :

- Ô ! Thế giới luôn mong manh và nhiều biến đổi . Ai dám nói biết được ngày mai sẽ có những gì ...

Chương 10

Đợi Khanh đặt ống nghe xuống, Duy hỏi :

- Gia Uyên gọi à ?

- Ờ ...

- Có chuyện gì không ?

Rít một hơi thuốc, Khanh chậm chạp :

- Con bé sẽ không đến thực tập nữa.

Duy nhúm mày :

- Còn chỉ mấy ngày là xong, sao lại có chuyện này nhỉ ? Hôm trước Uyên nghỉ mất ba hôm, bây giờ lại nghỉ luôn . Em phải hỏi Tuệ My xem cơ sự ra sao mới được.

Khanh khoát tay :

- Không cần phải hỏi Tuệ My, anh biết lý do sa xa mà !

- Lý do gì vậy ?

Khanh nhếch môi :

- Ông Đạt không muốn Gia Uyên giao du với anh em mình . Nhưng anh dám chắc con bé sẽ cãi lời bố để đến với anh.

Duy ngậm ngừng :

- Sao anh nói như đinh đóng cột vậy ?

Gạt đầu điều thuốc vào cái gạt tàn bằng thủy tinh, Khanh nói :

- Linh tính cho anh biết như thế.

Duy dò dẫm :

- Ý anh là Gia Uyên có tình cảm với anh ?

Thấy Khanh im lặng, Duy hỏi tới :

- Thế anh thì sao ?

Khanh nhún vai :

- Trong tim anh chỉ còn thù hận . Ngoài ra chẳng còn gì khác.

Duy nheo nheo mắt :

- Nhưng lúc nãy qua điện thoại anh nói chuyện với Gia Uyên nghe ngọt ngào lắm . Nếu trong tim anh chỉ có hận thù thì làm sao ướm át như thế được.

Khanh tiếp tục hút thuốc như không để ý tới câu trêu chọc của Duy . Một lát sau anh lên tiếng như tự hỏi :

- Tại sao khi gặp anh, ông Đạt tỏ vẻ thân thiện quý mến, nhưng sau lưng ông ấy lại cấm con gái đến công ty thực tập tiếp dù thời gian không kéo dài bao nhiêu.

- Anh có bằng chứng gì để nói rằng ông Đạt cấm Gia Uyên ?

- Chỉ nghe cách giải thích đầy ngậm ngừng bối rối của con bé là anh có thể đoán được rồi . Hừ !

Chắc ông ấy sợ chuyện ngày xưa sẽ tái diễn.

Nhúm mày, Duy thắc mắc :

- Anh muốn ám chỉ chuyện ngày xưa nào ?

Mím môi lại, Khanh lạnh lùng :

- Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh . Em từng nói Uyên bỏ công ty Triệu Hải sang công ty mình thực tập vì muốn tránh Hoàng phải không ? Chắc ông Đạt là người lo xa nên sợ anh sẽ cướp Gia Uyên của Hoàng như ngày xưa ba đã đoạt vợ của ông Phong . Trong mắt ông ta, anh đáng sợ đến thế sao ?

Duy vội vàng nói :

- Anh lại nhạy cảm quá rồi ! Biết đâu Uyên vì lý do khác.

Khanh đọc đoán :

- Con lý do nào nữa chứ ?

- Nhưng anh có làm thế đâu mà nghĩ ngợi.

Khanh cười nhạt, điều thuốc trên tay anh cháy một khúc tàn dài . Khanh khảy nhẹ rồi đưa lên môi . Tâm trí anh ngổn ngang trăm ngàn chuyện . Nhưng việc ở công ty đủ làm anh mệt, giờ lại thêm bận bịu vì Gia Uyên.

Thật ra sau vụ xảy ra ở quán bún bò Huế, trong Khanh xung đột nhiều mâu thuẫn . Anh nghi rất nhiều đến Uyên, đến Hoàng, đến những câu hấn đã nhục mạ anh rồi thao thức . Bây giờ lại thêm chuyện ông Đạt không muốn con gái tới công ty Rạng Đông . Tại sao ông lại thiếu tế nhị dữ vậy ? Là người làm ăn, ông phải biết cân nhắc khi quyết định việc gì chứ.

Hay là ông cố ý quyet định thế như một cách tỏ thái độ để Khanh thấm hiểu lập trường của ông.

Khanh cười gằn . Duy nói đúng . Anh có làm thế đâu mà nghĩ ngợi . Bất quá anh chỉ đùa một chút với Gia Uyên thôi mà ! Con bé ngờ nghệch thích phiêu lưu vào những chuyện tình ái lãng mạn ấy rõ ràng rất mê anh . Dù hôm trước Uyên dám lao ra đỡ đòn cho Hoàng, nhưng hành động bộc phát ấy đâu nói lên được rằng Uyên yêu hẳn.

Nhớ tới bộ mặt hí hửng vì tình của Hoàng, Khanh chợt thương hại lẫn căm ghét . Trong góc tăm tối nhất của bản năng, anh chợt lóe lên những ý nghĩ tội lỗi.

Hừ ! Sao lại không chứ ! Chỉ cần Gia Uyên mê mệt anh thì Hoàng sẽ điên lên vì thất tình . Mà chuyện làm Uyên mê, với Khanh còn dễ hơn bước ra mở cửa.

Sao không thử một lần xem sức thu hút của mình cỡ nào . Bộ mặt thảm hại của Hoàng ra sao .

Còn Gia Uyên ? Tội nghiệp con bé . Uyên sẽ là nạn nhân của trò chơi thù hận này à ?

Khanh cau mày . Anh đâu thể đối xử với Uyên như thế được . Dẫu gì cô bé cũng dễ thương . ..

Giong Duy chợt vang lên :

- Em hỏi thật . Anh thấy Gia Uyên thế nào ?

Khanh nói :

- Anh nhớ câu này mày hỏi một lần rồi mà !

- Nhưng anh vẫn chưa trả lời xác đáng, nên em phải hỏi nữa.

Khanh vươn vai đứng dậy :

- Chú mày tò mò quá ! Anh đã già rồi đâu thích hợp với bọn nhóc như Gia Uyên.

Duy cười cười :

- Đàn ông 40 vẫn còn được coi là trẻ, huống hồ gì anh mới xém 30 . Trông anh xứng với Gia Uyên lắm !

- Xứng thế nào mà xứng.

Duy xoa tay :

- Nếu ví von em có thể ví Uyên như đóa lan còn anh là thân đại thụ vững vàng với nắng gió bão bùng.

Khanh bật cười :

- Mày học được ở Tuệ My cái mồm mép . Nè ! Đừng gieo vào đầu anh những tư tưởng khiến anh có thể trở thành người đoạt tình của kẻ khác chứ !

Duy ranh mãnh :

- Uyên có yêu gã Hoàng đó đâu mà anh ngại thành kẻ đoạt tình . Nếu anh thích, em tình nguyện giúp anh dò xem tình ý của Gia Uyên.

Khanh lơ lửng :

- Nếu anh không thích, nhưng vẫn muốn đùa với con bé thì sao ?

Duy nghiêm mặt :

- Thì thất đức chứ sao ! Gia Uyên là con nhà đảng hoàng mà !

Khanh vội phân bua :

- Anh nói chơi chứ ai lại làm thế.

- Nhưng anh có tình ý gì với Uyên không ?

Khanh lắc đầu :

- Anh chán đàn bà lắm rồi ! Nhắc tới họ chỉ để mà nghe thôi . Chớ yêu với thích gì nổi !

Duy nói :

- Tại anh chưa gặp được đối tượng hâm nóng trái tim mình, chớ phụ nữ nói chung là đáng yêu .

Em xin tặng anh 4 câu thơ . Có nhận không ?

Khanh phì phà thuốc :

- Cứ đọc thử xem !

Duy tặng hăng :

"Tôi đi một mình chiều như chiêm bao

Hỡi người tôi yêu em đang mộng phương nào

Trái công danh đó trong tâm với

Chút trời mơ tưởng biết ra sao . . "

Khanh nheo nheo mắt :

- Nghĩa là sao ? Với thơ thần, anh dốt lắm !

Duy cười toe :

- Em chỉ biết đọc thơ chớ không biết giải thích . Anh muốn hiểu thế nào tùy ý . Chỉ khuyên anh đừng nên chiêm bao giữa chiều nữa . Hoài công lắm !

Khanh từ tốn :

- Em muốn nói tới Huệ Linh chớ gì ? Anh đã tìm được cô ta rồi !

Duy ngạc nhiên cùng cực :

- Tìm được ở đâu ?

Khanh bình thản :

- Từ một người quen . Cô ta chưa chết và mới cùng chồng từ Mỹ trở về Việt Nam . Thế nào anh cũng phải gặp mặt Huệ Linh để hỏi cho ra lẽ.

Duy nhỏ nhẹ :

- Anh biết rồi thì thôi !

Khanh nhìn đồng hồ :

- Hết giờ rồi ! Em về nhà chưa ?

- Trưa nay em có hẹn với Tuệ My . Có thật là khỏi cần hỏi dò nhỏ Gia Uyên giùm anh không ?

Khanh không trả lời . Anh cầm cúi xếp những xấp hồ sơ trên bàn . Duy nhún vai :

- Em đi trước vậy !

Khanh gật đầu . Đợi Duy khép cửa phòng lại xong, anh nhắc điện thoại lên gọi cho Gia Uyên.

Trưa nay, anh sẽ mời cô bé đi ăn cơm thử xem ông Đạt có ngăn được con gái mình không ?

Giọng Uyên trong vắt vang lên :

- A lo !

Khanh ngọt ngào :

- Anh đây ! Em đang làm gì vậy ?

- Em đang buồn . . .

- Đi ăn trưa với anh nhé !

- Em ăn cơm rồi !

Khanh thở dài :

- Tiếc thật ! Anh rất muốn gặp em !

Uyên im lặng . Khanh nghe cô thì thào :

- Em cũng vậy . Nhưng có ba ở nhà, em không đi được !

Mím môi lại, Khanh vờ hỏi :

- Sao thế ? Chẳng lẽ ba không cho em đi chơi ? Nếu vậy anh sẽ đến gặp bác Đạt để xin phép . . .

Gia Uyên quỳnh quáng :

- Không được ! Anh đừng đến !

Khanh hỏi tới :

- Có chuyện gì vậy ? Lúc này em vẫn chưa nói lý do không tiếp tục thực tập ở công ty của anh .

Bây giờ lại ngăn anh đến nhà là sao ?

Giọng Uyên nghèn nghẹn :

- Anh đừng hỏi và cũng đừng điện thoại tìm em nữa . . .

Khanh gào to :

- Uyên ! Tại sao . . .

Nhưng cô đã cúp máy, Khanh lại đốt cho mình một điếu thuốc.

Vậy là rõ rồi ! Ông Đạt đã cấm Uyên giao du với anh, chỉ vì Hoàng . Thật ra anh có điểm gì thù hận chứ ?

Tự ái làm tim Khanh nhức nhối . Ý nghĩ phải cho Hoàng đau đớn chột thôi thúc Khanh, nó khiến anh thấy mình nhỏ mọn, ti tiện.

Bước xuống nhà xe, anh dắt chiếc Dream ra và phóng đến quán cơm Quê Hương . Quán này nổi tiếng với món cơm niêu và những món dân dã miền Bắc.

Gởi xe vào bãi, Khanh rải những bước đi dọc theo hàng hiên được che chắn bằng tre lá, y như nhà ở nông thôn để vào trong.

Vừa ngồi xuống bàn gần cửa sổ, anh bỗng nghe một giọng phụ nữ vang lên :

- Chỗ này hay thật ! Mai mốt về bên, tôi phải quảng cáo với nhiều người mới được !

Khanh quay phắt lại và bắt gặp Huệ Linh . Đúng là cô rồi . Với cái váy ngang màu mận chín sát nách, trông cô tươi mát quyến rũ hơn bao giờ hết !

Chả biết Huệ Linh đi với ai vào đây nhưng lúc này cô đang chấp tay sau lưng, thờ thẩn tham quan quán . Lờ lờ rồi chắc Linh nói với nhân viên ở đây.

Khanh cố giữ cho giọng thật bình thản :

- Huệ Linh !

Quay người lại, Huệ Linh bắt gặp anh . Ánh mắt cô vừa ngạc nhiên vừa bối rối . Nhưng chỉ thoáng một giây thôi sự bối rối, ngạc nhiên ấy được thay vào bằng sự đứng đưng xa lạ.

Khanh lại hỏi tiếp :

- Em khỏe không ?

Huệ Linh thản nhiên :

- Xin lỗi ! Anh làm tôi với ai rồi đó !

Khanh nhếch môi :

- Làm sao mà làm được.

Linh gằn giọng :

- Tôi không quen anh !

- Hừ ! Thật vậy sao ?

Huệ Linh vội bước về phía 2 người đàn ông đang đi ra . Không cần nhìn kỹ Khanh cũng nhận

được một trong hai người là Hoàng.

Anh ta nhào lên đứng trước mặt Linh, hai tay chống nạnh, giọng hằn học :

- Lại là anh à ? Muốn kiếm chuyện gì nữa đây ?

Huệ Linh vội nói :

- Anh ta nhìn lầm người . . .

Khanh gần từng tiếng :

- Tôi không lầm ! Em chính là Huệ Linh !

Linh nép vào người gã đàn ông đeo kính :

- Nhưng tôi không hề quen anh . Chúng ta đi thôi anh Dân !

Nhún vai, Khanh nói với Linh :

- Không dám nhận anh là bồ cũ, cũng có thể nhận là bạn bè . Cần gì em phải trở mặt như trở bánh tráng thế Huệ Linh ?

Dân sửa lại gọng kính, giọng tức tối :

- Nè ! Đừng có ăn nói bừa bãi nhé ! Tôi cảnh cáo anh đó !

Khanh cười khẩy :

- Tôi cũng chẳng muốn nói những lời như vậy . Nhưng sự thật là thế đấy ! Ai nhìn lầm người còn cần xét lại ! Lầm một ả nhân tình cũng chẳng sao, nhưng lầm vợ thì gay lắm đấy.

Dan sa sầm mặt xuống trong lúc Huệ Linh ngoe nguẩy bước ra cửa.

Khanh chưa chát nhìn theo . Vậy là rõ mười mươi . Huệ Linh còn hơn cả sự tòi tệ mà anh từng

nghĩ trong đầu . Nếu lúc này cô nhìn anh là bạn, hoặc tệ hơn là người quen thôi, chắc anh đã

không độc mồm nói những lời như thế . Nhưng Huệ Linh quá nhân tâm, cô ta phải trả giá cho trò đùa của chính mình.

Ngao ngán bước trở ra, Khanh phóng xe đi . Anh cảm thấy nó ngang . Thay vì về nhà riêng, chả hiểu sao anh lại về nhà bà mình.

Người ra mở cửa cho Khanh là bà Huyền.

Thấy anh, bà có vẻ xúc động :

- Là con à ? Ăn cơm chưa để đi dọn ..

Không trả lời bà, anh hỏi :

- bà tôi đâu ?

- Ông Phú đi đánh cờ với mấy ông bạn già chắc cũng sắp về rồi !

Khanh thấy khó chịu khi nghe bà Huyền gọi tên bà mình nghe hết sức ngọt ngào, ấm áp . Anh luôn khó chịu bởi bất cứ lời nói, cử chỉ nào của bà . Dù không dám nói thẳng ra, nhưng Duy vẫn xa xôi phê phán anh là người ích kỷ.

Bà Huyền hỏi để lấp trống thời gian :

- Duy đâu ? nó không về với con à ?

Khanh lơ lửng :

- Duy đi với Tuệ My . Nó có niềm vui riêng, về đây làm gì !

Nhìn thoáng bà một cái, anh nói tiếp :

- Lúc này tôi có gặp con trai dì . Cuộc gặp bất ngờ đấy khó chịu.

Mặt bà Huyền tái đi, giọng bối rối :

- Hoàng . . . Hoàng hỗn hào với con à ?

Khanh cười khẩy :

- Cậu quý tử của dì vẫn luôn gây hấn với tôi . Dùng từ hỗn hào e là không thích hợp . Hoàng nặng nề gì tôi vẫn sẵn sàng bỏ qua . Nhưng nói động tới ba là không được . Tôi nghĩ dì nên gặp để khuyên giải hẳn.

Bà Huyền bút rút ra mặt :

- Nhất định di sẽ gặp nó . Nhưng con đáng vai anh, di nghĩ con đừng chấp nhất Hoàng.

- Tôi có nguyên tắc sống riêng . Không cần di phải nhắc.

Dứt lời anh bước lên lầu tới bàn thờ mẹ để đốt nhang . Điềm duy nhất anh hài lòng ở bà Huyền là việc bà chăm chút bàn thờ mẹ anh rất tốt.

Nhìn gương mặt mẹ trong hình, Khanh thở dài . Với anh, không có ai thay thế được mẹ . Nếu bà còn sống có lẽ anh đã không trượt dọc trong các bar và đã không gặp Huệ Linh để trở thành món đồ chơi của cô ta.

Càng nghĩ Khanh càng hận . Anh trở ra phòng khách mở nhạc lên nghe . Nhưng cũng không xoa được sự bức tức về Huệ Linh.

Bước xuống bếp, anh ngập ngừng :

- Di biết vợ chồng Dân, cháu gọi ông Phong là chú không ?

Đang rửa ly, bà Huyền ngưng tay, giọng bỡ ngỡ :

- Có biết đôi chút . Nhưng họ đang ở Mỹ kia mà ! Bộ có chuyện gì à ?

Khanh ngắc ngứ :

- Không ! Tôi muốn tìm hiểu về họ, di không ngại chứ ?

Lau khô tay, bà Huyền điềm đạm hỏi :

- Con cần biết gì về vợ chồng Dân ?

Khanh thẳng thắn :

- Tôi có quen Huệ Linh nhưng không ngờ cô ấy lại là vợ Dân . Thật ra Linh là người như thế nào ?

Ngồi xuống bàn ăn, bà Huyền nhíu mày như nhớ lại rồi bắt đầu nói :

- Huệ Linh là con gái duy nhất của ông Kha . Một người có tiếng trong giới buôn bán vải trong Chợ Lớn những năm 80 . Dù sau này gia đình ông Kha đã sa sút vì làm ăn thua lỗ nhưng Linh vẫn được cưng chiều hết mức, lúc nào cũng ăn sung mặc sướng chẳng khác bà hoàng.

Im lặng một chút, bà Huyền nói tiếp :

- Vì đẹp nên Linh được rất nhiều người đeo đuổi, trong số đó có Dân là con bác Hai của Hoàng . Nhưng Linh không chịu, cho đến khi ông Kha bị phá sản, Huệ Linh sợ cực khổ mới lấy Dân làm chồng rồi đi theo chồng sang định cư ở Mỹ hơn 4 năm . Vậy con quen Linh trong trường hợp nào ? Lâu chưa ?

Khanh nói :

- Trước khi xảy ra tai nạn ở Vũng Tàu một tháng.

Bà Huyền sững sốt :

- Vậy Huệ Linh là . . . là . . . cô gái mà con tưởng đã chết rồi đấy à ?

Khanh chua chát gật đầu.

Bà Huyền thẫn thờ :

- Vậy là Huệ Linh đã từng về Việt Nam một mình . Con bé đã có chồng mà không chịu yên phận.

- Lúc này tôi gặp lại Huệ Linh khi cô ấy đi với chồng và Hoàng . Vừa mới cất tiếng gọi cô ta, con trai di đã mắng . Nó bảo tôi giống bố, thích ve vãn vợ người ta . Nhưng nó không nghĩ rằng có những người vợ sẵn sàng bỏ chồng để theo kẻ khác.

Bà Huyền găm mặt xuống :

- Di xin lỗi con !

Khanh gằn giọng :

- Nếu di thật lòng yêu ba tôi thì di chả có lỗi gì hết.

Bà Huyền có vẻ đau khổ :

- Cảm ơn ! Nếu đó là những lời chân thành của con !

Khanh lạnh lùng :

- Nhưng Hoàng là người có lỗi vì đã nhục mạ cha con tôi nhiều lần . Tôi sẽ không bỏ qua nếu cậu ta tiếp tục gây sự với tôi . Dĩ nhớ chuyển lời của tôi đấy !

Dứt lời, Khanh đứng dậy bước ra cửa . Bà Vân Huyền thần thờ nhìn theo . Đợi tiếng xe anh xa khuất bà liền tới nhắc điện thoại lên . . .

Đợi một hồi lâu, bà mới áp ứng :

- Mẹ đây . . .

Ở đầu dây bên kia, giọng Hoàng hờ hững :

- Có gì không mẹ ?

- Mẹ muốn gặp con, được chứ ?

Im lặng lâu lắm bà mới nghe Hoàng trả lời :

- Đạo này con bận lắm . Không đi được đâu.

- Nhưng mẹ có chuyện cần nói !

- Mẹ cứ nói qua điện thoại được rồi !

Nắm chặt ống nghe, bà hỏi :

- Ba con khỏe không ?

Hoàng cau kinh :

- Khỏe hay yếu đều không liên quan đến mẹ . Hừm ! Chẳng lẽ đây là chuyện cần nói của mẹ ?

- Không phải !

Thở dài, bà vào thẳng vấn đề :

- Con và Khanh thường gặp nhau lắm à ?

- Hừm ! Anh ta đã nói gì về con vậy ?

- Khanh đâu nói gì . Nhưng mẹ không muốn hai đứa xảy ra xung đột như vừa rồi !

Hoàng cười gằn :

- Muốn vậy sao trước đây mẹ lại bỏ cha con con để theo lão già bố anh ta ?

Định nói tiếp vài lời nhưng Hoàng đã giận dữ gác mạnh máy xuống . Bà Huyền thờ thần gục đầu vào tay.

Bà biết dù đã được sống cạnh người mình yêu mến, nhưng suốt cuộc đời còn lại bà sẽ không bao giờ có hạnh phúc.

Chương 11

Cầm chiếc ly chân cao giơ lên, Gia Uyên nhân nha vừa uống từng ngụm cốc tai, vừa ngắm quan sát Huệ Linh.

Cô ta đúng là một người đàn bà quyền rũ, biết sử dụng nét đẹp trời cho để biến mình thành trung tâm của mọi sự chú ý.

Nếu có Tuệ My ở đây, chắc chắn con bé sẽ bĩu môi phán ngay một câu :

- Hợm hĩnh ! Thích chơi nổi !

Mà Huệ Linh đêm này nổi thật . Với cái váy da hội màu xanh lá cây hở vai, hở ngực bó sát, cô ta là cái đỉnh trong mắt đàn ông . Uyên để ý hầu như cánh mày râu trong buổi tiệc này không ai là không chiêm ngưỡng cái pho tượng sống ấy.

Huệ Linh xinh đẹp, quyền rũ, vương giả bao nhiêu thì ông chồng trông cù lần, đáng chán bấy nhiêu . Suốt buổi, Uyên thấy hầu như anh ta chỉ nói chuyện làm ăn với các ông già, bỏ mặc cô vợ hờ hớ của mình cười đùa nga ngon với đám trai trẻ.

Duong như Dân mê làm ăn, mê tiền bạc hơn mê vợ . Điều đó cũng chưa chắc đúng vì Dân từng tung tiền ra để cưới cho bằng được Huệ Linh mà ! Chẳng lẽ bây giờ Huệ Linh đã thuộc về mình rồi, Dân đâm ra lơ là, không quý mến, nâng niu nữa.

Chuyện tình cảm, vợ chồng vốn phức tạp . Tại sao cô phải quan tâm đến vợ chồng Huệ Linh kia ? Có phải vì Khanh không ? Cô muốn hiểu sâu hơn về Huệ Linh là vì Khanh à ?

Xoay xoay cái ly trong tay, Uyên cố nén tiếng thở dài . Suốt một tuần qua cô đã trốn biệt Khanh, tối nay cô vâng lời ba tới nhà Hoàng dự tiệc với một tâm trạng chả biết vui là gì.

Cô làm thế vì sợ uy của ba hay vì sợ mình là nạn nhân của Khanh như lời ba phân tích ? Uyên không hiểu nữa . Cô chỉ cảm thấy buồn bã, trống vắng, cô đơn ghê gớm . Với cô, không được thấy Khanh, không bị Khanh trêu bằng những câu thật xóc quả là cực hình.

Nhưng gặp Khanh làm chi khi chính nhỏ My cũng khẳng định anh không có cảm tình gì đặc biệt với Uyên hết . . . Không ! Sao Khanh lại nói những lời ngọt ngào, mắt nhìn da diết đến thế nhỉ ?

Hoàng bước đến bên Uyên, giọng lảng xảng :

- Em ra anh giới thiệu với chị Huệ Linh . Bây giờ chỉ hỏi thăm anh, em là ai mà trông bắt mắt thế !

Uyên chớp mắt :

- Thật sao ? Rồi anh trả lời như thế nào ?

Hơi ngả đầu vào vai cô, Hoàng thì thầm :

- Anh nói em là người yêu của anh . . .

Gia Uyên cầu vào tay Hoàng :

- Nói bậy không hà !

Hoàng cười tươi thật tươi . . .

- Anh đâu nói bậy . Bác Đạt đã hứa với anh rồi mà . . . Nào ! Chúng ta đến chỗ Huệ Linh !

Gia Uyên ngần ngừ rồi cũng để Hoàng kéo đi . Đến chỗ Linh đứng trò chuyện với đám đồng nãy giờ, cả hai đều không thấy cô ta đâu.

Hoàng cau mày :

- Bà này quái thật ! Thoắt ẩn thoắt hiện như ma . . .

Uyên ngạc nhiên :

- Sao anh lại nói thế ? Chẳng lẽ chị ấy phải đứng đây chờ anh ?

Hoàng đảo mắt một vòng rồi buột miệng :

- Thằng Tân cũng biến luôn ! Đúng là quỷ gặp ma.

Kéo tay Uyên, Hoàng ra lệnh :

- Theo anh lên đây !

Vừa nói Hoàng vừa lôi cô về hướng cầu thang . Lên được ba bốn nấc, Uyên dừng lại :

- Nhưng đi đâu ?

- Tìm bà Linh . Chắc chắn bà ấy đang với thằng Tân trên sân thượng . Hum ! Anh phải cảnh cáo thằng khốn đó để dẫn mặt Huệ Linh mới được !

Gia Uyên ngơ ngác :

- Vậy anh kéo theo em làm gì ?

Hoàng liêm môi :

- Anh muốn giống như chúng ta tình cờ lên trên đó và vờ tình gặp họ Ở trên.

Uyên sáng gọng.ng :

- Xí ! Em hồng thềm đâu . Anh đi một mình đi !

Hoàng nhăn nhó trông thật thâm :

- Anh năn nỉ mà . Giúp anh lần này thôi . Anh rất thương anh Dân nên không chịu nổi khi thấy Huệ Linh cứ cắm sừng lên đầu anh.

Gia Uyên thần nhiên :

- Bộ Linh đã từng thế à ?

Hoàng gật đầu :

- Anh Dân bỏ tiền ra cưới một cô vợ đẹp người nhưng mất nét . Khổ nỗi vì quá yêu nên dù biết vợ lăng nhăng, anh Dân cũng ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mặt đanh lại, Hoàng lăm lì :

- Thà bà Linh mèo mả gà đồng ở đâu anh không nói, nhưng thời gian này vợ chồng anh ở nhà anh, anh không thể để người ta cười mình được.

Siết mạnh tay Uyên, Hoàng khẩn khoản :

- Đi với anh nhé !

Gia Uyên xiêu lòng . Cô gật đầu và để Hoàng dìu mình như một cặp tình nhân, lòng băng khuâng nghĩ đến nếu Hoàng là Khanh thì không biết cảm giác của cô sẽ ra sao nữa.

Trong lúc đó Hoàng lại lăm bằm :

- Mới về nước hơn một tuần đã quen một thằng nhóc nhỏ hơn mình năm sáu tuổi . Huệ Linh đúng là nhỏ chẳng tha, già chẳng buông.

Uyên tò mò :

- Tân là ai vậy ?

Hoàng cộc lốc :

- Con ong Tấn, chỗ làm ăn với ba anh . Nó đang là sinh viên năm thứ nhất . Mặt búng ra sữa.

Lên tới sân thượng đèn mù mù, rải rác nhiều chậu kiểng, Uyên cố tập trung để mắt quen với bóng tối . Hoàng giữ cô trong tay đi từng bước . Đến giữa sân, Uyên thấy hai bóng người đang riết lấy nhau trên ghé đá.

Hoàng quát to khiến cô cũng giật mình :

- Ai đó ?

Vừa quát anh vừa xăm xăm bước đến . Hai người trên ghé vội vã rời nhau ra.

Hoàng cười khẩy :

- Thì ra là 2 người . Vậy mà tôi tưởng trộm chứ ! Sao chị lại lên đây kìa ?

Uể oải đưa tay vén lại nhưng nếp tóc trên mặt, Huệ Linh ờ ờ nói :

- Thì cũng như cô chú . Chị muốn có khoảng trời riêng không ai quấy rầy để trò chuyện với bạn bè . Bây giờ khoảng trời riêng ấy có thêm người . Thật mất hứng !

Hoàng cố nén giận trước những lời trăng tráo của Huệ Linh . Anh quay sang gã thanh niên :

- Tôi nghĩ chú em nên xéo khỏi đây . Về nhà ôm vở học bài đi nếu không muốn chuyện này tới tai bác Tấn.

Tân cố phân bua :

- Em và . . . chị Linh chỉ trò chuyện thôi . Chớ có gì đâu !

Hoàng quát :

- Màý còn muốn gì nữa ranh con ? Cút ngay đi !

Tân nhìn Huệ Linh rồi làm lúi bướt xuống . Cô ta hậm hực :

- Chú thật quá đáng khi nạt nộ bạn tôi . Ca anh Dân cũng chưa bao giờ dám thế.

Hoàng mím môi :

- Chi đang ở nhà tôi chứ không phải ở Mỹ.

Huệ Linh vênh váo :

- Ở nhà chú thì sao ? Danh giá gì đâu mà lên giọng đạo đức.

Dứt lời Linh ngoe nguẩy đi xuống trước sự tức tối của Hoàng.

Anh buột miệng :

- Mẹ kiếp ! Đúng là hồ ly tinh . Tại sao ông Dân có thể chịu nổi cơ chứ !

Gia Uyên ngậm ngừng :

- Vậy là chuyện Huệ Linh từng quen anh Khanh là có thật !

Hoàng gắt :

- Anh không thích nghe em nhắc tới nó.

Uyên nói :

- Em lại muốn được nghe anh trả lời.

- Nếu đúng vậy thì sao ?

Uyên nhan mạnh :

- Thì những gì anh lên án Khanh đều là sai . Anh thừa biết ảnh tìm Huệ Linh vì hai người từng có quan hệ nhưng anh vẫn cố tình xem ảnh như kẻ gian.

Hoàng gật đầu :

- Đúng vậy ! Anh làm thế vì không muốn em chú ý đến nó . Dù lúc ấy anh vẫn chưa biết Khanh là con trai ông Phú.

Thấy Uyên làm thinh, Hoàng nói tiếp :

- Anh yêu em và không muốn em chú ý đến ai ngoài anh.

Vừa nói anh vừa bước tới đứng sát Uyên, bỗng dung cô rùng mình vì cái nhìn khác thường của Hoàng.

Lúc Uyên còn đang bối rối vì ánh mắt khao khát của anh thì Hoàng đã ôm cô, giọng khàn đi :

- Anh yêu em ! Rất yêu em !

Uyên đẩy ra, nhưng vòng tay Hoàng như hai gọng kềm siết chặt lấy cô . Môi anh háo hức kiếm tìm, Uyên né đầu tránh, nụ hôn nồng của Hoàng trượt xuống má, xuống cổ cô, nhột nhạt, khó chịu đến mức Uyên bủn rủn cả tay chân.

Miệng Uyên liên tục bảo dừng, tay liên tục cố hết sức đẩy Hoàng ra . Nhưng càng đẩy anh càng siết chặt hơn . Cuối cùng môi Hoàng cũng tìm được môi Uyên, anh hùng hỏ đặt lên đó một nụ hôn đầy cương đoạt . Uyên trần mình chịu đựng . Đến lúc Hoàng hả hê buông cô ra, Uyên liền phản ứng bằng cách giáng cho anh một bạt tai rồi bỏ chạy xuống nhà.

Hoàng tức tối đuổi theo . Uyên gào lên khi đứng ở lưng chừng thang :

- Anh muốn tôi nhảy xuống thì cứ chạy theo ! Đồ vô liêm sỉ !

Gia Uyên chạy một mạch ra tuốt ngoài sân . Đứng tựa hàng cột tròn màu trắng, cô hỏn hỏn thờ vì

tức và vì mệt khi phải chạy một mạch từ sân thượng của tầng thứ tư xuống tận mặt đất.

Uyên tức vì mình đã ngu ngốc nghe lời Hoàng lên tuốt trên đó để chứng kiến một màn kịch hết sức bản mắt, rồi sau đó chính cô lại là nạn nhân của Hoàng.

Anh ta đúng là đểu giả khi có hành động như thế với Uyên . Đưa tay lên môi chùi lia chùi lịa, cô lợm giọng và ghê tởm.

Hít vào một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, Gia Uyên đi thẳng ra đường và ngoắc chiếc xích lô vừa trở tới.

Ngồi trên xe, Uyên cứ muốn khóc khi nghĩ tới chuyện vừa xảy ra . Chút cảm tình nhỏ xíu Uyên dành cho Hoàng đã rớt mất khi cô chạy ào ào từ trên lầu xuống đất rồi . Càng nghĩ cô càng căm tức anh ta.

Miệng thì nói yêu, nhưng Hoàng lại làm nhục cô . Làm sao cô có thể chịu đựng được một người như thế, nếu như ba nhất quyết ép cô lấy Hoàng, thì cô chết đi còn hơn !

Đưa tay lên chùi miệng lần nữa, Gia Uyên khóc nức lên khi nghĩ đến Khanh, tới những lời ngọt ngào anh từng nói, nhớ tới lúc anh cầm tay cô . . . Liên tưởng tới hành động của Hoàng, Uyên thấy đau thấu tim . Tình yêu đầy mơ mộng của cô dành cho Khanh đã bị hủy hoại bởi những nụ hôn khả ố của Hoàng mất rồi . Uyên bỗng thấy mình tội lỗi và không xứng với Khanh nữa . Ôi trời ! Sao cô khổ như vậy.

Chiếc xích lô vừa ngừng ở cổng, Uyên đã thấy Khanh . Anh ngồi trên chiếc Dream, tay cầm điều thuốc giọng nhẹ tênh :

- Cuối cùng anh cũng gặp được em . Thử xem em trốn anh tới chừng nào cho biết.

Uyên chưa kịp nói gì đã nghe tiếng xe thảng rít sau lưng rồi giọng Hoàng hấp tấp :

- Trời ơi ! Bỏ về sao không nói . Làm anh lo muốn chết !

Gia Uyên gắt :

- Tôi không còn gì để nói với anh hết . Đừng làm phiền tôi nữa.

Hoàng nhỏ nhẹ :

- Anh xin lỗi ! Để anh bấm chuông gọi di Năm cho em . Vào nhà, anh có chuyện muốn nói !

Uyên lạnh lùng :

- Không cần ! Anh đi đi !

Hoàng ương ngạnh :

- Nếu em chưa vào nhà . Anh sẽ không đi đâu hết.

Gia Uyên cúi kính :

- Anh không đi thì tôi đi vậy !

Bước đến bên Khanh, Uyên nói :

- Chúng ta đi . Em đang muốn uống caphe !

Không thèm nhìn Hoàng, Khanh cười :

- Anh cũng vậy !

Ngồi sau lưng Khanh, Gia Uyên bồn chồn :

- Sao anh lại hẹn với Hoàng chi vậy ?

Khanh hơi nghiêng đầu về phía cô :

- Vì anh và hắn còn nhiều vấn đề phải giải quyết lắm !

Uyên bút rút :

- Sẽ không đánh nhau chứ ?

- Anh sẽ dẫn lòng sẽ không động tay động chân, nhưng lúc nổi nóng lên, anh chẳng hiểu có kềm chế được không nữa.

- Tốt hơn hết là đừng gặp Hoàng.

Khanh lắc đầu :

- Anh lại nghĩ tại anh phải đổi mặt một lần nói đâu ra đó những hậm hực trong lòng rồi thôi.

Gia Uyên liếm môi :

- Em sợ không thôi được ấy chứ.

Khanh tủm tỉm :

- Vì em à ?

Uyên bối rối :

- Sao anh hỏi thế ?

- Vì anh không tìm được lý do khác.

Dừng xe trước một quán caphe nhỏ nhưng khá sang, Khanh lịch sự mở cửa kính cho Uyên vào.

Ngồi xuống cái bàn gỗ nâu bóng loáng, Uyên soi thấy gương mặt mình chập chờn kề gương mặt Khanh.

Cô vụt hỏi :

- Sao anh ngồi chờ em ở cổng vậy ?

Khanh nhỏ nhẹ :

- Dì Năm nói em đi dự tiệc gì đó ở nhà Hoàng ít nhất cũng nửa đêm mới về nên dì không thể mở cửa cho anh vào chờ em được . Thế là anh mua một gói thuốc, định vừa hút thuốc vừa chờ cho đến khi em về mới thôi, nào ngờ mới đốt hết 2 điếu đã gặp được em rồi.

Gia Uyên hát mặt lên :

- Thế gói thuốc ấy đâu ? Đưa đây cho em.

Khanh tủm tỉm móc trong túi áo ra gói thuốc con mèo, Uyên cầm lấy, sẫm soi rồi bỏ vào cái ví nhỏ xíu của mình :

- Em không cho anh hút nữa.

Nheo mắt, Khanh hỏi :

- Chắc em từng làm thế với Hoàng ?

Uyên tỏ vẻ phật ý :

- Anh nghĩ như vậy à ?

Khanh ậm ự :

- Anh chỉ thắc mắc thôi.

Người phục vụ mang đến 2 tách caphe, Khanh vừa khuấy đường vừa hỏi :

- Hoàng làm gì để em giận đến mức bỏ về giữa chừng vậy ?

- Hoàng . . . Hoàng . . .

Mặt ửng đỏ lên, Uyên áp a áp ứng trước cái nhìn sắc như dao của Khanh.

Anh nghiêng đầu nhìn cô :

- Hấn hôn em phải không ?

Uyên gần như nhảy nhồm lên :

- Sao . . . Sao anh biết ?

- Chỉ có chuyện đó mới khiến em áp ứng nói chẳng lên lời . Nhưng cũng đâu có gì nghiêm trọng . Hoàng muốn biểu lộ tình yêu của mình mà.

- Nhưng em đâu có cần tình yêu đó . Anh đã xúc phạm em . . .

Giong Khanh nghiêm lại :

- Không thích sao lại tạo cơ hội cho người ta làm như thế ?

Gia Uyên tức tối kêu lên :

- Tất cả cũng tại Huệ Linh và anh . Nếu không vì muốn tìm hiểu Huệ Linh hộ anh, em đã không theo Hoàng lên sân thượng . . .

Khanh ngạc nhiên :

- Em nói vậy nghĩa là sao ?

Gia Uyên làm thỉnh ngồi gục đầu trước ly caphe, lòng rối bời vì không biết phải giải thích thế nào cho Khanh hiểu mà cô lại khỏi phải ngượng ngùng.

Giong Khanh đầy thuyết phục :

- Đã xem anh là người thân, sao lại ngại ? Hay là anh không đáng để được chia sẻ cùng em những chuyện không vui ?

Uyên lắc đầu nguầy nguậy . Khanh bung ly caphe lên trao vào tay cô :

- Anh không ép . Em hãy uống và quên đi !

Gia Uyên bỗng thấy mắt cay xè . Cô vừa sụt sùi, vừa tấm tức kể cho Khanh tán kịch mà cô vừa là khán giả vừa là diễn viên bất đắc dĩ.

Khanh im lặng ngồi nghe, cho đến khi cô dứt lời anh mới mở lời :

- Làm ơn cho anh xin điều thuốc . . .

Gia Uyên không dám từ chối vì gương mặt lầm lỳ của Khanh . Cô dịu dàng đặt lên môi anh một điều thuốc rồi vội vàng rút tay lại vì cử chỉ quá thân mật của mình.

Nhạc không lời trong quán vang lên sâu lắng, nhưng lúc này Uyên chẳng còn tâm trí đâu để nghe . Nhìn vẻ thiếu não của Khanh, cô biết anh đang bị tổn thương bởi những điều cô kể về Huệ Linh.

Rụt rè như trẻ con, Uyên lên tiếng :

- Xin lỗi ! Lẽ ra em không nên kể lể dông dài với anh . . .

Khanh nhú mày :

- Nên chứ ! Anh rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Gia Uyên vẽ những vòng tròn vu vơ lên mặt bàn :

- Huệ Linh là như thế . Anh không nên suy nghĩ nhiều về chị ấy nữa . Trông anh rầu rĩ thế kia, em khó chịu lắm !

Khanh lắc đầu :

- Anh đâu có rầu rĩ vì Huệ Linh . Nói thật, anh đã gặp lại cô ta và tim anh đã thôi vương bận vì một người con gái như thế !

Uyên ngập ngừng :

- Vậy sao anh lại suy tư ?

Nhìn Uyên bằng cái nhìn âm áp, Khanh nói :

- Anh lo cho em.

Tròn xoe mắt, Uyên kêu lên :

- Sao lại lo cho em ?

Khanh nhỏ nhẹ :

- Anh sợ Hoàng sẽ tiếp tục có những hành động tương tự như thế với em.

Mặt đỏ lên, Uyên nói :

- Em không ngờ đến mức tin anh ấy nữa đâu . Dễ gì gạt được em thêm lần thứ hai.

Khanh lắc đầu thương hại :

- Tội nghiệp cô bé ! Em chỉ là cừ non, còn Hoàng đã là cáo già . Em nhắm xem sẽ đoán được hết những thủ đoạn của hắn không ?

Cô đan hai tay vào nhau lo lắng :

- Vậy . . . Vậy em phải làm sao ?

Rồi Uyên tự trả lời :

- Tốt nhất là phải tránh xa Hoàng . . .

- Trốn tránh đâu phải là cách . Ví dụ như em trốn tránh anh, anh vẫn có đủ mảnh khỏe để gặp được em.

Gia Uyên bĩu môi :

- Xi ! Nếu lúc này không tại Hoàng em đã vào nhà rồi . . .

Khanh hơi chồm về phía cô :

- Thì ra em đang lợi dụng anh . Nhưng tại sao em phải tránh khi anh chẳng hề có hành động gì khó coi như hấn ?

Uyên hơi nheo mắt :

- Sao anh lại nghĩ là em tránh anh ? Thật ra em là người mau chán, nên sợ cứ gặp mãi một người mà không biết phải nói chuyện gì.

Khanh xoa cằm :

- Anh tề đến thế sao ?

- Em tề chớ không phải anh . Khác với trước kia, bây giờ anh đã nói nhiều và nói hay nữa.

Khanh bắt bẻ :

- Như thế nào là nói hay ?

Gia Uyên chớp mắt :

- Là có thể khiến các cô gái phải say sưa khi được tán tỉnh.

- Tán tỉnh à ? Anh có biết tán tỉnh đâu.

Gia Uyên khúc khích cười :

- Em đùa ấy mà !

Khanh hất hàm :

- Nghiêm túc và trả lời câu hỏi của anh đi ! Sao em tránh anh khi buổi tối hôm đó đã hứa sẽ không cúp máy khi anh gọi điện, sẽ gặp nhau ở công ty vào sáng hôm sau ?

Uyên vuốt những sợi tóc mai . Cô biết mình không thể nói thành thật suy nghĩ trong lòng với Khanh, dù cô rất muốn xem anh phản ứng thế nào khi nghe cô kể lại những nhận xét của ba mình.

Giọng trầm lại, Gia Uyên nói :

- Em muốn một mình để suy nghĩ thật chín chắn đề nghị của anh . . .

Khanh nhú mày :

- Đề nghị chúng ta mãi mãi là người thân của nhau ấy à.

Uyên nhè nhẹ gật đầu . Khanh nhếch môi :

- Với anh dường như em hơi thận trọng.

Gia Uyên ngập ngừng :

- Em sợ mình bị tổn thương . Em sợ anh đang đùa chơi với em nên mới phải thế . . .

Khanh cười buồn :

- Anh không phải người thích đùa . Nhất là đùa trong tình cảm . Linh tính cho anh thấy em chưa nói thật điều em sợ với anh.

Uyên tránh ánh mắt da diết của anh, Khanh lại trầm giọng :

- Em sợ bác Đạt buồn vì bác không muốn anh đến với em . Đúng không Uyên ?

Gia Uyên se sắt :

- Anh đừng hỏi nữa.

- Nghĩa là chúng ta sẽ mãi mãi là người lạ, hay chỉ thân được tới mức lỡ gặp, sẽ gật đầu chào rồi đường ai nấy đi ?

Gia Uyên nghe cay ở mũi, cô khỏ sở khi Khanh nói tiếp :

- Em sẽ là của Hoàng, dù em không thích như thế ! Anh sẽ là cái bóng một lần thoáng qua trong

đòi em . Chúng ta sẽ không bao giờ được ngồi bên nhau như thế này nữa à ? Chỉ nghĩ tới thôi anh đã không chịu nổi rồi.

Nước mắt Uyên lăn dài trên má . Những lời Khanh nói chạm tới nỗi đau của cô rồi . Cô cũng không chịu nổi nếu phải vĩnh viễn là người xa lạ với anh . Cô sẽ chết mất nếu phải sống với Hoang, người mà trước khi gặp Khanh, cô tưởng mình đã yêu.

Thật dịu dàng, Khanh lau nhẹ nước mắt trên bờ má mịn màng của Uyên rồi nắm lấy tay cô . Bàn tay anh to khỏe, ấm áp ủ lấy những ngón thon mềm, nhỏ nhắn như che chở, như nâng niu làm Uyên chột hồn thức . . .

Giọng Khanh nhẹ như làn khói thuốc anh đang hút :

- Anh không để mắt em được . Từng tuổi này với những cuộc tình dang dở đi qua, anh rất sợ phải một lần nữa mê người mình yêu . . .

Am yêu giữ đôi tay Uyên, Khanh tha thiết bày tỏ :

- Anh đã yêu em từ lúc nào, anh không biết nữa, chỉ biết rằng suốt thời gian qua, anh không lúc nào nguôi nhớ em.

Uyên ngồi như chết sững vì những lời tỏ tình ngọt ngào nhưng không kém phần nồng cháy của Khanh . Cô thấy mình yếu đuối như vừa qua một cơn bệnh nặng . Người bồng bênh, tay chân run rẩy, cô để mặc Khanh lau những giọt lệ hạnh phúc thi nhau rơi.

Anh đã nói lời yêu, sao cô lại khóc nhỉ ? Nếu Khanh thật sự yêu cô thì còn sợ gì chuyện ba cấm đoán ! Ba chỉ sợ Khanh đùa chơi rồi làm khổ Uyên thôi mà !

Ngây thơ như đứa trẻ, Uyên ngơ ngác hỏi :

- Anh không nói dối em chứ ?

Khanh nhẹ nhàng lắc đầu . Đôi mắt anh đắm đuối nhìn cô :

- Trong tình trường, anh vừa là người thất bại, vừa là kẻ bị lừa dối . Mùi vị nào anh cũng đã nếm qua thì làm sao anh lừa dối khi có được một tình yêu như tình yêu của em . Gia Uyên ! Em đang nghĩ gì mà im lặng vậy ?

Uyên ấp úng :

- So với Huệ Linh, em xấu xí như một con vịt trời cạnh một con thiên nga . Sao anh lại yêu em ?

Có phải anh muốn thế em vào vị trí của Huệ Linh không ?

- Sao anh phải làm thế khi em là cô gái có tâm hồn trong sáng, có tầm lòng rộng lượng biết sống vì người khác . Anh không phủ nhận đã có thời gian anh mê đắm Huệ Linh . Nhưng mê đắm và dấu yêu là hai trạng thái tình cảm rất khác . Mê đắm có vẻ rất trần tục, tầm thường mà người đàn ông dễ dàng tìm thấy ở những dạng đàn bà dễ dãi . Còn dấu yêu chỉ một lần trong đời, khi trái tim rung động thật sự . Với em, trái tim anh còn hơn cả rung động . Anh đã không làm chủ được nó !

Gia Uyên chớp mắt sung sướng . Cô cứ muốn nghe Khanh nói mãi những lời như anh vừa nói .

Nhưng anh lại bảo :

- Em lên tiếng đi cô bé của anh . Có yêu anh không ?

Nóng bừng mặt, cô thoái thác trả lời :

- Trong quán caphe này, em không nói đâu !

Khanh mỉm cười :

- Khung cảnh này không lãng mạn lắm, nhưng anh sợ cơ hội sẽ không đến với mình lần thứ hai .

Anh thực dụng quá phải không ?

Gia Uyên buột miệng :

- Nhưng dù sao lời tỏ tình của anh vẫn chậm hơn Hoàng . Nếu em nhận lời Hoàng, anh đã mất cơ hội rồi.

Đang tươi cười, Khanh bỗng sa sầm mặt . Uyên hồi hận cũng đã muộn . Đúng là cô ngốc nghếch khi đã nhắc lại chuyện Khanh đang muốn quên.

Tự nhiên Uyên cắn môi . Cái cảm giác đã bị hôn lại hôn nào trong người khiến cô khó chịu khi nghĩ mình có lỗi với tình yêu của Khanh.

Uyên thở dài . Trong một đêm nhận một lúc hai lời tỏ tình của hai người đàn ông thật là khó !

Uyên từng đọc đâu đó một câu "Khi yêu người ta bắt đầu biết nói dối".

Lẽ ra lúc này cô không nên thiết tha đến mức kể cho Khanh nghe câu chuyện trên sân thượng .

Giữ lại trong lòng chuyện này chắc sẽ rất nặng nề vì không ai chia sẻ . Nhưng khi kể ra rồi, lòng Uyên có nhẹ hơn đâu, trái lại cô đã vô tình gieo vào tình yêu chân thật của mình một hạt mầm tai ương.

Vụng về bung ly caphe lên uống để che sự bối rối của nội tâm, Gia Uyên nghe Khanh nói :

- Bất luận sẽ xảy ra chuyện gì anh cũng không để mất em.

Gia Uyên phụng phịu :

- Em chớ đâu phải đồ vật mà anh sợ mất.

Khanh nheo nheo mắt :

- Nếu em là búp bê anh sẽ bỏ túi và mang đi cùng trời cuối đất, khổ nỗi anh không làm được điều đó, nên chẳng thể yên tâm khi em không ở bên cạnh.

Uyên tủm tỉm cười . Chút thắc thom lo âu vừa thoáng qua trong hồn cô bỗng tan nhanh như khói thuốc . Gia Uyên ríu rít :

- Em chả dại gì làm búp bê . Em lúc nào cũng phải là em vì búp bê không có tình yêu đâu.

Khanh nghiêng đầu :

- Nói thế nghĩa là em có tình yêu với anh phải không ?

Gia Uyên nũng nịu :

- Ai mà biết như thế nào là yêu chứ !

Khanh lại tìm lấy tay Uyên, giọng bồi hồi :

- Rồi bác Đạt sẽ hiểu anh . Anh tin như thế.

Gia Uyên im lặng nhìn anh . Nếu mãi mãi tay trong tay, mắt trong mắt như vậy thì còn gì bằng .

Chỉ sợ một lát khi trở về nhà, đối mặt với ba, mọi cái sẽ khác đi như trắng với đen, như ngày với đêm mới khổ chứ !

Khanh nhìn đồng hồ và nuối tiếc nói :

- Chúng ta về . Đã 11 giờ rồi . . .

Uyên nhẹ nhàng gật đầu . Đi nép vào Khanh, cô thấy vững tin . Sẽ không ai chia cắt được cô và Khanh . Cô tin là như vậy ! Nhất định phải là như vậy ...

Chương 12

Nằm tròn trong chiếc võng mắc ở hành lang sau hè, Gia Uyên vừa lim dim mắt vừa hát :
"Từ khi quen anh em đã biết bồi rồi - vì những lúc thoáng nghe anh cười . Và em biết con tim yêu anh mất rồi . . . "

Đang thả hồn theo dòng cảm xúc, Uyên giật nảy người vì bị đập mạnh vào chân . Chồm dậy cô thấy Tuệ My đứng nhìn mình, miệng cười toe toét.

Uyên càu nhàu :

- Mà làm tao mất hứng hết tron.

Ngồi xuống cái đôn sứ hình con voi kê sát góc cột, My lý sự :

- Tình yêu là nguồn hứng bất tận, mà đang chất ngất thì làm sao mất hứng được.

Lườm My một cái dài mấy cây số, Gia Uyên nghênh mặt :

- Ai bảo mà mày đang . . . đang chất ngất chứ ? Chẳng lẽ chỉ có mày mới biết yêu ?

- Hừ ! Tự thú rồi đó nhé ! Thế nào, ông Khanh tỏ tình với mày bao giờ, ở đâu ? Có lãng mạn y như mày tưởng tượng không ? Có hôn lên môi mày y như trong phim không ?

Uyên gắt :

- Bao mồm vừa thôi mày ! Đúng là nghệ sĩ ăn nói thoải mái nghe đến . . . nổi gai ốc.

Tuệ My thần nhiên :

- Mày nổi ốc vì bị tao đoán trúng tim đen tim đỏ chóe đâu phải vì tao bạo mồm . Nhưng trả lời đi chứ ! Đã Kiss nhau mấy cái rồi ?

Mặt đỏ ửng lên, Uyên lắc đầu :

- Làm gì có . Nhưng mà tao tức Hoàng lắm !

My tròn mắt :

- Sao lại dính líu đến Hoàng nữa ?

Ngập ngừng mãi Gia Uyên đành kể hết cho My nghe hành động của Hoàng đêm ấy.

Tuệ My vỗ tay đánh bốp :

- Tao đã bảo mày phải coi chừng Hoàng bao nhiêu lâu mà mày vẫn không cảnh giác . Đã vậy khi xảy ra chuyện rồi, còn đại dốt tự thú với Khanh . Đàn ông, tên nào cũng ích kỷ như nhau.

Gia Uyên gân cổ lên :

- Nhưng Khanh thì khác . Rõ ràng ngay sau đó anh đã . . . đã ngỏ lời với tao.

My chống cằm :

- Mày ngây thơ quá . Cơ hội tới, đại gì Khanh không . . . cầm tay em thì thâm câu yêu đương .

Lúc này còn đang hận Hoàng, Khanh bày tỏ tình cảm với mày là đúng quá rồi ! Chuyện yêu của tụi bay mới bắt đầu hà ! Từ từ mày vào tròng và sẽ thấy cái ích kỷ của bọn đàn ông.

Phớt lờ vẻ hoang mang của Uyên, My tiếp tục bô bô, ba loa :

- Nghe Duy nói ông Khanh rất cố chấp, chính vì vậy nên . . . Ông dứt khoát không chịu bà Vân Huyền thế vào vị trí của người mẹ đã mất của mình . Tính Khanh không cởi mở như Duy, yêu ông ta mày phải chịu đựng nhiều thứ.

Gia Uyên nhăn nhó :

- Đừng hù nữa mày ! Tao đang rầu vì ba tao không thích Khanh, giờ lại thêm mày không ủng hộ . Buồn quá !

Tuệ My phân bua :

- Đâu phải tao không ủng hộ, có điều tao cần nói cai tao biết với mày . Nhân vô thập toàn . Ai không có ít nhất một tật xấu . Nếu chấp nhận được tật xấu của người mình yêu thì cứ yêu tiếp tục.

- Nhưng cô chấp phải là một tật xấu không ?

My nhún vai :

- Tao không biết vì Duy không có tật đó !

Gia Uyên ức lắm :

- Vậy mà cũng nói !

Tuệ My tủm tủm cười . Cô nhìn gương mặt giận dữ của Uyên và hỏi :

- Từ buổi tối đó tới nay Hoàng có gặp mày không ?

Uyên càu nhàu :

- Ngày nào không đến nhà thì cũng gọi điện kiểm . Hoàng làm như tao mắc nợ ảnh không bằng.

- Người ta . . . yêu đến thế còn than . Chưa chắc Khanh yêu mày bằng Hoàng đâu nha !

- Yêu kiểu . . . quờ quạng đó tao không ham.

Tuệ My bật cười :

- Yêu là phải quờ quạng . Tại ông Khanh chưa trở tài đó thôi . Tuy cách bày tỏ của Hoàng có hơi táo bạo, nhưng lại mạnh mẽ đầy ấn tượng . Tao dám cá suốt đời, mày sẽ không thể nào quên . . .

..

Nghe My kéo dài ra như đang hát, Uyên cũng cười theo, nhưng nụ cười của cô gượng gạo làm sao.

Đúng là nụ hôn cưỡng đoạt của Hoàng đầy ấn tượng . Tiếc rằng lại là ấn tượng xấu đến mức làm cô ghét cả bản thân mình mới khổ.

Giọng My lại vang lên :

- Mày không thực tập ở Rạng Đông nữa, vậy làm sao gặp ông Khanh ?

Gia Uyên lấp lửng :

- Muốn gặp nhau thì thiếu gì cách.

- Ghê nhỉ ! Cứ như mình là người từng trải trong tình trường không bằng . Mày và Khanh tính sao, nếu bác Đạt cương quyết chống đối ?

Uyên đáp rất tỉnh :

- Tao lớn rồi, biết tự định đoạt cuộc đời mình chứ !

Tuệ My nói :

- Nhưng bác Đạt chỉ có mình mày . Mày can đảm bỏ ba mình vì Khanh mà không sợ mang tội à ?

Gia Uyên bóp những ngón tay :

- Đừng bắt bí tao chứ ! Khanh sẽ làm đủ mọi cách để được lòng ba tao . Anh đã nói thế !

My tiếp tục chất vấn :

- Nếu bác Đạt nhất định không đồng ý ?

Cấn moi, Uyên nói :

- Tao nghĩ không đến nỗi vì Khanh cũng đâu có tệ . So với Hoàng, ảnh còn nhiều điểm hơn.

Nhìn My, Gia Uyên nhíu mày :

- Nhưng tại sao mày tới chất vấn tao đủ điều vậy ? Có chuyện gì à ?

Tuệ My buông một câu :

- Tao đã gặp bác Đạt ở nhà Duy.

Uyên thảng thốt :

- Hồi nào ?

- Trước khi tao tới đây.

Gia Uyên thờ thẩn :

- Ba tao đến đó làm chi kìa ?

Tuệ My lắc đầu :

- Tao không biết bác Đạt đã nói gì mà bà Vân Huyền khóc đỏ cả mắt . Chuyện chắc chắn có dính tới bộ ba : mày, Hoàng và Khanh.

Giọng Uyên yếu ớt :

- Sao mày dám khẳng định như vậy ? Biết đâu ba tao chỉ đơn thuần đến thăm bác Phú và bà Vân Huyền thôi !

My nhún vai :

- Chẳng lẽ trùng hợp đến thế sao ? Tao nghĩ phải có cái gì đó, bác Đạt mới thân chinh gặp bà Huyền và bác Phú . Tiếc rằng tao không nghe được nội dung câu chuyện để báo động trước với mày.

Gia Uyên lo lắng thật su . Cô cố đoán nhưng vẫn không ra mục đích cuộc viếng thăm của ba mình.

Tuệ My lấy trong túi ra một chồng đĩa CD :

- Tao gửi trả mày đĩa nhạc, với lại cho mày mượn mấy đĩa mới . Có phiên muộn, lo âu gì nghe nhạc cũng thư giãn đôi chút . Tao về đây !

Uyên không còn tâm trí đâu để giữ My lại . Cô máy móc tiễn bạn ra cửa . Trở lại cái vũng Uyên nằm đong đưa với ức tỳ thắc mắc trong đầu, Uyên nhớ di Năm từng nói ba biết rất rõ về bà Huyền và ông Phú . Chẳng lẽ hôm nay ông tới để nhắc đến chuyện xưa, và câu chuyện ấy đã khiến bà Huyền rơi lệ ?

Nếu đúng như di Năm nói thì bà Huyền và ông Phú đã có một người con . Vậy người đó đâu rồi, và là con trai hay con gái nhỉ ?

Gia Uyên đang chấp chờn trong mớ hỗn độn ấy thì ông Đạt về.

Thay vì vào nhà, ông bước đến chỗ Uyên mắc vũng và ngồi xuống cái đôn lúc nãy Tuệ My đã ngồi và nói liền một hơi :

- Bác Phong và ba đã tính sẽ tổ chức lễ hỏi cho con và Hoàng trong năm nay . Bao giờ con ra trường là cưới ngay.

Bật dậy như cái lò xo, Gia Uyên gào lên :

- Con không chịu đâu ! Ba đừng có ép.

Ông Đạt vẫn nhỏ nhẹ :

- Tại sao lại không chịu ?

- Tại con không thích Hoàng.

- Con thích ai ?

Gia Uyên ngậm tằm, Ông Đạt lên tiếng :

- Con từng nói Khanh chưa bao giờ có ý gì với con . Nhưng ba thấy nó lại khiến Hoàng và con nay giận mai hờn . Ba nghĩ phải quyết định giúp con chuyện hệ trọng cả đời này, nếu không sẽ rắc rối lắm !

Gia Uyên ấp a ấp úng :

- Anh . . . anh đã nói với con rồi . . .

Giọng cứ đều đều, ông Đạt hỏi tới :

- Nó đã nói gì với con ?

Uyên gãi đầu :

- Khanh biết ba không thích anh, nên anh nói sẽ bằng mọi cách làm vừa lòng ba . Có như vậy ba mới đồng ý để . . . để . . .

- Để cho nó yêu con phải không ?

Uyên đỏ mặt làm thinh . Ông Đạt chép miệng :

- Chuyện ba lo rồi cũng xảy ra.

Gia Uyên ngập ngừng :

- Ba không tin tưởng Khanh à ?

Ông Đạt lắc đầu :

- Không hẳn như vậy . Ba chỉ thấy khó xử thôi . Vì con, Khanh và Hoàng sẽ càng bất hòa hơn nữa . Ba không muốn như vậy . Nghĩ tới bà Vân Huyền, ba thấy tội nghiệp, bà ấy sẽ mãi bị dằn vặt bởi những đứa con mình.

Gia Uyên ngỡ ngàng :

- Những con nào của bác Huyền hả ba ?

Móc trong túi ra gói thuốc, ông Đạt rút một điếu ra châm hút rồi chậm rãi nói :

- Thường các cuộc tình tay ba đều rắc rối . Dù không muốn ba cũng phải kể cho con nghe một câu chuyện để con suy gẫm.

Gia Uyên dè dặt :

- Phải chuyện của bác Phong, bác Phú và bác Huyền không ba ?

Ông Đạt gật đầu :

- Con giống mẹ ở cái nét thông minh giỏi đoán chuyện . Tiếc rằng mẹ không sống để trò chuyện với con những lúc cần thiết như vậy . Ba là đàn ông khi nhìn một vấn đề có thể không sâu sắc như đàn bà . Nhưng biết làm sao hơn khi ba là . . . gà trống nuôi con.

Lòng Uyên chột nhói lên vì những lời của ông Đạt . Cô rất ít khi cãi lời ông, nhưng nếu ba không đồng ý Khanh thì sao ?

Nén tiếng thở dài xuống, Uyên lắng nghe ông nói :

- Hồi xưa mẹ con và bà Vân Huyền là bạn thân . Còn ba, bác Phong, bác Phú cũng là một bộ ba ăn ý . Thử con gái Vân Huyền rất đẹp . Bên cạnh cô ấy mẹ con như nụ hoa đồng nội và đóa hồng nhưng đài các rực rỡ . Bọn con trai thời ấy đeo theo Vân Huyền không biết bao nhiêu mà kể.

Gia Uyên chớp mắt hỏi :

- Trong đó có ba không ?

Ông Đạt hiền lành đáp :

- Ba không thích vẻ đẹp của Vân Huyền, với ba, mẹ con là số một, ngoài mẹ con ra ba chưa bao giờ nghĩ tới ai khác . Chính vì vậy vô tình ba mẹ đã là nhân chứng của một cuộc tình tay ba đầy nước mắt và hận thù.

Im lặng một lát, ông Đạt ngập ngừng kể :

- Bác Phong và bác Phú xưa kia từng là anh em, ở chung một nhà.

Uyên tròn to mắt :

- Trời ơi ! Hai anh em lại . . . lại cùng . . .

Ông Đạt điềm đạm nói tiếp :

- Bác Phú là con nuôi, được cha mẹ bác Phong cho ăn học, nhưng đối xử chẳng khác nào kẻ ăn người ở . Gia đình bác Phong vừa giàu có vừa có thế lực nhất vùng . Dân ở đó chẳng ai dám làm mất lòng họ . Bác Phong rất mê Vân Huyền và luôn tin rằng mình sẽ làm chủ trái tim của người đẹp, nên không tiếc công tiếc của bỏ ra đe đeo đuổi cho bằng được nàng.

Rít một hơi thuốc, ông Đạt trầm giọng :

- Tuy là học chung lớp và mang tiếng là anh em nhưng Phong luôn đối xử với Phú theo kiểu kẻ trên người dưới và Phú không được cãi bất cứ chuyện gì . Chính vì thế trong bộ ba chàng ngự lâm pháo thủ, tự nhiên ba thân và thương Phú hơn vì dù hoàn cảnh sống khổ hơn người, Phú luôn cam chịu với niềm hy vọng ngày nào đó sẽ vươn lên . Ba nhớ rất rõ, bác Phú học giỏi lại tài

hoa, nên dù số phận có nghiệt ngã, bác ấy vẫn được các cô gái ghé mắt đến . Trong số đó có Vân Huyền . Trước một cô gái đẹp lại có tình ý với mình, được mấy gã đàn ông can đảm từ chối ? Bác Phú biết phận mình nên dù yêu Vân Huyền tới đâu cũng không dám đáp lại tình cảm ấy nồng nhiệt . Hai người cứ lén lút rất khổ . Hồi đó ba mẹ là giao liên của hai người . Vì biết tánh bác Phong vừa ích kỷ, vừa hiểm nên ba mẹ giấu kín mối tình của bác Phú và bác Huyền.

Thờ dài, ông Đạt xa xôi :

- Cây kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, nói chi hai kẻ đang yêu . Chuyện rồi cũng đến tai Phong . Bác ấy nổi trận lôi đình vì ghen tuông, vì ganh ghét và cả vì tuyệt vọng . Lần đó bác Phong đã nhào tới đâm đá bác Phú như một kẻ mất trí . Vất vả lắm ba mới giữ ông ta lại được.

Uyên ngập ngừng :

- Thế bác Phú không chống trả lại sao ?

Ông Đạt lắc đầu :

- Không ! Bác ấy ngồi yên như tượng, mặc cho bác Phong đâm đá toi bời . Sau đó một thời gian bác Phú xin ba mẹ nuôi cho mình ra ở ngoài lều chăn vịt.

Uyên kêu lên :

- Ủa ! Tại sao bác ấy làm thế ?

- Tại bác ấy thấy ngại khi ra vào đụng mặt bác Phong . Đó cũng là cách ngậm bảo rằng bác ấy và bà Vân Huyền sẽ không rời xa nhau . Mọi chuyện tưởng là yên vì bác Phong chả có biểu hiện gì sau khi nện cho bác Phú một trận nhớ đời đó . Ai ngờ đằng sau sự im lặng như cam chịu của kẻ thua cuộc ấy là một âm mưu.

Gia Uyên thắc thỏm nhìn ba phà khói . Cô tuy nghịch ngợm, ngông nghênh nhưng lại đa cảm . Do đó Uyên rất sợ nghe kể những chuyện bị thảm . Nhất là chuyện có thật.

Ông Đạt nhếch môi chán chường :

- Ba nhớ hôm đó trời mưa dầm, ba và bác Phú đang trong chòi ôm đàn hát ư ư? bài Diễm Xưa thì ba bác Phong cùng bốn năm người làm ập vào . Bọn ba chưa biết át giáp gì thì đã bị trói gô lại . Ba bác Phong không ngớt mồm mắng bác Phú là đồ vong ân bội nghĩa, đã ăn trộm của nhà ông ta mấy chục lượng vàng . . .

Vừa quát mắng, ông vừa cho người đào xới, lục soát khắp cái lều chăn vịt trước sự sợ hãi của ba và bác Phú.

Gia Uyên hỏi bằng giọng hồi hộp :

- Họ đã tìm ra vàng trong cái chòi ấy à ?

- Đúng vậy ! Bây giờ nhớ lại ba vẫn còn nguyên cảm giác kinh hoàng của ngày mưa đó ! Cây đàn bị đập nát, mỗi thằng lãnh mấy cái tát tai trong uất hận và nhục nhã . Họ kéo bọn ba đi trong mưa để lên đồn cảnh sát . Dù một mực kêu oan, ba cũng bị giam vì tội đồng lõa . Gia đình bác Phong thừa bác Phú tội ăn cắp . Ba bị giam một tuần mới được thả ra sau khi tra hỏi thấy ba chẳng có gì ..

Thờ dài, ông Đạt nói tiếp :

- Bác Phú bị kết án 5 năm tù . Nghĩ cũng tội, có lẽ vì tình yêu, bác Phú định tìm một số vốn rồi rủ bà Huyền trốn đi . Nào ngờ . . Chưa chi đã bị bắt, rồi còn liên lụy cả ba nữa chứ !

Gia Uyên ngập ngừng :

- Bác Phú đã khai như vậy à ?

Ông Đạt lắc đầu :

- Không ! Nhưng sau này ba và bác Phong đoán rằng, khi rời khỏi nhà bác Phong để ra ở ngoài lều chăn vịt, bác Phú đã có ý đó.

Gia Uyên hỏi tới :

- Thế còn bác Huyền ? Bác ấy ra sao khi bác Phú ở tù ?

Ông Đạt hơi mai mỉa :

- Đàn bà thì biết làm gì ngoài việc khóc . Và khi khóc lại cần một người an ủi.

- Mẹ đã an ủi bà Huyền phải không ba ?

- Mẹ con chỉ an ủi phần nào thôi, phần còn lại bác Phong . . bao thầu hết . Vốn mồm mép, bác ấy một mặt tỏ vẻ rất tiếc vì không thể xin giảm án hơn nữa cho bác Phu, một mặt bác lại bỏ tiền ra lo thang thuốc cho mẹ bác Huyền . Bà ấy bị bệnh tim rất nặng . Chuyện bác Phú bị ngồi tù qua chưa được bao lâu thì ba mẹ nghe tin bà Huyền đã chịu làm vợ bác Phong . Thật là một tin chấn động dễ làm nản lòng những người đang yêu, từng thề non hẹn biển với nhau như ba và mẹ . Thoạt đầu mẹ con không tin, nên đã tìm đến hỏi Vân Huyền . Đến khi chính miệng cô ấy xác nhận đó là sự thật, thì mẹ con giận đến mức đám cưới không thêm dự.

Gia Uyên thắc mắc rất trẻ con :

- Còn ba thì sao ? Ba có dự không ?

Ông Đạt ray rứt :

- Phong hay Phú cũng là bạn . Ba đã không có được một lập trường riêng như mẹ, nên ba chẳng muốn mất lòng bác Phong . . điều này khiến bác Phú giận ba đến tận bây giờ . Từng này tuổi đời, ngồi ngẫm lại chuyện đã qua, ba mới nhận ra ngày còn trẻ mình đúng là hời hợt, cũng may mẹ con không chấp nhất, mà vẫn một lòng với ba.

Gia Uyên nhìn ông Đạt bằng ánh mắt cảm thông . Cô đã hiểu tại sao ông và ông Phú từng là bạn nhưng không còn liên lạc với nhau . Nhưng vì lý do gì bà Huyền lại bỏ chồng để trở về với người yêu cũ kia ?

Như để giải đáp thắc mắc của Gia Uyên, ông Đạt nói :

- Từ khi Vân Huyền làm vợ Phong, mẹ con xem như tuyệt giao hẳn với cả hai vợ chồng, mặc kệ ba khuyên giải . Mãi đến một hôm, có người tới báo bà Huyền sanh khó, nhắn mẹ tới gấp . Mẹ con động lòng mới tới bệnh viện . Khi trở về, mẹ cho ba biết Vân Huyền sanh thiếu tháng và đứa bé đã chết . Sau lần gặp lại đó, mẹ con thường tới lui thăm Vân Huyền hơn . Cho đến khi ba mẹ cưới nhau rồi đưa nhau về Sài Gòn, mẹ và bà Huyền mới thôi gặp nhau, nhưng vẫn liên lạc bằng thơ . Tình bạn bền bỉ ấy đôi lúc làm ba phát ghen.

Gia Uyên tủm tỉm :

- Con nhớ ba đâu phải người nhỏ mọn.

Ông Đạt hóm hỉnh :

- Trong cái nhìn của con, ba lúc nào cũng tốt, đúng không ?

Uyên chưa kịp trả lời, ông Đạt đã nói tiếp :

- Nhưng thật ra người tốt nhất chính là mẹ con . Với chồng một mực thương yêu, với bạn một mực chung thủy . Cho đến khi bệnh nằm một chỗ mẹ mới cho biết tại sao ngày đó Vân Huyền một sớm một chiều đồng ý lấy Phong . . . thì ra khi Phú bị bắt Vân Huyền đã có mang . Vì sợ mẹ mình chịu không nổi cú sốc không chồng mà chưa ấy, Huyền phải nhắm mắt đưa chân lấy người mình không yêu . Đến khi sanh ra đứa bé, Vân Huyền bị gia đình chồng ép phải bỏ đứa con rồi phao lên là nó đã chết . Một lần nữa vì bà mẹ bệnh hoạn, Vân Huyền phải đứt ruột bỏ con.

Gia Uyên căm phẫn :

- Sao có người độc ác đến thế hả ba ?

Ông Đạt không trả lời mà nói tiếp :

- Thật ra lúc bà Huyền sanh, bác Phong đi vắng, người ép Vân Huyền làm chuyện ấy là mẹ bác Phong . Bà ta là một người sắc sảo, nổi tiếng dữ trong vùng . Ngoài cái nét dữ ra bà còn có tật thương con mù quáng . Chính vì thương con, bà ta mới vờ làm nơ để cho bác Phong cưới bác

Huyền dù trong lòng không hề muốn . Rồi sợ Phong nuôi con thiên hạ, bà lại buoc Vân Huyền bỏ núm ruột của mình.

Uyên xót xa :

- Tội nghiệp bác Phú, vừa mất vợ lại mất luôn đứa con . Chắc bác ấy hận bác Phong lắm !

Ông Đạt gật đầu :

- Đương nhiên là phải hận rồi . Mãn hạn tù, Phú lạng lẽ bỏ phố thị lên rừng tìm trầm . Bẵng đi cả chục năm, ba không được tin tức gì của bác ấy hết . Khi gặp lại, bác Phú đã là một người giàu có với vợ đẹp con ngoan không thua kém ai . Sau này nghe kể, ba mới biết bác Phú nhờ trúng một mẻ trầm hàng trăm triệu nên mới đổi đời . Nghĩ cho cùng, sau con bĩ cực tới hồi thái lại, bác Phú cũng đáng được hưởng như thế.

Trầm ngâm một chút, ông Đạt lại nói :

- Lúc đó có một điều khiến ba ngạc nhiên là khi bác Phú đưa vợ tới thăm mẹ, hai bà đã ôm nhau rơm rớm nước mắt như đã thân quen từ hồi nào . Hỏi ra mới biết một cách thông suốt toàn bộ câu chuyện của Vân Huyền hồi ấy . . .

Gia Uyên đang nhú mày, không hiểu ông Đạt muốn nói gì khi bảo "thông suốt toàn bộ câu chuyện" thì ông đã nói tiếp :

- Thật ra đứa con của bác Phú và bà Huyền ngày đó do chính mẹ con mang đi cho người ta .

Người xin không ai khác hơn vợ của bác Phú sau này ..

Mặt tái đi vì xúc động, Gia Uyên lắp bắp :

- Ba muốn nói đứa bé đó là . . . là . . . anh Khanh à ?

Ông Đạt chậm chạp gật đầu :

- Đúng vậy !

Uyên khó nhọc đặt câu hỏi :

- Sao anh lại không biết chuyện này ?

- Vì mặc cảm, bà Vân Huyền không muốn cho Khanh biết sự thật.

- Con không hiểu nỗi sự im lặng lạ lùng đó . Bác Phú và bác Huyền nghĩ sao lại để Khanh mù tịt về chính bản thân mình ? Anh có quyền được biết mẹ ruột mình là ai chứ !

Ông Đạt bảo :

- Nói như con thì dễ lắm ! Nhưng nghĩ cho cùng khó thốt thành lời vô cùng . Thử tưởng tượng xem Khanh sẽ phản ứng thế nào khi bác Phú cho Khanh biết sự thật . Là người có chấp chắc gì câu ta tin . Lúc ấy sẽ xảy ra những xung đột mới, những mâu thuẫn mới, trong khi những mâu thuẫn cũ vẫn chưa giải quyết xong.

Gia Uyên phản ứng :

- Chẳng lẽ cứ giấu Khanh mãi ? Chắc con không giữ được bí mật này đâu !

- Con tưởng sẽ dễ dàng khi mở miệng à ? Ngay cả Hoàng cũng chưa biết bí mật này.

Uyên kêu lên :

- Vậy tại sao ba lại nói với con ?

Ông Đạt nhẹ nhàng :

- Vì con đang là mấu chốt của nhiều mâu thuẫn mà giải quyết cách nào cũng không trọn vẹn . Ba không muốn bị kịch ngày xưa tái diễn.

- Nhưng trong vấn đề này con đâu có lỗi gì . Ông bà nội Hoang và bác Phong thủ đoạn như vậy, sao ba lại muốn con làm vợ ảnh chứ ?

Đầu hơi gục xuống giữa hai vai, giọng ông Đạt bùi ngùi :

- Vì hồi trẻ mẹ con và bà Huyền hay đùa về già sẽ làm sui gia với nhau . Ba thấy Hoàng là đứa có tương lai, lại thương con nên mới vun vào . Bà nội nó có độc ác khi bắt phải cho thẳng

Khanh, nhưng Hoàng đâu có lỗi gì, nó là một người đàn ông tốt mà con có thể nương tựa cả đời.
Gia Uyên nói rành rọt :

- Cha mẹ, ông bà làm điều thất đức, con cháu sẽ lãnh quả báo . Con rất tin chuyện đó . Lẽ nào ba muốn con làm dâu một gia đình vô hậu ? Ba khen Hoàng tốt, nhưng Khanh cũng tốt vậy.

Ông Đạt vẫn giữ lập trường của mình :

- Con quen nó được bao lâu mà dám nói chắc thế ! Dù bây giờ ba đã biết rõ nguồn gốc của Khanh, nhưng ba vẫn chưa hiểu con người của nó, ba không thể an tâm để con giao du với Khanh . Tình cảm con dành cho nó chỉ là xúc động nhất thời . Nếu không gặp một thời gian, chắc chắn con sẽ quên . Theo ba, Hoàng mới là người thích hợp với con, chỉ có nó mới đủ kiên nhẫn và yêu thương để lo lắng, chiều chuộng một đứa trái tính trái nết như con.

Gia Uyên kêu lên :

- Rõ ràng ba có thành kiến với Khanh, khi trong toàn bộ câu chuyện ba kể, ảnh là người đáng thương nhất.

- Kể đáng thương chưa chắc là người hiền, người tốt . Ba vẫn không tin Khanh thật lòng với con . Thử nghĩ lại xem . Từ lúc hai đứa quen nhau tới nay đã được bao lâu mà đã nói yêu với thương . Con không thấy quá vội à ? Khanh đâu phải mười tám đôi mươi để bông bột bày tỏ lòng mình . Nó ngo lời nhanh như thế chẳng qua muốn đoạt con trên tay Hoàng nhằm trả thù thôi.

Bit tai lại, Gia Uyên nức nở :

- Ba đừng nói nữa . Con không tin, con không tin Khanh là người như thế . Ba cố tình nêu ra những điều không tưởng để lung lạc con chứ gì ?

Ngừng lại để thở, Uyên nói tiếp :

- Dù ba nói thế nào, con cũng không ưng Hoàng đâu . Gia đình, dòng họ ảnh mới là người xấu ấy.

Dứt lời, cô vùng dậy chạy về phòng mình . Trốn trong phòng là cách tốt nhất để khỏi phải nghe những lời mình không muốn và cũng là cách biểu lộ sự chống đối của mình . Giờ thì rõ rồi, ba nhất định không chấp nhận Khanh . Trong tâm tưởng ông xưa nay chỉ có Hoàng và dường như ông đã quen điều đó, còn cô lại thiếu khả năng thuyết phục ba mình có một cái nhìn khác về Khanh.

Gia Uyên ray rức bồn chồn với những chuyện đã nghe . Cô có nên nói lại với Khanh hay không ? Nếu nên, cô sẽ bắt đầu như thế nào đây ? Và khi nói xong rồi, chuyện gì sẽ ập đến ?

Nằm không yên với những thắc mắc không ai giải đáp, Gia Uyên rón rén bước xuống nhà và nhắc điện thoại lên gọi cho Khanh . . .

Chuông reng liên hồi nhưng không ai nhắc máy . Mím môi suy tính, Uyên mạnh dạn nhấn tiếp số điện nhà Duy.

Đầu dây bên kia giọng bà Huyền dịu dàng vang lên khiến Uyên bối rối.

Ngập ngừng mất mấy giây cô mới hỏi :

- Dạ . . thưa . . có anh Khanh ở đấy không ạ ?

Bà Huyền hỏi xúc động :

- Gia Uyên phải không ?

- Dạ phải !

- Khanh đang ở đây nhưng bạn nói chuyện với bác Phú nên không gặp cháu được . Co gì cần gấp không Uyên ?

Cô liêm môi :

- Dạ, không đâu ạ !

- Nếu vậy chùng nào Khanh và bác Phú trò chuyện xong, bác sẽ nói Khanh điện cho cháu nhé !

Gia Uyên ngáp ngừng :

- Phải lúc này ba cháu đến nhà bác không ?

Bà Huyền ngáp ngừng :

- Phải ! Sao cháu biết ? Ba cháu nói à ?

- Lúc này tình cờ Tuệ My thấy ba cháu ở nhà bác . . . ba cháu đến làm chi ? Bác có thể cho cháu biết không ?

- À . . cũng chẳng có gì . Chỉ để thăm nhau và nhắc lại những kỷ niệm cũ của bác và mẹ cháu .
Thôi bác ngưng nha ! Hôm nào đến nhà bác chơi nhé !

Gia Uyên thần thờ gác máy . Lúc này nhỏ My nói thấy mắt bà Huyền đỏ vì khóc . Có phải những kỷ niệm cũ ấy đã làm bà khóc không ? Rõ ràng bà đang giấu cô điều gì đó.

Chưa được giải đáp những thắc mắc cũ, Uyên lại rối thêm vì những thắc mắc mới.

Thật nhẩn nại, cô ngồi chờ điện thoại của Khanh . Nhưng Uyên chờ hết đêm đó, rồi những hôm sau vẫn không có điện của anh ...

Chương 13

Gia Uyên nôn nóng nhìn Duy :

- Cả tuần nay anh Khanh đi đâu mà tôi nhắn máy, gọi điện đều không gặp vậy ?

Duy đáp rất gọn :

- Anh Khanh bận đi họp ở Hà Nội mà . . .

- Họp đột xuất à ?

- Đâu có ! Lên kế hoạch tháng hẳn hoi đấy chứ ! Chắc anh bận quá nên . . . nên ..

Gia Uyên lắc đầu :

- Bạn chỉ là cái cớ không chút thuyết phục . Anh nói thật đi . Có chuyện gì vậy ?

Duy cà khịa :

- Chuyện gì là chuyện gì ? I don't know.

Mặt Uyên nghiêm lại :

- Anh nói dối ! Nhỏ My bảo rằng anh biết rất nhiều chuyện ..

Duy gãi đầu :

- Ai biết Uyên muốn hỏi chuyện gì mà nói chứ ! Nhưng có những chuyện không nên biết thì tốt hơn.

Uyên vặn vẹo :

- Lý do ?

- Vì nó tàn nhẫn quá !

Gia Uyên hỏi khựng lại :

- Tại sao lại tàn nhẫn ?

Duy nhún vai :

- Vì nó chứa ân oán, yêu thương, ganh ghét từ đời này đến đời kia y như trong tiểu thuyết trường thiên . Tôi cho rằng Gia Uyên đừng nghĩ tới anh Khanh nữa, nếu không muốn khổ một mình.

Mặt Uyên biến sắc, cô hỏi tới :

- Anh Khanh đã nói gì với anh ?

Duy lắc đầu :

- Ông ấy cứ im như thóc chó có nói năng gì đâu !

- Vậy sao anh lại khuyên tôi như thế ?

Duy im lặng đan hai tay vào nhau như nghĩ ngợi rất dữ rồi mới từ tốn nói :

- Anh Khanh đã biết rõ nguồn cội của mình . Ảnh biết ngoài tôi là đứa em cùng cha khác mẹ ra, ảnh còn có Hoàng là đứa em cùng mẹ khác cha nữa . Sự thật này là một cú sốc rất lớn với ảnh . Ảnh không vượt qua được mình nên sau khi nghe ba tôi nói hết đầu đuôi, ảnh đã uống rượu say mềm mất mấy ngày . Để rồi sau đó ảnh trở nên lầm lì khó hiểu.

Gia Uyên xót xa :

- Những lúc như vậy Khanh cần người an ủi, chia sẻ biết là bao . Tiếc là tôi không liên lạc được với ảnh.

Duy hỏi :

- Uyên nghĩ mình có thể an ủi chia sẻ buồn vui với anh Khanh sao ?

Uyên tự tin gật đầu :

- Anh Khanh là người cô độc . Ngoài tôi ra ảnh đâu còn ai để . . . để . . .

Duy lấp lửng ngắt lời cô :

- Có những cái nằm ngoài tầm suy nghĩ của mình . Theo tôi, tạm thời Uyên đừng gặp anh Khanh.

Gia Uyên ấp úng :

- Tại sao vậy ?

Duy không trả lời mà hỏi :

- Uyên sẽ cảm nhận thế nào nếu người mình ghét, thậm chí là tình địch của mình bỗng trở thành em mình ? Chắc khổ sở, khó chịu lắm phải không ?

Lúc Uyên còn trăn trở nhìn, Duy đã nói tiếp :

- Hãy để Khanh bình tâm lại đã ..

Gia Uyên liếm môi :

- Khanh không muốn gặp tôi à ?

- Ảnh không hề nói như vậy.

- Nhưng hành động của ảnh đã nói lên tất cả . Khanh đâu cần phải đi tận Hà Nội để lánh mặt tôi .

Tình cảm tôi dành cho Khanh là thiêng liêng và chân thật mà . . .

Giong Uyên nghẹn lại, cô cảm thấy hụt hẫng đến mức không nói hết được điều mình nghĩ trong đầu.

Thấy cô bắt đầu thút thít, Duy rổi lên :

- Trời ơi ! Tôi sợ các cô quá ! Chưa chi đã nhè rồi . Thảo nào ông Khanh khổ cũng phải !

Mím môi, Uyên nói :

- Ông mà biết khổ . . .

Duy chặc lưỡi :

- Phải nói sao đây nhỉ ?

- Bao giờ Khanh về ?

- Cuối tuần này . . .

Gia Uyên nhấn mạnh :

- Nhất định tôi sẽ gặp ảnh !

Duy ngập ngừng như định nói gì đó rồi lại thôi . Uyên đứng lên :

- Tôi về đây !

Duy tiễn cô ra cửa :

- Bao giờ anh Khanh về, tôi sẽ cho Uyên hay.

Uyên nhếch môi . Cô có cảm giác mình và Khanh là hai người lạ, lạ đến mức chẳng liên lạc gì với nhau . Muốn biết tin anh, cô phải nhờ đến kẻ thứ ba.

Tại sao đang thắm thiết không nở rời, thoát một cái Khanh lặng im rút lui thế nhỉ ?

Gia Uyên buồn hiu bước đi . Buổi trưa công ty Rạng Đông vắng tanh, giờ này đã có nhiều nhân viên ra về . Gặp Uyên, họ vui vẻ chào, cô gượng gạo cười đáp lễ.

Mới rời xa nơi này không lâu, sao Uyên thấy mình vô cùng xa lạ . Tới cầu thang, thay vì bước xuống, không hiểu sao cô lại đi tới văn phòng giám đốc . Linh tính cho Uyên biết bên trong chắc chắn có người.

Tim đập thình thịch, cô đưa tay lên gõ nhẹ vào cửa.

Một giọng đàn ông lạnh lùng quen thuộc vang lên làm Gia Uyên sửng sò :

- Mời vào !

Đúng như trời trồng, Uyên nghẹn ở ngực . Cô giận đến mức không biết phản ứng thế nào . Thì ra Khanh không hề đi Hà Nội . Rõ ràng anh không muốn gặp Uyên nên đã bày trò cho Duy nói dối .

Việc gì anh phải làm thế chứ !

Đâu đón, phần nộ khiến Uyên mù mẫm đi . Cô đẩy mạnh cửa đến mức chúi nhủi vào phòng .

Khanh ngồi quay mặt vào tường với mù mịt khói thuốc . Anh cộc lốc :

- Chuyện gì ?

Uyên không trả lời . Nước mắt tủi thân nhòe nhoẹt trên má . Sự im lặng của cô làm Khanh xoay

ra cái ghế lại bằng sự phẫn nộ . Đến khi thấy cô, giọng anh dịu lại :

- Là em à ?

Dụi điều thuốc đang hút dở vào cái gạt tàn đã đầy ắp, Khanh đứng dậy bước về phía cô :

- Sao lại khóc ?

Nỗi ảm ức trong lòng Uyên vỡ ra :

- Em đã làm gì sai để bị anh đối xử như vậy ? Phải anh bảo Duy nói với em là anh đang ở Hà Nội không ?

Mày Khanh cau lại :

- Anh không hề bảo thế !

Gia Uyên nắm chặt tay mình :

- Anh nói dối . Duy vẫn còn trong công ty . Em sẽ mời anh ấy tới để hỏi cho ra lẽ . Tại sao anh lại tránh mặt em ? Nếu không thích, chúng ta có thể ngồi lại để nói lời chia tay mà ?

Khanh nói :

- Đạo này anh có nhiều chuyện buồn bực, không muốn tiếp xúc với bất cứ ai . Nhưng anh không hề bảo Duy nói thế.

Gia Uyên đầu đờn :

- Anh xa lánh luôn cả em à ?

Mắt Khanh chột ánh lên tia hằn học :

- Trông thấy em để làm gì ? Hừ ! Anh đang muốn tịnh tâm, lẽ ra em đừng đến thì tốt hơn . Em chỉ mang tới đây sự Oán hận mà thôi ! Nhìn em, anh lại nhớ những người đã gây ra chuyện tồi tệ, để cha mẹ anh phải xa nhau, để anh lâu nay luôn khinh bỉ mẹ ruột của mình, để anh là một đứa con bất hiếu mà cứ tưởng mình làm thế là hay lắm !

Quay mặt đi, Khanh lạnh lùng :

- Anh không muốn nhìn thấy em . Anh hận lắm !

Trần tĩnh lại, Gia Uyên phân bua một cách ngốc nghếch :

- Nhưng em đâu có lỗi gì trong chuyện đó . Em không hề nghĩ xấu về chuyện ngày xưa bác Phú từng ở tù ..

Khanh găm gùr :

- Lại thế nữa à ? Em dám nghĩ xấu về ba tôi sao ? Đúng là mồm mép !

Gia Uyên đỏ mặt . Vốn là người kiêu hãnh, cô không thể để Khanh nói mình như thế, dù cô rất yêu anh.

Mặt hất lên, Uyên nén đầu xuống và nói :

- Ba tôi phán đoán về anh không sai . Lâu nay trong lòng anh chỉ có thù hận . Nhưng tại sao lại hận luôn cả tôi ?

Khanh gằn giọng :

- Điều này em về hỏi lại ba mình ấy . Hừ ! ông ta đã nói, đã phân bua với em như thế nào về những âm mưu, thủ đoạn của mình ngày xưa nhỉ ?

Uyên tròn xoe mắt :

- Anh nói âm mưu, thủ đoạn nào ?

Khanh nhếch môi tội nghiệp :

- Em không biết gì hết à ? Thế mà sướng đấy ! Rốt cuộc chỉ mình tôi khổ sở với mối tình tương đầu là hạnh phúc nhưng cuối cùng chỉ là ảo tưởng.

Ngồi phịch xuống ghế, Khanh phẩy tay :

- Em biến đi ! Tốt nhất đừng bao giờ gặp lại nhau nữa . Từ trước tới giờ tôi vờ yêu em để chọc cho Hoàng biết thế nào là khổ . Bây giờ không cần nữa . Em hãy quay về với Hoàng đi !

Gia Uyên nhìn Khanh trân trối như muốn kiểm tra xem những lời Khanh vừa nói là thật hay giả .
Đáp lại cái nhìn bi thiết của cô là ánh mắt dửng dưng ghê lạnh đến nhẩn tâm.

Bầu hai tay vào bàn, Uyên gào lên bằng giọng không còn hơi :

- Anh đúng là độc ác !

Lão đảo quay đi, ra tới cửa Uyên gục đầu vào tường nức nở . Cô ước gì Khanh sẽ chạy đến và bảo rằng tất cả những gì nãy giờ chỉ là một thí nghiệm để kiểm tra tình yêu của cô đối với anh . Dù trắc nghiệm này có phần quá lố, Uyên cũng sẵn sàng bỏ qua hết để vui mặt vào vai anh. Nhưng Khanh vẫn ngạo nghễ ngồi ở bàn giám đốc . Anh đã nói rất rõ . Từ trước tới giờ anh chỉ yêu cô để trả thù Hoàng . Bây giờ không cần nữa.

- Bây giờ không cần nữa . . .

Gia Uyên đầu đờn lằm bằm một mình rồi đi như chạy xuống cầu thang . Ra đường ngoắc chiếc xích lô, lên ngồi cô bắt đầu khóc tiếp cho đến khi về tới nhà.

Đẩy cổng bước vào, cô thấy chiếc Dream của Hoàng . Lòng dấy lên sự bức bối, khốn khổ, Uyên đi men hành lang xuống bếp để sau đó vòng lên lầu . Ngang cửa sổ cô thấy ba mình và ông Phong.

Thì ra ông Phong đến chứ không phải Hoàng . Chắc bác ấy lại bàn chuyện cưới hỏi với ba . Chỉ nghĩ thế thôi, Uyên đã nghe tức ở ngực . Cô mím môi dựa tường để nghe trộm về số phận của chính mình.

Giọng ông Đạt mệ mại vang lên :

- Tôi không muốn ép con bé . Bây giờ là thời buổi nào mà còn chuyện ép duyên chứ ?

Ông Phong bật cười ha hả :

- Sao lại dùng từ ép duyên nghe nặng nề thế ! Phải nói đây là trách nhiệm của cha mẹ đối với con cái . Anh phải giải thích một cách kiên nhẫn, Gia Uyên mới thấm từ từ và đồng ý chứ.

Ông Đạt chắc lưỡi :

- Tôi không khuyên được Gia Uyên đâu.

Ông Phong khẽ khàng :

- Thì tìm cách nào đó . Anh vốn nhiều mưu mẹo mà ! Ngày xưa nếu không nhờ anh, tôi làm sao cưới được Vân Huyền ?

Uyên nghe ba mình cau có :

- Đẹp cái ngày xưa chó chết ấy đi . Nó đã làm tôi ray rứt cả đời . Tới lúc chết, mẹ của Gia Uyên vẫn chưa tha thứ cho tôi . Còn anh, cuối cùng anh cũng mất Vân Huyền . Lẽ nào anh vẫn chưa nghiệm được chân lý của tình yêu ?

Ông Phong nói :

- Tôi chỉ nghiệm được rằng không lấy được người mình yêu là cực kỳ đau khổ . Tôi không muốn thằng Hoàng phải tuyệt vọng vì thất tình như tôi ngày xưa . Rõ ràng nó và Gia Uyên là một cặp xứng đôi mà !

- Gia Uyên chỉ xem Hoàng như anh trai thôi !

Giọng ông Phong tự tin :

- Vậy là tốt rồi . Miễn nó không căm ghét Hoàng thì chúng ta vẫn còn hy vọng làm sui.

- Nhưng Gia Uyên có người yêu rồi.

Ông Phong nói như ra lệnh :

- Bằng bất cứ giá nào nó cũng phải lấy Hoàng . Hừ ! Anh tưởng rằng thằng Phú sẽ chịu để con trai nó cưới Gia Uyên à ? Nó thù anh đâu kém gì thù tôi.

Ông Đạt quát :

- Im đi ! Tôi vì anh mà làm việc bất nghĩa . Giờ thì đừng có hòng ..

- Vì tôi hay vì tiền ? Sau chuyện đó tôi chỉ cho anh cũng đâu có ít ! Đủ để anh cưới vợ, tạo dựng sự nghiệp riêng kia mà . Chúng ta cùng chung một xuông . Con anh sẽ là dâu của tôi chứ không thể là dâu của thằng Phú được.

Gia Uyên nghe ón lạnh dọc sống lưng . Dù chưa hiểu chút gì về câu chuyện ba và ông Phong đang nói, cô cũng thấy sợ . Ba cô đã làm gì mà gọi là bất nghĩa nhi ? Chắc chắn việc làm của ba có liên quan tới bác Phú và ba Huyen.

Giọng ông Đạt nhỏ nhẹ vang lên :

- Gia Uyên có quyền tự do của nó . Anh đừng nói không thể thế này, có thể thế kia về nó, vì anh chả có tư cách nào hết.

Ông Phong cười khẩy :

- Tôi biết chứ ! Tôi còn biết là anh rất sợ con gái cưng nắm được cái quá khứ tội lỗi xưa kia . Vì vậy khi kể chuyện cũ, anh sẽ bỏ qua vai trò của mình . Nhưng tôi sẽ nhắc đấy ! Thậm chí tôi sẵn sàng tố cáo anh với Gia Uyên nữa kia . Hà ! Con nhỏ cần biết rằng ba nó từng bày ra cái kế đem vàng giấu trong lều vịt, rồi giả họa cho thằng bạn thân này vì đã lỡ nhận tiền trả công của thằng bạn khác . Nó cần được biết vì đâu từ một thằng tay trắng, ba nó lại có vốn để đưa vợ lên Sài Gòn mở tiệm bán vật liệu xây dựng.

Ông Đạt bực tức :

- Anh hăm dọa tôi à ?

- Ô không ! Tôi đang nhắc để anh hiểu anh không được lựa chọn con đường nào khác con đường anh đang đi với tôi . Chúng ta cùng một giuộc mà !

Gia Uyên choáng váng vì những lời cô vừa nghe . Thì ra sự thật là như vậy . Lý do khiến ông Phú hận ba là ở đây.

Giờ thì cô đã hiểu tại sao Khanh trở mặt dưng dưng, thậm chí căm ghét mình rồi ! Đó là những điều không nên biết thì tốt hơn mà Duy đã lấp lửng nói với cô lúc nãy . Duy không muốn Uyên gặp Khanh nên đã dối rằng Khanh đi Hà Nội . Có lẽ cô phải cảm ơn Duy mới đúng . Nhưng Duy nhắm sẽ cách ly Uyên với Khanh được bao lâu ?

Ngồi bệt xuống sát tường, Gia Uyên nhớ lại từng lời, từng câu anh nói và xót thương . . . Anh đã đau khổ vì sự thật này nhưng không đành nói cho Uyên biết, rồi chịu không nổi đành thốt lên những lời mỉa mai, oán trách . Nếu thế chắc anh không vờ yêu cô để trả thù Hoàng đâu.

Gia Uyên thoáng mừng rỡ, nhưng ngay sau đó cô lại xiu xuống . Ba cô đã gây ra những việc tà trời đến thế, cô còn xứng đáng với tình yêu của Khanh sao ?

Nghẹn ngào nhắm mắt, Uyên nghe trong phòng khách tiếng ông Đạt vọng ra :

- Đòi tôi giờ chỉ còn Uyên là vật quý nhất . Tôi sẽ không để nó khổ . Trước kia tôi cứ nghĩ nó thương Hoàng nên mới vun vào, bây giờ khác rồi . Nhất là khi nghe những lời tàn tệ vừa rồi của anh . Làm sao tôi yên tâm để nó vào một gia đình có người bố chồng sẵn sàng giở thủ đoạn để giành phần được về mình như anh chứ ! Tôi sẽ kể hết những lỗi lầm đã làm với Gia Uyên.

Ông Phong thách thức :

- Anh dám à ? Nghĩ thì dễ đấy, nhưng đến khi mở miệng, không dễ đâu !

Gia Uyên đứng bật dậy, lao nhanh vào nhà trước sự ngỡ ngàng của hai người đàn ông.

Ông Đạt hốt hoảng :

- Con về hồi nào vậy ?

Uyên nhìn xuống chân mình :

- Con mới về, nhưng lại đúng lúc để nghe những gì không nên nghe.

Ông Phong vội vàng nói :

- Cháu đừng trách ba mình . Đòi người ta dài những trăm năm, ai lại không có lúc làm lỗi.

Uyên hết sức bình tĩnh :

- Bác nói đúng ! Ai lại không có lúc lỗi lầm . Điều đáng quý là dám nhận lỗi và không tái phạm kia . Cháu tuy nhỏ, nhưng cũng được ba mình dạy dỗ để biết phân biệt phải quấy . Thật đáng tiếc khi vừa rồi cháu đã nghe những lời bác hăm dọa ba cháu . Tiện đây cháu cũng xin thừa rằng, dù phạm lỗi tày đình gì, ba cháu vẫn là ba của cháu . Lòng thương yêu kính trọng của cháu không vì thế mà suy xuyên.

Ông Phong gật gù :

- Khá lắm ! Giọng điệu của cháu y như giọng điệu của mẹ mình . Nói thế nghĩa là cháu từ chối tình yêu của Hoàng ? Tội nghiệp thằng con của bác . Nhưng bác vẫn tin chắc rằng sẽ có lúc cháu phải nghĩ lại, vì so với thằng Khanh, cháu phù hợp với con bác hơn.

Rồi không đợi ông Đạt nói lời nào, ông Phong đứng dậy vỗ vai ông, giọng thân tình :

- Thôi tôi về để hai bố con trò chuyện.

Gia Uyên lăm li nhìn theo ông Phong rồi chậm chạp bước lên cầu thang.

Ông Đạt gọi nhỏ :

- Gia Uyên . . . Ba có chuyện muốn nói . . .

Cô uể oải :

- Con mệt lắm ! Để hôm khác đi . . .

- Không được ! Ba phải nói ngay lúc này.

Bước tới, ngồi xuống salon, Gia Uyên lặng thinh ngắm nghía cái nhẫn nhỏ xíu đeo ở tay và cố xem hạt cẩm thạch màu xanh biếc có lên nước thêm chút nào chưa.

Thái độ lạnh nhạt của cô làm Ông Đạt khó mở lời . Nhìn Gia Uyên, ông hỏi :

- Con đi đâu về vậy ?

- Con đến công ty Rạng Đông.

- Có gặp . . . ai không ?

Gia Uyên đáp gọn lỏn :

- Con gặp cả hai anh em của Khanh.

Ông Đạt khó nhọc :

- Chúng đã nói gì với con ?

- Chẳng nói gì hết, và điều đó làm cô khó chịu hơn cả bị mắng.

Ông Đạt ngập ngừng :

- Ba có lỗi với bác Phú, bác Huyền và cả với mẹ con nữa.

- Nói vậy câu chuyện ba kể hôm trước có nhiều điểm không đúng ?

Ông Đạt thờ dãi :

- Ba đã bỏ qua vai trò của mình y như lời bác Phong đã nói . Đó là một vai chánh tồi tệ, tham lam.

Ôm đầu khốn khổ, ông Đạt nói :

- Hồi xưa nhà nội con nghèo lắm nên ba luôn mơ ước đến chuyện làm giàu, chuyện làm sao có tiền để cưới vợ . Bác Phong biết được ước muốn của ba, nên đã đề cập thẳng . Nếu ba có cách giúp bác ấy loại bác Phú, cưới được bà Vân Huyền thì bác ấy sẽ đền ơn . Đề nghị ấy khiến ba ngày đêm lo nghĩ ra những mưu mà chước quỷ . Cuối cùng ba đã bày trò lấy vàng giấu trong chòi chăn vịt để hại bác Phú, nhưng thật sự lúc đó ba không biết Vân Huyền đang mang thai thằng Khanh . Ba đã làm một việc thất đức nên bây giờ con gái ba phải khổ . . .

Mất Uyên nhạt nhòa, cô hỏi :

- Mẹ con có đồng tình với ba không ?

Ông Đạt vội lắc đầu :

- Đương nhiên là không ! Mẹ con chẳng hề hay biết gì hết, vì vậy mẹ mới đồng ý làm vợ ba . Sau đám cưới một thời gian, bác Phong đã đưa ba một số vàng để ba và mẹ con lên Sài Gòn sinh sống.

Uyên thắc mắc :

- Mẹ không nghi ngờ gì về số vàng kia sao ?

- Có chứ ! Nhưng ba nói vàng đó là bác Phong cho mượn . Vì tin ba nên mẹ cũng tin cả lời nói dối thô thiển ấy . Mãi đến lúc con được một tuổi, ba mẹ tổ chức thôi nôi cho con khá lớn, ba mời bác Phong tới dự . Rượu vào, lời ra . Đêm hôm đó ba và bác Phong uống say mềm và đã nói ra những bí mật giấu kín lâu nay . Mẹ con nghe được tiếng mất tiếng còn, nên đợi lúc ba tỉnh lại đã hỏi cho bằng được.

Ông Đạt ngã người ra salon :

- Thoạt đầu ba từ chối tất cả . Nhưng càng chối mẹ con càng làm dữ, cuối cùng mẹ đổ bệnh vì giận . Thế là ba khai hết . Sự thật đáng ghê tởm này khiến mẹ không ngờ đến ba mất mấy tháng . Nếu không có con là chiếc cầu nối thiêng liêng, có lẽ mẹ đã bỏ ba rồi . . .

Giọng buồn bã, ông Đạt nói :

- Sau đó, mẹ bắt ba phải trả số vàng trước kia đã nhận cho bác Phong . Muốn thế hai vợ chồng phải làm việc hùng hục ngày đêm . Ngoài những chi phí của con ra, mẹ không dám ăn xài một đồng một cắc . Sức khỏe của mẹ ngày một suy yếu . Khi trả xong món nợ Oan khiên đó cũng là lúc bệnh lao xương của mẹ con bộc phát dữ dội.

Nước mắt Uyên lặng lẽ rơi, ông Đạt thở dài :

- Đến năm con 12 tuổi thì mẹ mất . Tội nghiệp ! Suốt 15 năm sống với ba, mẹ con chưa bao giờ được sung sướng, bởi vậy những ngày tháng cuối cuộc đời mẹ yêu cầu gì ba cũng chiều . Mẹ đòi gặp bác Phú và bác Huyền để nói hết mọi chuyện, để khi chết linh hồn được nhẹ nhõm, ba cũng chiều dù biết làm thế là tự tuyên án tù cho mình.

Gia Uyên thờ nhẹ :

- Sau khi biết toàn bộ sự thật, bác Huyền đã trở về với bác Phú à ?

- Người ta bảo tình cũ không rủ cũng đến thật đúng với trường hợp của hai người ấy . Ba không biết lúc mẹ của Duy còn sống, bác Phú và bà Huyền có quan hệ không, nhưng sau khi biết sự thật bà Huyền đã làm đơn xin ly dị bác Phong, dù rất yêu vợ cũng đành nuốt đau mà ký đơn . Ông sợ bà Huyền nói ra chuyện ngày xưa ấy, sẽ mất uy tín của mình trên thương trường mà ..

- Vậy là đến khi mẹ của Duy chết, hai người mới chính thức sống chung ?

Ông Đạt gật đầu :

- Đúng thế ! Nhưng họ lại bị Khanh chống đối kịch liệt . Chính vì sự chống đối này mà hai người không dám cho Khanh biết ai là mẹ ruột của nó.

Uyên nhếch môi :

- Bây giờ anh đã biết rồi đó . Đang là bi kịch, đâu thể nào chuyển sang hài kịch được.

Ông Đạt bứt rứt :

- Ba xin lỗi con ! Chính ba đã tạo nên bi kịch này, một bi kịch kéo dài đến thế hệ thứ hai.

Gia Uyên lặng thinh . Cô không nở cũng không dám trách ba mình . Với cô, những lời tự thú của ba là quá đủ rồi . Ba rất thương Uyên và cô còn đòi hỏi gì hơn được nữa chứ !

Mắt rung rung, cô thổn thức :

- Lúc nào ba cũng là ba của con . . .

Dứt lời cô vội vã chạy như điên về phòng mình ...

Chương 14

Vào tới phòng khách, Khanh khựng lại khi thấy Tuệ My đang ngồi với bà Huyền . Nhếch môi, anh lầm lũi bước lên lầu, Tuệ My gọi với theo :

- Anh Khanh ơi !

Dừng lại lưng chừng thang, anh ậm ừ :

- Có chuyện gì à ?

Tuệ My chót chét :

- Nhỏ Uyên nằm viện rồi . . .

Dù đã cố kềm lại, nhưng Khanh vẫn thấy mình quá hấp tấp khi hỏi :

- Tại sao vậy ?

My lơ lửng :

- Nó bị bệnh khá nặng . . .

- Nhưng Uyên bị bệnh gì ?

- Viêm phổi cấp tính vì dầm mưa . Thứ tư vừa rồi nó có hẹn với một người bạn rất thân ở quán caphe Cát Đằng, nhưng họ lại thất hẹn . Con nhỏ tuyệt vọng đã lang thang dưới mưa suốt cả buổi chiều . Nó dầm mưa để đợi chờ, để tìm kiếm cái gì chẳng biết, kết quả tối hôm đó nó sốt hơn 40 độ, bác Đạt phải đưa nó đi cấp cứu . . .

Thấy Khanh đứng trơ ra như đá, My nói tiếp :

- Nó đang nằm trong bệnh viện Nguyễn Trãi, phòng số . . .

Giọng Khanh hồ hững :

- Vậy à ? Chắc hôm nay Uyên đã đỡ rồi . Nếu My có vào, cho tôi gọi lời hỏi thăm.

Rồi mặc kệ Tuệ My trợn trừng hai mắt, Khanh đi nhanh về phòng mình . Ngồi nghiêm túc trước máy vi tính, anh bắt đầu làm việc . Những con số, những hàng chữ như nhảy múa trên màn hình khiến anh không thể tập trung được.

Dựa lưng vào ghế, Khanh đốt thuốc cố xóa đi hình bóng Gia Uyên.

Chiều thứ tư vừa rồi, đúng là cô có hẹn anh ở quán caphe Cát Đằng để nói một chuyện mà theo cô là quan trọng . Khanh hứa sẽ tới, nhưng tới giờ hẹn trời bỗng mưa tầm tã . Sau những suy nghĩ lẩn lưa, anh ngồi lại phòng làm việc đến chín, mười giờ đêm mới về.

Mưa chỉ là cái cớ để anh tránh gặp Gia Uyên . Anh đã xác định với lòng là không hề có tình cảm với con bé . Những lời yêu đương ngọt ngào trước kia chỉ là giả dối, anh cố ý tán tỉnh để Gia Uyên khước từ Hoàng đến với anh . Một sự trả thù hèn hạ chỉ nhằm làm thỏa mãn tự ái của mình mà anh đã thành công, mà thành công rồi còn gặp lại nạn nhân làm chi phiền chứ.

Khanh rít một hơi thuốc dài, nhìn khói tan loãng và nghe hiu quạnh tạt về.

Thật ra thế nào là yêu ? Anh đã thật sự yêu ai chưa, những cô gái thích chơi trò cút bắt mà trong đó, họ là những ả mèo đom đáng ác độc, còn anh là chú chuột nhắt đáng thương.

Nhớ tới Huệ Linh, lòng Khanh lại bùng lên cơn giận . Cơn giận ấy lan sang Gia Uyên . Suy cho cùng con bé cũng đang là nạn nhân của anh . Uyên phải gánh những gì ông Đạt đã gây ra cho ba mẹ, cho bản thân anh xưa kia . Anh mượn Uyên để trả thù Hoàng, nhưng chính thật cũng là để cô nếm chút mùi vị của đau thương nhằm hiểu và thông cảm hơn với ba mẹ mình, người từng là nạn nhân của ba cô.

Một công hai việc như thế đáng cho Khanh hả hê làm chứ ! Sao lòng anh lại nặng trĩu như vậy ?

Tự xét mình, Khanh vẫn thấy anh hèn hèn sao ấy ! Trả thù không phải là điều anh quan tâm .

Trước đây tâm hồn trong sáng của Khanh chưa bao giờ chứa đựng cái gì liên quan tới thù hận .

Lý do nào bây giờ anh lại nhỏ nhen như đàn bà vậy ?

Có lẽ Duy nói đúng . Sau tai nạn chết tiệt đấy, Khanh thay đổi quá nhiều . Thời gian nằm một chỗ trên giường kéo dài khiến anh đã trở thành một người luôn cúi kính, khó chịu, khó gần . Thời gian chữa bệnh ở nước ngoài cũng chẳng vui sướng gì, sự bất đồng ngôn ngữ, khác biệt cách sống khiến anh vừa cô đơn lại thêm cô độc.

Trở về nước với một tâm hồn già cỗi, khép kín, Khanh những tưởng mình không bao giờ để ý đến một cô gái nào nữa . Anh bị ám ảnh bởi cái chết mơ hồ của Huệ Linh và sự tự ti của một người vừa khỏi bệnh làm anh càng rút sâu vào lớp vỏ cô đơn.

Cuộc đời đùn đẩy khiến Khanh gặp Gia Uyên . Cô bé với chút ngông nghênh thoát đầu chưa làm anh chú ý, nhưng những lần tình cờ gặp lại, Gia Uyên đã gây được ấn tượng với Khanh . Một ấn tượng dễ chịu khiến tâm hồn khô cằn của anh tươi trở lại . Anh cảm thấy thích thú đến công ty, thích thú với những bản báo cáo, kế hoạch mà trước khi bị tai nạn là phần hồn của anh.

Thời gian Gia Uyên thực tập ở công ty để yêu biết bao ! Anh từng hồi hộp chờ bước chân cô ngưng lại trước cửa phòng mình, từng hồi hộp nghe cô gõ cửa và ríu rít những chuyện liên tu bất tận với giọng điệu hết sức trẻ con nhưng cứ ngỡ mình là người lớn . Khanh như sống lại thời trai trẻ, bòn chòn với tình cảm đầy tràn trong tim.

Đó nếu không phải là yêu thì là gì nhỉ ?

Tiếng gõ cửa phòng cắt ngang suy nghĩ của Khanh . Anh nói :

- Vào đi !

Duy ló đầu vô, giọng khách sáo :

- Không phiền anh chứ ?

Khanh rit một hơi thuốc nữa :

- Không ! Sao hôm nay mày lại bày đặt rào đón vậy ?

Duy ngã người xuống giường :

- Đó không phải là rào đón mà là thăm dò . Người ta thăm dò một cái gì đó khi người ta không hiểu về nó . Em thật sự không biết dạo này anh đang nghĩ gì, làm gì nữa !

Khanh thân nhiên :

- Tao nghĩ về bản kế hoạch khó nuốt của mày và dự định phải làm sao để biến nó thành hiện thực.

Duy rờ cằm :

- Anh thừa biết em không đề cập tới vấn đề này mà ! Anh không đi thăm Gia Uyên thật à ?

Khanh cộc lốc :

- Không ! Chuyện đó đã có thằng Hoàng rồi !

Duy có vẻ giễu cợt :

- Anh đã phân công cho hắn hả ?

Khanh làm thinh, Duy lại nói :

- Từ trước tới giờ anh luôn nói rằng anh không có tình cảm với Gia Uyên . Mọi quan hệ giữa anh và con bé chỉ là mối quan hệ đùa chơi . Thú thật em rất ghét cái kiểu đùa chơi đùa giả ấy, nhưng lâu nay chưa dám có ý kiến vì em nghĩ anh đang muốn giấu tình cảm thật của mình . Tới bây giờ em phải nói thôi . ..

Khanh ngắt ngang lời Duy :

- Mày định nói gì đây khi giữa anh và Gia Uyên đã có một khoảng cách không thể nào lấp được.

Duy nhỏ nhẹ :

- Khoảng cách đó chỉ tồn tại trong lòng anh thôi . Ba và dì Huyền đều đối xử rất tốt với Gia Uyên . Con bé vì anh mà đổ bệnh, lẽ nào anh không chút cảm xúc ?

Khanh chán chường :

- Mà y muốn nghĩ sao cũng được . Với cuộc đời này anh đã quá mệt mỏi . Với tình yêu cũng thế . Tại sao cứ phải lao vào một cuộc tình tay ba khi anh không hề thật lòng yêu Gia Uyên ? Trước đây anh lợi dụng con bé để chọc tức Hoàng, bây giờ mọi cái đã khác rồi, nên trả Uyên lại cho Hoàng mới phải !

Duy nói :

- Gia Uyên đâu phải món hàng để anh muốn nhường cho ai thì nhường . Và lại con bé không yêu Hoàng . Tại sao anh bắt Uyên đến với người mà cô bé không thích ? Làm như thế khác nào anh là một thằng đêú, đã gạt gẫm tình cảm chân thật của người ta rồi sang tay tình cảm ấy cho kẻ khác.

Mặt Khanh đanh lại :

- Mà y liệu lựa lời mà nói cho đúng tôn ti trật tự đây !

Duy nhún vai :

- Anh lúc nào cũng là anh Hai của em . Nói thế không có nghĩa anh làm sai mà bắt em phải phục, thà em nói thẳng điều mình nghĩ còn hơn giấu nó trong lòng với sự chê trách.

Không đợi Khanh mở miệng bào chữa, Duy đứng dậy đi ra và đóng cửa phòng lại . Còn một mình với bộn bề suy tư, Khanh chỉ biết rít thuốc đến mức cổ họng đắng nghét.

Cuối cùng Duy đã kêu đích danh anh là một thằng đêú mà anh không sao mở miệng rầy ra Duy được.

Khanh trần trở, ray rứt khôn nguôi khi nhớ về những ngày có Uyên bên cạnh . Đó đúng là khoảng thời gian anh vui vẻ, yêu đời nhất . Nếu không có Uyên, có lẽ anh mãi mãi rút trong lớp vỏ mặc cảm của một người vừa khỏi bệnh trầm kha . Nhờ sự hồn nhiên, chân thật của Uyên, anh đã hòa nhập trở lại với cuộc sống trước kia . Uyên là chất xúc tác màu nhiệm khiến anh nhanh chóng vươn vai đứng lên ứng phó với trăm công nghìn việc ở công ty . Anh đã lao động miệt mài, với niềm phấn chấn say mê như thời vừa rời ghế đại học, hăm hở bước vào đời . Thế nhưng anh không biết động lực thúc đẩy anh có từ Gia Uyên . Anh chỉ xem cô như một trò đùa vừa giúp anh giải khuây khi buồn, vừa giúp anh chọc tức kẻ mình căm ghét.

Thời gian ở bên Gia Uyên không nhiều, thậm chí là ít ỏi nữa, nhưng Khanh đã có được một thứ mà trước kia anh chưa bao giờ có được . Đó là tình yêu chân thành trong sáng của một cô gái . Tại sao anh có thể dễ dàng buông một vật quý giá như thế chứ ! Rõ ràng thời gian vừa qua anh rất khổ tâm . Anh nhớ Uyên nhưng lại tự dối lòng là không nhớ . Anh yêu, nhưng một mực chối rằng không.

Tại sao thế và để làm gì ? Khanh không vượt qua được những đố kỵ của bản thân, anh không tha thứ cho việc làm xưa kia của ông Đạt, ông Phong đối với cha mẹ mình, nên oán luôn cả người mình yêu.

Nếu đúng thế, anh chỉ là một thằng đàn ông nhỏ mọn, chả xứng đáng gì với tình yêu của Uyên trọn vẹn dành cho mỗi riêng anh.

Khanh dập tắt điếu thuốc đang hút dở, đứng dậy đi loang quanh trong phòng . Nhìn ra cửa sổ, anh thấy trời vẫn chưa thôi mưa . Nghĩ tới Gia Uyên, trái tim Khanh như bị ai bóp mạnh . Anh hít một hơi dài rồi với tay lấy chiếc áo gió treo trên móc bước xuống nhà.

Dưới phòng khách không thấy Duy và Tuệ My . Khanh hấp tấp dẫn chiếc Dream ra và phóng đi trong mưa . . .

Gió thổi mạnh, hơi mưa ủa vào mặt, vào người khiến Khanh lạnh cóng . Anh mím môi chịu đựng . Hôm ấy chắc Gia Uyên còn lạnh hơn anh bây giờ nhiều . Cô bé vừa lạnh lẽo, vừa buồn, vừa tuyệt vọng vì ai ?

Khanh tự xi và mình không ngọt . Thú nhận yêu Gia Uyên thì sao đi ! Lý do gì khiến anh vẫn chối với Duy và Tuệ My là anh không hề yêu cô bé ?

Phải tại mặc cảm của những mối tình đã qua khiến anh trở nên dối trá như thế không ?

Khanh không thể dối lòng thêm nữa . Anh phải có Gia Uyên, phải có một tình yêu như anh từng ao ước . Nếu không, suốt quãng đời còn lại anh sẽ ân hận . ..

Vội vã gọi xe vào bãi, vội vã chạy dọc hành lang để tìm số phòng . Khanh gặp Duy và Tuệ My đi ra . Nhìn đầu tóc ướt lơi ngoi của anh, Tuệ My nói :

- Tội nghiệp anh ghê ! Nhưng ướt thế này chưa đủ sức viêm phổi đâu . Khổ nỗi anh đến trễ rồi, Hoàng đang ở trong . ..

Duy kéo tay Tuệ My . Cô đang nho mo định nói gì nữa, nhưng lại thôi.

Duy hơi mỉm cười :

- Tụi em về trước đây !

Khanh gương gạo gặt đầu . Anh tần ngần nhìn theo hai người rồi ngồi xuống cái ghế đá trên hành lang . Câu nói của My đã phá tan mọi hăm hở trong anh . Khanh không muốn đụng mặt Hoàng lúc này chút nào . Nhưng vừa rồi Tuệ My bảo rằng anh đã trễ . . Nghĩa là sao chứ ? Lẽ nào vì thái độ hồ hững, lạnh nhạt của anh Gia Uyên đã đáp lại sự đeo đuổi bền bỉ của Hoàng ?

Bỗng nhiên Khanh bồn chồn khổ sở . Nếu đem đặt tình cảm anh dành cho Uyên và lòng căm hận ông Đạt lên bàn cân ngay bây giờ, chắc chắn cán cân sẽ nghiêng về phía Gia Uyên . Biết đâu chừng khi anh đã nhận ra sự yêu ghét của mình thì muộn thật rồi ? Gia Uyên sẽ không còn là của anh nữa . Nhưng chả lẽ bây giờ chạy ào giành lại tình yêu ấy trong tay Hoàng ?

Anh và Hoàng đã khác trước rồi . Dù sẽ không khi nào hòa hợp thương mến Hoàng như anh từng thương mến Duy, nhưng có một cái gì đó anh không đành lòng, nếu như Uyên chọn anh thay vì chọn Hoàng.

Đang gục đầu thối thỏm, Khanh bỗng giật mình vì bị đập mạnh vào vai . Ngược vội lên, anh thấy ông Đạt.

Ngồi xuống kế anh, ông hỏi :

- Sao lại ngồi đây ?

Rút gói thuốc ra đưa cho ông, Khanh nói :

- Cháu định hút xong điếu thuốc cái đã . . Xin mời bác !

Đốt cho mình một điếu, ông Đạt từ tốn phả khói :

- Đang căng thẳng à ? Tôi nghĩ khi đã đến đây thì cháu phải dứt khoát với sự lựa chọn của mình rồi chứ !

Khanh nhú mày :

- Bác muốn nói sự lựa chọn nào ? Cháu không hiểu.

Ông Đạt thở dài :

- Tôi biết cháu rất hận tôi, nhưng Gia Uyên vô tội . Nó cũng là nạn nhân của tôi như cháu mà thôi . Tôi không dám hy vọng cháu tha thứ những gì tôi đã gián tiếp gây ra cho gia đình cháu . Nhưng tôi xin cháu đừng trút hết hận thù lên Gia Uyên . Tôi biết cháu không yêu mà chỉ lợi dụng con bé để chọc tức Hoàng . Bây giờ cháu có thể vì mẹ Gia Uyên, người đã từng giúp đỡ mẹ cháu mà buông tha nó không ?

Khanh chưa biết nói sao, ông Đạt lại trầm giọng :

- Gia Uyên thật lòng yêu mến cháu . Tôi không muốn con tôi bị tổn thương hơn nữa . Tôi tin rằng, với thời gian nó sẽ quên cháu và đáp lại tình cảm của Hoàng . Dù không hiểu cháu chọn lòng khoan dung để tha thứ, hay sự hẹp hòi để tiếp tục đùa cợt với tình cảm của Gia Uyên, tôi vẫn mong cháu để con bé yên với Hoàng ..

Khanh khó khăn lên tiếng :

- Bác tin rằng Gia Uyên sẽ hạnh phúc với Hoàng sao ?

Ông Đạt đáp :

- Nếu cháu chỉ đem tới giống tổ cho nó, thì Uyên dù không muốn cũng phải nương tựa vào Hoàng . Người đàn bà nào cũng cần một chỗ dựa.

Khanh nhếch mép :

- Như mẹ cháu ngày xưa chứ gì ? Nhưng sau đó thì sao ? Gia Uyên cần một tình yêu chân thật hơn là một chỗ dựa . Cháu không phủ nhận đã có lúc xem Uyên như một trò đùa . Nhưng sau bao nhiêu đêm trằn trọc, cháu nhận ra tình cảm của cháu đối với Uyên rất chân thật.

Ông Đạt sa sầm mặt xuống :

- Hừm ! Chân thật mà để con bé dầm mưa đến đổ bệnh . Hôm sốt mê man, nó nói làm nhảm những gì, tôi nghe không sót một chữ . Trong cái nhìn của tôi, cậu là một người nhỏ nhen, ích kỷ . Tôi thà để nó buồn một thời gian vì cậu, còn hơn phải khổ suốt đời vì một người chồng không hề thật lòng.

Khanh phân bua :

- Nếu cháu nhỏ nhen, ích kỷ, cháu sẽ không đến đây mà đã bỏ mặc Gia Uyên . . .

Ông Đạt gạt ngang :

- Tôi đang mong cậu bỏ mặc nó đấy . Nói thật, tôi không tin được cậu . Về đi !

Khanh cương quyết :

- Chưa gặp Gia Uyên, cháu nhất định không về.

- Gặp cũng vô ích . Nó đã đồng ý làm đám hỏi với Hoàng rồi !

Giong run lên vì xúc động, Khanh rên rỉ :

- Không thể nào ! Uyên không thể làm thế được !

Rồi đứng bật dậy, Khanh ào ào bước vào phòng của Gia Uyên như một cơn lốc.

Đúng là trong phòng có cả Hoàng . Anh ta đang kéo ghế ngồi sát giường Uyên nằm . Thấy anh, cả hai thẳng thốt nhìn . Gương mặt xanh xao của Uyên như càng xanh hơn làm Khanh xót xa.

Anh trầm giọng :

- Anh cần nói chuyện với em !

Gia Uyên hết sức nhỏ nhẹ :

- Anh cứ nói đi, em nghe . . .

Khanh nhấn mạnh :

- Anh muốn nói với riêng em thôi !

Đứng dậy ném cho Khanh cái nhìn đầy ác cảm, Hoàng hằn học :

- Anh và Uyên còn chuyện gì nữa để nói chứ ! Tôi mừng vì cuối cùng Uyên cũng nhìn rõ được chân tướng của anh . Giữa chúng ta không bao giờ là anh em !

Giọng Gia Uyên khỗ sở :

- Đừng gây nỡ mà ! Em cũng có chuyện muốn nói với Khanh . Anh về đi Hoàng !

Hoàng dận dò :

- Anh ngồi chờ ngoài hành lang chứ không về đâu ! Em còn mệt, không nên nói nhiều cũng không nên nghe nhiều !

Uyên chớp mắt :

- Em biết mà !

Đợi Hoàng đóng cửa xong, Khanh mới ngáp ngừng :

- Anh xin lỗi hôm trước đã thất hẹn để em dầm mưa đến đổ bệnh như vậy !

Uyên nhếch môi :

- Tại em ngốc, chứ anh đâu có lỗi gì !

Khanh ray rứt :

- Anh có lỗi là quá hẹp hòi và ích kỷ . Anh đã không vượt qua được bản thân mình để đến với em, nhưng cũng không đủ can đảm để từ chối bữa hẹn ấy . Đến khi thấy mưa, anh lại mượn có tại trời mưa, ngồi lì trong phòng làm việc tới hơn mười giờ mới về nhà . Anh không bao giờ ngờ trong khoảng thời gian đó, em đã dầm mưa đến đổ bệnh . Lúc này nghe Tuệ My nói, anh mới thấy mình là một gã đàn ông tồi, vô trách nhiệm với chính tình yêu của mình.

Uyên chua chát :

- Tình yêu của mình à ! Anh nói hơi quá rồi . Em chỉ là trò đùa, chứ có khi nào là tình yêu của anh đâu . Nhưng em không thể để anh lợi dụng em để làm khổ Hoàng . Em đã nghe lời anh, quay lại với Hoàng rồi . Bên anh, em thấy vui vì biết chắc mình không phải là con cờ thí, là một công cụ biết suy nghĩ.

Khanh kêu lên :

- Không thể như thế được . Em đâu có yêu Hoàng !

Gia Uyên đều giọng :

- Nhưng anh yêu em chân thật và sâu đậm, yêu không một chút giả dối, không toan tính, không mục đích, mưu mô nào hết . Nhờ anh, em đã nhận ra được mình đang cần cái gì, cần ai.

Khanh lắc đầu :

- Cần một người và yêu một người là hai chuyện khác nhau . Anh biết em giận nên mới nói thế .

Gia Uyên . . . Anh cần có em và rất yêu em, tình yêu đó dù anh đã cố vùi dập, cố loại bỏ khỏi tâm tưởng vì những nhỏ nhen, ích kỷ của lòng hận thù, anh cố quên, cố dửng dưng, cố độc ác với em, nhưng cuối cùng lý trí vẫn phải thua trái tim vốn tự cho là đã chai sạn của mình . Anh không thể lừa dối mình được nữa . . .

Gia Uyên vò cái chéو mềm, giọng bình thản :

- Em cũng không thể sống giả dối, vì vậy xin anh hãy để em yên, đừng nói những lời ngọt ngào như vậy nữa . Em không tin đâu !

Mắt Khanh tối sầm vì thất vọng, anh ngồi im thật lâu, Gia Uyên cũng không nói lời nào . Hai người như trôi đi trong lặng lẽ.

Cuối cùng, Khanh lên tiếng trước :

- Anh rất yêu em và cần có em . Đó là lời chân thật từ đáy lòng anh . Có thể em không tin, nhưng vẫn phải nói . Anh yêu em . . .

Gia Uyên nhếch môi :

- Cũng như anh đã từng yêu Huệ Linh chứ gì ? Anh dễ yêu, cũng sẽ dễ quên . Rồi anh lại có một cuộc tình mới không dính những ràng buộc ân oán khó xử như cuộc tình vừa qua . Anh khỏi phải cố vùi dập, cố loại bỏ, cố quên, cố dửng dưng, cố độc ác với cô gái anh yêu . Hai người sẽ hạnh phúc mà không bao giờ phải ray rứt khổ sở khi nhớ tới những điều làm em và anh từng đón đau .

..

Khanh hỏi hả :

- Chính vì lý do này mà em chấp nhận Hoàng à ?

Gia Uyên chớp mi :

- Chỉ một phần nào đó thôi . Người ta vẫn nói cha mẹ làm, con cái chịu . Em và Hoàng đầu sao cũng có những thứ chung . Riêng anh thì không ! Em không muốn suốt đời phải mặc cảm tự ti sống bên anh.

Khanh lắc đầu :

- Sẽ không bao giờ có chuyện đó . Anh đã hiểu ra rằng khi đã thật sự yêu, hận thù cũng trở thành

vô nghĩa . Ngày xưa nếu không nhờ mẹ em, anh chắc không được thế này, thậm chí không biết ba mẹ mình là ai nữa là khác . Chính bác gái đã nhận anh từ tay mẹ ruột để giao cho mẹ nuôi, rồi lấy anh làm sợi dây nối mẹ nuôi với ba anh, bác gái đã giúp ba anh có một gia đình hạnh phúc đến mức khi mẹ ruột xuất hiện, anh đã phải ghét bà vì nghĩ bà đã chiếm vị trí độc tôn của mẹ nuôi anh . Tất cả những gì bác gái làm đã che khuất làm lỡ của bác trai . Tại sao anh lại phải hận khi hiện tại gia đình anh đã đoàn tụ và đang sống thật hạnh phúc vui vẻ ?

Gia Uyên mím môi :

- Bây giờ anh nói gì cũng đã muộn . Em đã quyết định rồi !

Mệt mỏi gục đầu vào vai, Uyên van vì :

- Anh về đi !

Khanh chậm chạp đứng dậy :

- Nếu quyết định đó là lựa chọn sáng suốt của em . Anh đành nhận nỗi đau về cho riêng mình .

Chúc em suốt đời được hạnh phúc !

Ra tới cửa, Khanh quay lại :

- Cảm ơn em đã cho anh biết thế nào là một tình yêu thật sự, mỗi nỗi đau thật sự !

Gia Uyên lặng lẽ lau nước mắt . Khanh đâu hề biết trong cô nỗi đau vì phải nói dối đang nặng nề đến mức cô không ngược mặt lên nổi . Thì ra Uyên là người coi tự ái lớn hơn tình yêu . Vì tự ái, cô đã để Khanh ra về trong mưa với nỗi thất vọng ê chề . Cô đã gieo vào lòng Khanh một đố kỵ mới với Hoàng . Cô cũng lợi dụng Hoàng để chọc tức Khanh . Làm thế đúng là không công bằng với anh . Nhưng biết sao hơn khi lòng đố kỵ đã cao hơn tình yêu.

Nước mắt vẫn lăn chã rơi, Gia Uyên cứ muốn bước xuống giường chạy theo Khanh . Cô hận anh mà không đành lòng làm khó anh . Đúng là mâu thuẫn và phi lý.

Hoàng đẩy cửa hồi hả bước vào . Anh nhìn cô bực dọc :

- Khanh lại khiến em khóc nữa rồi ! Nếu biết thế, lúc nãy anh nhất định tổng hấn ra hành lang .

Hừ ! Đúng là . . . là . . .

Gia Uyên hít hít mũi :

- Dầu sao cũng hai anh em . Anh nên có cái nhìn khác về Khanh thì tốt hơn !

Mắt Hoàng dữ dội :

- Khanh đã cướp của anh hai người đàn bà anh yêu quý nhất trên đời . Anh hận nó !

Gia Uyên lắc đầu :

- Khanh không hề cướp cái gì của anh hết . Nếu anh ấy không xuất hiện, em cũng chỉ xem anh như một người bạn, hay một người anh trai . Thêm lần nữa, em mong anh hãy hiểu việc em từ chối anh chẳng liên quan gì tới Khanh hết !

Hạ giọng xuống, Gia Uyên thiết tha :

- Mọi tình của mẹ anh cùng bác Phong, bác Phú là một thực tiễn đau thương, em không muốn bị kịch ấy làm lại . Bởi vậy em rất sợ vướng vào anh em nhà anh . . .

Giọng nghẹn lại, Gia Uyên nói tiếp :

- Em đã từ chối tình cảm của Khanh, dù làm thế khác nào tự móc quả tim ra khỏi lồng ngực.

Hoàng hoang mang :

- Sao em lại . . . lại . . . từ chối khi em rất yêu Khanh ?

- Có nói anh cũng không hiểu đâu . Nhưng chẳng lẽ điều đó chưa làm anh thật sự hài lòng ?

Hoang buồn bã :

- Anh ác dữ vậy sao ?

Uyên im lặng . Đầu nặng trĩch và nhức như búa bổ vì căng thẳng qua cuộc nói chuyện với Khanh

. Hai tay ôm lấy mặt, cô nói :

- Em mệt lắm rồi !

Hiểu ý cô, Hoàng đứng dậy :

- Anh về và hy vọng em sẽ nghỉ lại để thấy chỉ có anh mới là chỗ dựa của em.

Chương 15

Khanh bước vào quán cafe đưa mắt tìm và thấy Hoàng ngồi một mình ở góc quán.

Bước tới ngồi đối diện, Khanh nói ngay :

- Tôi nghĩ mãi vẫn chưa ra mục đích của buổi gặp gỡ này . Thật ra cậu cần gì ở tôi ?

Khác với thái độ nôn nóng của Khanh, Hoàng từ tốn :

- Chúng ta có cùng một mục đích, tôi hẹn anh vì cái chúng ta đang đeo đuổi lâu nay.

Khanh lo lắng :

- Gia Uyên xảy ra chuyện gì à ?

Hoàng lắc đầu :

- Không ! Nhưng tôi hẹn anh là vì cô ấy !

Đẩy gói thuốc về phía Khanh, Hoàng hỏi :

- Đã bao giờ anh nghĩ xem giữa tôi và anh, ai yêu Gia Uyên nhiều hơn chưa ? Chắc là chưa đâu !

Nhưng tôi đã có lúc ngồi cân nhắc và đã nghiệm ra một điều trong tình yêu không có chuyện mua bán, không phải bỏ ra nhiều tiền là sẽ có cái mình muốn.

Cười khẩy một cái, Hoàng hạ giọng :

- Đúng như người ta nói : "Cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu . . ." . Tôi đã dâng tặng Gia Uyên cả cuộc đời, nhưng cô ấy không màng tới . Cô ấy vẫn mãi mê với trò yêu nhưng cao ngạo từ chối tình yêu rồi sào khở riêng mình.

Khanh nhú mày :

- Cậu nói vậy là sao ? Tôi không hiểu.

Không trả lời, Hoàng lại hỏi :

- Anh vẫn còn yêu Gia Uyên đó chứ ?

Khanh cộc lốc :

- Yêu ! Nhưng điều ấy đâu nói được gì khi Uyên rất hận tôi.

Hoàng thở ra một hơi khò :

- Tôi đang cầu Gia Uyên hận tôi như hận anh đấy ! Sau buổi gặp anh ở bệnh viện tới nay đã mấy tuần rồi, nhưng Uyên lúc nào cũng như mất hồn . Chính anh đã mang đi ba phần hồn, bảy phần vía của Gia Uyên . Sự dửng dưng vô cảm của cô ấy làm tôi chịu đựng không nổi . Càng lúc tôi càng căm thù anh . Nếu anh đừng xuất hiện dưới khung cửa sổ nhà Gia Uyên, có lẽ mọi việc đã khác . Cô ấy sẽ là của tôi.

Khanh nhỏ nhẹ :

- Chúng ta cùng một mẹ sanh ra . Tôi không muốn giành với cậu, nhưng cũng không thể nhường Gia Uyên cho cậu như nhường một món hàng được . Tôi tôn trọng Gia Uyên nên tôn trọng cả quyết định của cô ấy . Uyên đã chọn cậu, tôi đành nén lòng làm kẻ bại trận . Cậu đang giữ báu vật trong tay, sao còn căm thù tôi ?

Hoàng bật cười chua chát :

- Uyên đã chọn tôi à ? Thật là mỉa mai . Anh là người từng trải, từng lăn lộn với đời, lẽ nào lại tin một cô bé ngờ ngác như Gia Uyên ?

Khanh thở dài :

- Tôi không tin, và cũng không giữ được Gia Uyên vì nhiều lý do.

- Nếu đã thật sự yêu, người ta không ngại lý do nào cả !

Khanh nhếch mép :

- Vậy sao ! Nếu là đứa vô lương tâm, tôi sẽ bắt chấp . Khổ nỗi với tôi, một giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã . . .

Hoàng nhìn xoáy vào mắt Khanh :

- Anh nói nghe cảm động quá !

Khanh khó chịu :

- Thật ra cậu muốn gì ? Muốn tôi phải đi thật xa để đừng gặp Gia Uyên, hoặc ngược lại à ?

Tiếp tục rít thuốc, Hoàng nói :

- Hôm qua tôi có gặp mẹ . Bà nói rất nhiều về tình cảm của mình ngày xưa rồi kết luận, dù bây giờ sống với bác Phú, mẹ vẫn không hạnh phúc . Mẹ cho rằng mình quá đại dốt khi thiếu can đảm dứt bỏ một tình yêu đã thuộc về quá khứ, để rồi cuộc với mẹ không có cuộc tình nào trọn vẹn cả . Hai người đàn ông và hai đứa con mãi là nỗi đau cho đến khi mẹ buông tay nhắm mắt.

Giọng Hoàng bỗng như trùng lại :

- Tôi rất thương mẹ nên không thể làm mẹ khổ hơn nữa với mỗi tình tay ba của tôi, anh và Gia Uyên . Tôi không muốn có một tình yêu chiếm đoạt như ba tôi ngày xưa, dù tôi yêu Uyên không thua gì ba tôi yêu mẹ . Tôi đã hứa với mẹ sẽ không để xảy ra bi kịch như ngày xưa . Gia Uyên đang đau khổ vì anh lẳng lặng bỏ cuộc . Tôi hiểu anh cũng có suy nghĩ như tôi, tức là không muốn chuyện cũ lặp lại . Nhưng Uyên yêu anh thật lòng, do đó tôi rút lui là biết người biết ta . Tôi phải can đảm dứt bỏ mối tình vô vọng này, biết đâu phần đời còn lại tôi sẽ thanh thản hơn là đeo đuổi hư vô, ảo ảnh.

Khanh ngập ngừng :

- Đạo này Gia Uyên thế nào rồi ?

- Về sức khỏe thì tốt, nhưng về tinh thần thì hơi tệ . Chỉ sợ ảnh hưởng đến đợt thi tốt nghiệp mà thôi ! Anh nên đến với cô ấy !

Khanh liếm môi :

- Còn cậu thì sao ?

Hoàng đầu đón :

- Nghĩ tới tôi làm chi ? Tôi không tốt đến mức nhường người yêu cho anh đâu ! Tóm lại, tôi vì Gia Uyên chớ không hề vì anh . Bây giờ thì anh xéo đi !

Khanh nghiêm mặt :

- Cậu không có quyền nói với tôi như thế dù cậu rất tốt khi cho tôi biết tình cảm giữa cậu và Gia Uyên hiện nay.

Im lặng một chút, Khanh nói :

- Suốt thời gian qua, tôi cũng suy nghĩ khá nhiều về mối quan hệ ruột rà của chúng ta . Không muốn cũng đã là anh em . Bây giờ khi liên tưởng tới cậu, tôi hết hận thù, căng thẳng, nhưng lại ray rứt, đau khổ vì giữa chúng ta vẫn còn tồn tại Gia Uyên . Theo tôi, trong tình yêu không có kẻ thua người thắng, mà chỉ có người cao thượng với kẻ tiểu nhân . Mục đích của cậu rất rõ khi hẹn gặp tôi ở đây . Tôi hiểu nỗi đau của cậu lớn lao, sâu sắc thế nào khi bảo tôi hãy đến với Gia Uyên . . . Cậu là người can trường vì đã làm chủ được trái tim mình . Tôi khâm phục cậu !

Nói tới đây, Khanh đứng dậy chia tay ra . Hoàng nhìn anh ngần ngừ rồi cũng chìa tay bắt lấy .

Trong một tích tắc, hai anh em bỗng thấy lòng dịu lại . Hoàng là người rút tay lại trước . Khanh ngần ngừ rồi bước đi . Anh hiểu trong tâm trí Hoàng, anh đã có một chỗ đứng không tồi như xưa, ngược lại trong tim anh, Hoàng cũng có một vị trí gần ngang bằng với Duy.

Phóng chiếc Dream xuống đường, Khanh chạy vòng vo ngoài phố với những buồn vui lẫn lộn.

Hoàng đã tự động rút lui, giờ chỉ còn anh và Gia Uyên . Thế sao Khanh vẫn ngần ngại khi muốn đến với cô nhi ?

Tâm lý con người thật phức tạp, nhất là tâm lý của những người đang yêu, từng thất bại vì yêu .

Khanh nhớ tới buổi tối gặp Uyên trong bệnh viện và thấy lưỡng lự . Dứt khoát anh phải có cách

thuyết phục cô bé của riêng mình . Nếu Gia Uyên tiếp tục từ chối, Khanh sẽ làm sao ? Anh vốn kiêu căng, nhiều tự ái kia mà ?

Loanh quanh lẫn quẩn những con đường một hồi, Khanh cũng đến nhà Uyên . Trời vừa chập choạng, khung cửa sổ phòng cô xanh xao ánh đèn neon trắng . Thay vì bấm chuông, Khanh đứng dưới đường nhìn lên . . . Nếu có thần giao cách cảm, nếu Gia Uyên đang nhớ đến anh, chắc chắn cô sẽ xuất hiện.

Đốt cho mình điều thuốc, anh lặng lẽ chờ . . .

Anh chờ mãi vẫn không thấy ai . Khanh chợt bồn chồn khi nghĩ Gia Uyên đã quên anh rồi . Dù cô có quên, anh cũng không được nản lòng nếu không muốn vĩnh viễn mất người mình yêu. Suy đi nghĩ lại cho thật kỹ cách năn nỉ, Khanh vút điều thuốc, xoay người lại và sững sờ khi thấy Gia Uyên đứng tựa cổng rào . Hai người nhìn vào mắt nhau trong bồi hồi . Giữa không gian bẽ bàng của nhớ nhung, yêu ghét, thương giận.

Khanh trầm giọng :

- Anh có thể vào nhà để nói chuyện với em không ?

Uyên lặng lẽ gật đầu . Cô mở rộng cửa và bước đi trước . Đến bên ghế đá, cô đứng chờ anh và bất gặp cảm giác bồn chồn của mình.

Ngồi xuống kế bên Gia Uyên, Khanh âu yếm nhìn cô thật kỹ và hỏi :

- Sao em biết anh đến vậy ?

Uyên chớp mắt :

- Em nghe như có ai gọi mình ..

- Em không có trên phòng sao ?

Uyên lắc đầu rồi lại im lặng . Khanh dịu dàng kể lể :

- Anh tới và nhìn lên cửa sổ, lòng nghĩ rằng : nếu em còn yêu, còn nhớ tới anh thế nào cũng sẽ xuất hiện . Anh đã hút hết điều thuốc và cười thầm mình đúng là viễn vông, mơ mộng . Khung cửa sổ vắng tanh kia đã trả lời điều hoang tưởng của anh . Đương lúc anh rơi xuống tận cùng của tuyệt vọng thì em lại xuất hiện . Tuyệt diệu nhất là em xuất hiện ở bên cửa cái, trước mắt anh, bất ngờ, lảng mạn như trong chiêm bao.

Mắt vẫn không rời gương mặt Gia Uyên, Khanh hỏi nhỏ :

- Như vậy là anh có quyền hy vọng cho tình yêu của anh . Đúng không bé con ?

Gia Uyên bối rối :

- Sao lại hỏi em về tình yêu của anh ?

Khanh mồm mép :

- À quên ! Phải nói là tình yêu của chúng ta mới đúng . Em đã ân hận vì quyết định của mình rồi chứ ?

Uyên ngơ ngác :

- Quyết định gì ?

Khanh hơi nheo mắt :

- Quyết định nên căm hận anh thay vì yêu ấy ! Cái quyết định vờ vịt với Hoàng ấy !

Gia Uyên xụ mặt :

- Anh tới để hỏi em điều đó à ?

Nghiêng đầu ngắm Uyên, Khanh nhỏ nhẹ :

- Anh vẫn muốn được nghe em khẳng định lòng mình lần nữa !

Mím môi lại, Uyên gằn từng chữ :

- Em hận anh !

- Cám ơn lời nói ấy ! Anh biết càng hận chừng nào, em càng yêu chừng nấy . Tình yêu thương sẽ

xóa hết hận thù . Sao em lại tự làm đau mình và làm khổ anh chỉ vì một trái tim bướng bỉnh, trẻ con muốn người khác dễ dàng, quỳ lụy ?

Gia Uyên lên giọng :

- Em không phải trẻ con, cũng chẳng muốn ai dễ dàng, quỳ lụy . Chính vì vậy em mới trốn chạy trước anh . Em đã làm được điều ấy, anh còn tìm em làm chi cho mọi cái lại rối tung lên ?

Mắt Khanh say đắm, anh khe khẽ hát như trêu Gia Uyên :

- Thôi em đừng dỗi lòng . . . Dù sao chẳng nữa cũng nhớ đến tình đôi ta . . . Giận dỗi bao nhiêu đó là quá đủ rồi bé con ạ ! Nếu không trái tim anh cứ xao động mãi, anh sẽ không làm việc được . . .

Gia Uyên nhún vai :

- Đó là chuyện của anh ! Đâu liên quan gì đến em . Không chọn Hoàng, em sẽ chọn người khác !

Khanh tủm tỉm :

- Thật không ? Anh chỉ sợ em đang ngày một mòn mỏi vì trò đùa ác độc của chính mình ấy chứ !

Uyên nhú mày :

- Thế nào là trò đùa độc ác ?

Khanh thản nhiên :

- Chơi ma túy tức là đùa với trò độc ác . Giỡn với tình yêu còn nguy hiểm hơn chơi với ma túy nhiều . Trông em kìa ! Đã khỏi bệnh lâu rồi nhưng mặt mày vẫn nhợt nhạt, hết sức xấu xí khác nào người thất tình . . . mẫn tính . Em đang là nạn nhân của chính mình đấy ! Xấu thế kia ma nào mà thèm !

Gia Uyên ngọ nguậy trên ghế đá . Rõ ràng lời chê của Khanh đã có tác dụng . Con gái, cô nào lại không sợ xấu . Nhất là chính người mình yêu nói lên nhận xét đó . Tự nhiên cô tủi thân hết sức . Cô nhợt nhạt xấu xí là vì ai chứ !

Gia Uyên giận dữ :

- Em như thế nào thì mặc kệ em, anh quan tâm làm gì ?

Khanh xoay người cô lại, giọng trầm xuống :

- Sao lại không quan tâm, khi anh vẫn còn quá yêu em, nên em xấu anh cũng không dám . . . chê. Uyên bàng hoàng vì câu nói của Khanh . Dù đây không phải là lần đầu anh nói lời yêu, những quả thật không hạnh phúc nào bằng cứ được nghe mãi những lời thì thầm như thế . Thoáng chốc Uyên cảm thấy hồn mình như chiếc lá ú ỉm trong tay anh . Những ngổ ngáo, bướng bỉnh, những toan tính trong đầu bỗng tan biến đâu hết . Uyên không thể dỗi lòng nữa . Cô từng tự nhủ mình thôi đừng yêu, đừng dấn thân vào cuộc tình đầy kịch tính này nữa, sao bây giờ lại hoang mang với chính lựa chọn trước kia thế ?

Khanh bồi hồi nói tiếp :

- Chuyện tình của chúng ta đơn sơ và giản dị như tất cả chuyện tình trên thế gian này . Tự chúng ta đã dày vò mình vì những ràng buộc mình đặt ra đó thôi . Ba mẹ anh không muốn nhắc đến quá khứ, vậy tại sao chúng ta cứ moi quá khứ lên và đau khổ vì nó ?

Gia Uyên thờ dãi . Suốt khoảng thời gian vừa qua cô sống trong mâu thuẫn không nguôi . Vừa mong Khanh đến để vui bết sầu nhớ, Uyên lại vừa mong đừng gặp lại anh.

Tuệ My bảo Uyên và anh người nào cũng thừa tự ái, khổ nỗi cả hai đều đặt tự ái sai nơi sai chỗ, cho nên những việc lẽ ra là đơn giản lại trở lên rối tung.

My trách cô giận Khanh dai quá, không khéo già néo đứt dây . Bẵng đi mấy tuần đằng đẳng, Khanh như biến khỏi đời Uyên . Cô ngỡ . . . dây đã đứt thật rồi chứ ! Nào ngờ hôm nay anh lại xuất hiện, mồm mép và nói những lời ngọt ngào, êm như ru ngủ . Khiến trái tim dễ dục của Uyên thổn thức không thôi.

Ôi ! Trái tim ngốc nghếch của Uyên ! Mày sắp dại dột nghe lời người ta nữa phải không ?

Cô yếu ớt lên tiếng :

- Lâu rồi em đã hết nghĩ, hết nhớ tới anh . Do đó anh đừng vợ vào chúng ta này chúng ta nọ . Em và anh mãi mãi là hai thế giới riêng.

Khanh lắc đầu :

- Anh không tin lời em vừa nói chút nào . Hãy nhìn anh đi Uyên, ngày đầu gặp em, anh đã nhận ra đôi mắt em biết nói và nói những lời rất chân thật . Mắt em cho anh biết em rất nhớ, rất yêu anh !

Gia Uyên quay phắt đi, mặt đỏ bừng :

- Em không có . . .

Khanh bật giọng :

- Sao lại chối ? Yêu là phải có hai người . Nếu em không có, anh bỗng trở nên thừa, cuộc sống với anh cũng thành vô nghĩa.

Nói dứt lời, Khanh buồn bã đứng dậy bước ra cổng . Ngực Uyên như có ai bóp nghẹt.

Cô tức tưởi gọi :

- Khanh . . .

Rồi òa ra khóc . . .

Chỉ trong chớp mắt, Gia Uyên đã thấy mình nằm gọn trong vòng tay Khanh, giọng cô đầm đìa ướt :

- Không có anh, cuộc sống với em cũng thành vô nghĩa . Em đã từng trải qua và từng thấm thía với cảm giác trống vắng khi không có anh . . . Xin đừng trách em tự cao tự đại, đừng trách em đùa cợt với tình yêu . Em đã yêu anh bằng tất cả trái tim và cả oán hận . Cuối cùng tình yêu đã vượt qua tất cả . Anh đã đến và em biết vì sao em yêu anh rồi.

Khanh thì thầm bằng môi hôn trên tóc cô :

- Anh cũng vậy ! Cuộc đời đầy rẫy phiền muộn, hãy dựa vào nhau và đập lên những nhỏ nhen, nghi kỵ để hạnh phúc bên nhau . Anh biết mình có nhiều khuyết điểm, nhưng vì tình yêu của chúng ta, anh nhất quyết thay đổi cho xứng với niềm tin của em.

Khoảnh khắc của tình yêu chợt im lặng trong mắt hai người, lặng im giữa bao điều không cần phải nói ra.

Gia Uyên bỗng nhớ tới ba mình . Vừa rồi ông nói với cô :

- Cuộc sống tình cảm của con người rất đáng quý, bởi vậy ngay bây giờ phải tự làm chủ tình yêu và cuộc đời mình để sau này không phải ân hận.

Những người lớn đã đi qua thời thanh xuân với tình yêu thủ đoạn, hạnh phúc, khổ đau . Quá khứ của họ vĩnh viễn khép lại để tương lai những đứa con được mở ra tươi sáng hơn . Cô chợt hiểu nhờ tình yêu chân thật, hận thù sẽ không có chỗ tồn tại.

Bâng khuâng vùi đầu vào ngực Khanh, Gia Uyên nghe mùi mai chiếu thủy nhẹ len vào hồn mình để ngỏ . Đêm nghiêng xuống cho nụ hôn ngập ngừng, lặng lẽ hương yêu ...